COLECȚIA

Iubiri de poveste

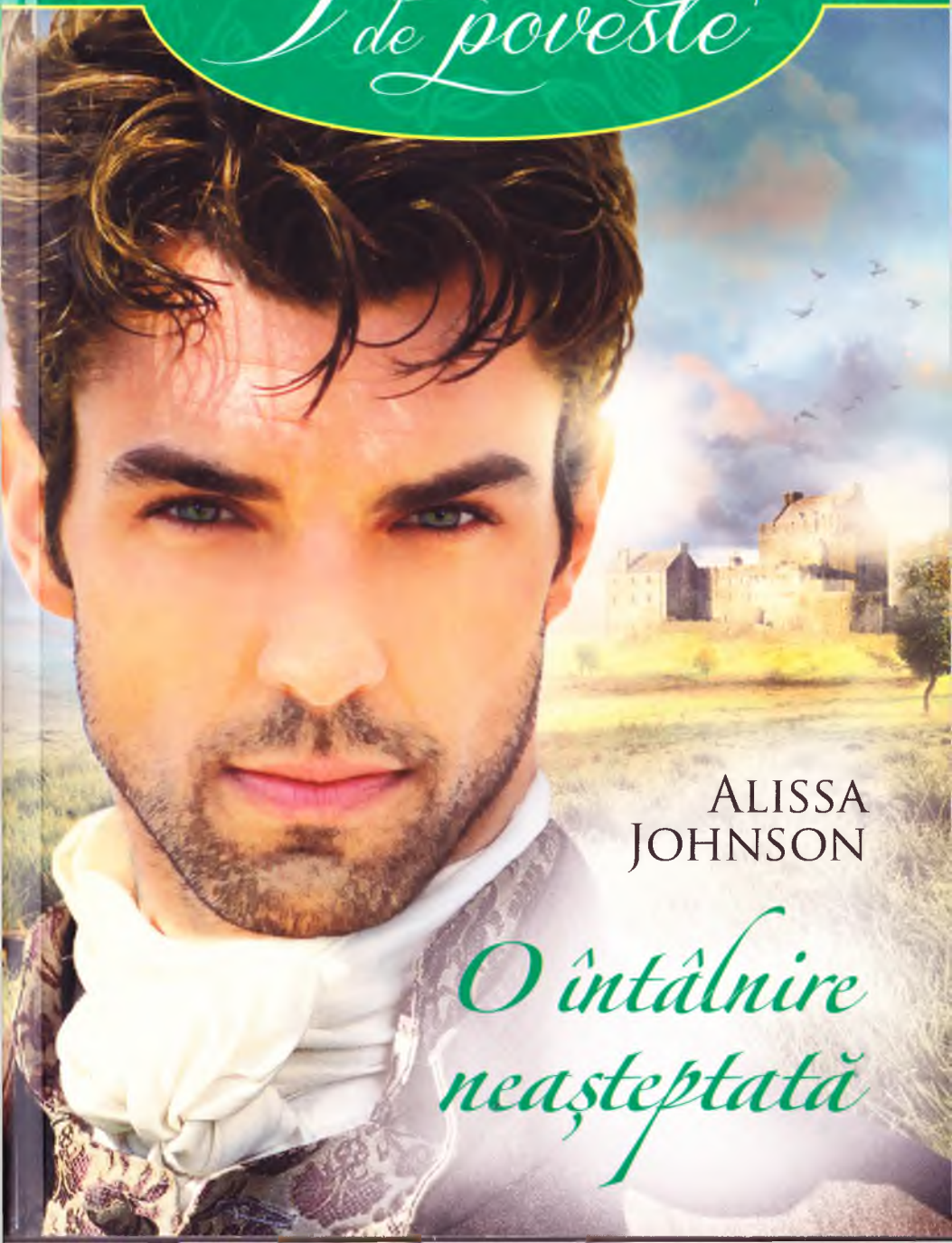

ALISSA JOHNSON

O întâlnire neașteptată

SERIA „FAMILIA HAVERSTON“

Adelaide Ward nu și-a dorit niciodată să fie capul micii ei familii, dar, după moartea părinților, nu are prea multe opțiuni. La 27 de ani, nu mai caută romantism sau pasiune. Tot ce-și dorește este un bărbat care îi poate susține material familia și – speră ea – are suficienți bani ca să ajute la eliberarea fratelui ei din închisoarea datornicilor. De aceea, singurul ei scop este să fie cerută în căsătorie de respectabilul, chiar dacă mai puțin atrăgătorul baron Robert Maxwell, înainte ca familia ei să fie cu totul ruinată.

Soarta însă are alte planuri pentru ea. Fermecătorul Connor Brice apare brusc în viața ei și îi captează imaginația... înainte de a o compromite deliberat în fața înaltei societăți. Acum Adelaide are doi pretendenți, total diferiți ca fire și înfățișare, dar cu același motiv pentru dorința de a se însura cu ea.

Connor Brice, fratele vitreg al baronului, caută de mult timp să se răzbune. Și ce modalitate mai bună să găsească decât să i-o fure pe frumoasa domnișoară Ward? O „compromitere“ rapidă și o căsătorie și mai rapidă ar fi doar începutul. Însă nu s-a gândit niciodată că Adelaide ar putea deveni rapid mai mult decât un mijloc pentru a-și atinge scopul. Acum trebuie să decidă ce este mai important pentru el – setea de răzbunare sau nevoia de a nu o pierde pe soția Adelaide.

Alissa Johnson și-a făcut debutul ca scriitoare în 2008, iar nominalizarea la premiile RITA ale Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste a venit ca o confirmare a calității bestsellerurilor ei vândute până în prezent în zece țări.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1184-0
9 786063 311840
Alma

ALISSA JOHNSON

O întâlnire neașteptată

An Unexpected Gentleman
Alissa Johnson
Copyright © 2011 Alissa Johnson

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

O întâlnire neașteptată
Alissa Johnson

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JOHNSON, ALISSA
O întâlnire neașteptată / Alissa Johnson.
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-1184-0

I. Graal, Soft (trad.)

821.111(73)-31=135.1

ALISSA JOHNSON

O întâlnire neașteptată

Traducere din limba engleză
Elena Arhire/Graal Soft

Alma

Capitolul 1

Domnișoara Adelaide Ward era, după cum prea bine recunoștea ea însăși, o femeie cu aspirații modeste.

În ultimii ani, ajunsese la concluzia că era o nebunie să cauți în viață mai mult decât puteai logic să te aștepți să realizezi. Iar pentru o fată bătrână de douăzeci și șapte de ani, lipsită de zestre și care trebuia să se îngrijească de o soră de optsprezece ani, de un nepoțel și de un frate în închisoarea datornicilor, așteptările erau într-adevăr foarte limitate.

Voia o casă, compania celor pe care îi iubea și garanția unui venit sigur. Acelea erau visurile ei. Erau puține la număr și simple, dar erau ale ei. Și le dorea exact așa cum orice debutantă tânjea să pună mâna pe un aristocrat și luptase pentru ele la fel cum s-ar fi bătut un ofițer pentru glorie pe câmpul de luptă.

Prin urmare, era oarecum dezamăgită că, în ajunul zilei în care urma să vadă roadele eforturilor sale, nu era încurajată de fiorii victoriei iminente, ci se lupta cu frica, nervii și greutatea surprinzătoare a ezitării.

În seara aceea, Sir Robert Maxwell avea să o ceară de nevastă. Era sigură. Destul de sigură. Părea o perspectivă rezonabilă... o curte de aproape patru luni, ceea ce era, după părerea ei, o perioadă excesiv de lungă închinată romantismului. Ba mai mult, Sir Robert îi dăduse clar de înțeles posibilitatea unei propuneri dacă participa la petrecerea de la doamna Cress. Ei bine, era prezentă acolo și fusese prezentă în ultimele două săptămâni. Sigur în seara aceea, în toiul muzicii și al euforiei unui bal mascat, Sir Robert avea să își facă propunerea.

Unde mai pui că Sir Robert nu aprecia prea mult muzica, dar Adelaide credea că îi plăcea foarte tare arta dramatică.

– Nu-mi pasă de arta dramatică, murmură ea.

Încetini pasul pe coridorul care ducea din salonul oaspeților spre sala de bal. La o primă apreciere, distanța între încăperi se parcurgea în vreo treizeci de secunde. Reușise să lungească primii douăzeci de metri într-o hoinăreală inutilă de zece minute. Se opri în fața oglinzii ca să își aranjeze o șuviță castanie rebelă și să strâmbe din nasul micuț la trăsăturile ei minione și la ochii de un căprui-deschis pe care îi moștenise de la tatăl ei. Ochi care, îi era imposibil să nu observe, începeau să facă mici încrețituri în colțuri.

După câțiva metri, se aplecă să își îndrepte tivul și să curețe o scamă de pe mâneca din mătase de culoarea fildeșului. Apoi, aruncă o privire într-o încăpere, aranjă o vază, își ajustă corsajul rochiei și se opri din nou ca să admire o pictură în ulei... în cele mai mici detalii, pentru că arta de a admira nu trebuia făcută la repezeală.

Și, în fiecare pauză făcută între mișcări, își târa la propriu picioarele. La fiecare pas, pantofii ei de dans scoteau un târșâit ușor și tărăgănat pe podeaua din lemn lustruită.

Enervată de sunet, Adelaide se opri ca să își scoată masca și să se joace cu penele. Aceea, se asigură ea, nu mai era încă o încercare de amânare. Masca chiar trebuia să fie aranjată. Făcuse cu mâna ei prostioara aceea și, cum nu se pricepea – și nu avea nici un talent evident – la asemenea strădanii, ieșise ceva îngrozitor. Penele erau așezate la o distanță inegală, se ridicau acolo unde trebuiau să stea întinse și se îndoiau în mai multe locuri.

Sigur Sir Robert avea să le observe. Putea să își și imagineze reacția lui. Ochii lui albaștri aveau să se facă mari înainte de a se îngusta de crispare. Apoi, avea să își ascundă greșeala în spatele unui zâmbet care va dezvălui în cea mai avantajoasă lumină dinții lui perfecți. Iar la urmă, avea să o declare, cu tonul acela condescendent al lui, „o ființă absolut fermecătoare".

– Nu-mi pasă de tonul ăla, murmură ea.

Frecă o pană neascultătoare cu vârful degetului mare, în vreme ce acordurile vioaie ale unui vals plutiră prin coridor, iar mirosul lumânărilor de ceară îi gâdilară nările.

Era pur și simplu un ton, își spuse, un defect minor la un bărbat plin de calități care îl recomandau. Era chipeș. Ținea la ea.

Avea un venit de cinci mii de lire pe an.

Simplul gând la atâția bani îi alina până și cele mai groaznice emoții cu imagini despre un viitor fericit. Sora ei, Isobel, putea

să se bucure de un sezon la Londra. Micul George putea să aibă o dădacă adecvată. Datoriile lui Wolfgang aveau să fie plătite. Și cu toții urmau să aibă un acoperiș deasupra capului și destulă mâncare pe masă. Era visul ei devenit realitate.

– Bine.

Nu băgă în seamă îndoielile care mai zăboveau încă, își puse la loc masca, o fixă cu un nod dublu și mai trase o dată de panglici ca să se asigure că era fixată. Își îndreptă umerii, făcu un pas înainte... și mai că se prăbuși la podea când, chiar din spatele ei, se auzi o voce joasă:

– Dacă aș fi în locul dumneavoastră, aș mai întârzia un pic.

Adelaide se răsuci atât de iute, că masca îi alunecă de pe față și se împiedică în tivul rochiei.

– Ușurel. Vocea adâncă chicoti și o mână puternică și caldă o prinse de umăr, ajutând-o să își mențină echilibrul.

Zări un păr de un blond-închis și ochi deschiși la culoare, iar pentru un moment teribil, crezu că Sir Robert o prinse hălăduind pe coridor. Dar, în clipa în care se îndreptă și își aranjă masca la loc, teama îi fu înlocuită de o neliniște complet diferită.

Bărbatul era un necunoscut. Era la fel de blond și de înalt ca Sir Robert, dar acolo se încheiau asemănările dintre ei. Sir Robert avea un aer aristocrat; un trup elegant, înalt și zvelt, iar trăsăturile îi erau delicate, aproape feminine. Bărbatul din fața ei nu avea nimic delicat sau feminin. Era înalt, depășind-o cu mai bine de douăzeci de centimetri. Și nu era slab, ci atletic, conturul mușchilor zărindu-se limpede sub ținuta ceremonioasă și închisă la culoare. Era chipeș, fără îndoială, cu umeri lați și un păr bogat care era mai curând auriu decât blond. Dar trăsăturile îi erau aspre și ascuțite, de la linia pătrată a maxilarului până la conturul sever al pomeților. Până și ochii lui, verzi ca iarba, aveau ceva tăios.

Îi aminti de desenele cu pumele americane cu blana lucioasă pe care i le arătase sora ei. Ceea ce o duse cu gândul la vânătoare. Iar lucrul *acela* o făcu să se simtă pe deplin stingherită.

Simțurile ei intrară în alertă și i se tăie răsuflarea. Nu era sigură dacă îi păsa sau nu de senzația aceea.

– Scuzele mele, spuse el ușor. Vocea lui păstra cadența vocii unui domn englez, dar în pronunția lui se simțea un accent scoțian. N-am vrut să vă sperii.

– Nu este nici o problemă. Simți nevoia să se schimonosească la cât de cu sufletul la gură vorbise. Își drese glasul și își retrase cu grijă brațul din strânsoarea lui. Nu eram atentă. Vă cer iertare.

Dădu să plece, dar el trecu de partea cealaltă, cu impresionantă iuțeală și ușurință, blocându-i astfel calea.

– Nu ar trebui să plecați încă.

– Doamne Sfinte. Bărbatul avea mișcări de felină. De ce nu?

– Pentru că vreți să rămâneți aici.

Rosti afirmația aceea scandaloasă cu o sinceritate atât de extraordinară că nu încăpea îndoială că râdea de ea. Neghiobia lui o uimi și o intrigă în același timp. Nu părea să fie genul de bărbat care să tachineze.

– Acesta este cel mai ridicol, ca să nu spun arogant...

– Prea bine, *eu* vreau să rămâneți aici. Buzele i se arcuiră în sus și colțurile ochilor se încrețiră. N-a fost frumos din partea dumneavoastră să mă faceți să o spun.

Adelaide constată cu surprindere că avea un zâmbet fermecător. Genul acela de zâmbet care te invita să zâmbești înapoi. Nu o ajută prea mult ca să își încetinească bătăile inimii, dar îi plăcu oricum.

Clătină din cap.

– Cine sunteți?

– Connor Brice, răspunse el și făcu o plecăciune elegantă.

Ea răspunse cu o reverență, apoi își îndreptă masca atunci când alunecă iar.

– Domnișoara Adelaide Ward.

– Da, știu. Aranjați-vă penele, domnișoară Ward.

– Nu mi le-ați deranjat[1], domnule Brice. Speră să îi creadă minciuna.

– Nu, vreau să spun... Se întinse și atinse ușor marginea măștii, cu degetul mare. Adelaide putu să jure că îi simți atingerea pe piele sub mască. Penele dumneavoastră trebuie să fie aranjate. De fapt, ce anume ar trebui să fiți?

– Of. Of, la naiba. Își ridică mâna și trase de nodul din panglici de la spate. Refuzau să se dezlege. Oftă, își scoase invenția pe deasupra părului aranjat și încercă să nu se gândească la stricăciunile pe care le provoca. O pasăre de pradă.

[1] În limba engleză, joc de cuvinte: *to ruffle someone's feathers* – a irita pe cineva; literal, a zburli penele (n.red.)

– Aha. El își prinse mâinile la spate, se aplecă în față și se uită cu atenție la masca din mâinile ei. Mă gândeam că poate urmăreați să fiți o puicuță ciufulită.

Sunetul râsului ei se răspândi în tot holul. Prefera o ironie delicată genului de complimente pe care, cu siguranță, avea să i le facă Sir Robert. Greșelile erau mai ușor de acceptat când ți se permitea să râzi de ele.

– E adevărat, recunoscu ea. Arăt groaznic.

El își îndreptă spatele, și ochii lui verzi îi scrutară atât de direct întregul trup, încât Adelaide se îmbujoră.

– Sunteți minunată.

– Vă mulțumesc, murmură ea. Apoi, pentru că mormăise cuvintele spre mască, nu spre el, se sili să ridice privirea când îl întrebă: Unde vă este masca?

– N-am mască.

– Dar este un bal mascat. Masca era un element opțional?

Își dori să i se fi spus mai din timp.

– Există mai multe feluri prin care un om poate să se ascundă.

El îi arătă o ușă care, știa Adelaide, dădea spre un salon micuț.

– De acolo ați venit? Nu era de mirare că fusese în stare să se strecoare atât de repede pe lângă ea. Ce făceați acolo?

– Evitam o anumită doamnă. Dumneavoastră ce făceați aici?

Adelaide ar fi vrut să întrebe ce doamnă și de ce anume își întrerupsese exilul autoimpus ca să îi vorbească ei – cu greu putea să fie considerată cea mai interesantă persoană de la petrecere –, dar fu prea ocupată să caute o scuză potrivită pentru faptul că pierdea vremea, ca să născocească modalități subtile de a-și băga nasul în treburile lui. În cele din urmă, nu mai fu nevoită să caute nimic. El răspunse în locul ei:

– Evitați un anumit domn.

– Nu.

– Sir Robert, ghici el și ridică din umeri când Adelaide trase surprinsă aer în piept. Faptul că vă face curte nu este un secret pentru nimeni.

Adelaide nu se gândise că era și subiect de bârfă. Cel puțin, nu acolo... de unde venea domnul Brice.

– Nu evit pe nimeni.

– Ba da.

Cum el părea de neclintit in părerea aceea, Adelaide încercă altceva:

– Poate că e domnul Doolin, spuse ea cochet.

Își făcuse un adevărat obicei să îl evite pe bătrân și să evite mâinile lui care umblau peste tot, deci nu era o minciună în sine, ci mai curând un adevăr neînsemnat.

El scutură scurt din cap.

– Pe Sir Robert nu vă doriți să îl vedeți și ați fost îndeajuns înțeleaptă încât să nu vă grăbiți. Ultima dată când am verificat, vă aștepta chiar de partea cealaltă a ușilor sălii de bal.

Adelaide deschise gura, dar abia după secunde bune reuși să vorbească:

– Sir Robert nu *stă să aștepte*. Sunt convinsă că n-am să îl găsesc ghemuit în spatele ușilor asemenea unui animal de companie.

Era tulburător cât de ușor reușea să și-l imagineze pe baron așteptând. De mai multe ori, avusese impresia că el stătuse la pândă ca să apară în viața ei.

Pufni și, cu ceva care ce i se părea o loialitate demnă de laudă, adăugă:

– Este un gentleman.

– Credeți? Zâmbetul domnului Brice nu mai era îmbietor de această dată. Era zeflemitor. Este mereu o sursă nesfârșită de uluire cu cât de puțin efort reușește un bărbat să își ascundă adevărata natură. Dar, la urma urmei, turma este mereu gata să îl creadă pe cuvânt pe baron și cu... cele cinci mii de lire pe an ale lui, cred că ați spus?

O, Doamne Sfinte! Rostise detaliul acela cu voce tare?

Simți cum obrajii îi luară foc. Era îngrozitor. Cu totul îngrozitor. Nu exista scuză pentru un asemenea comentariu. Și totuși, nu putu să nu încerce să caute una:

– Eu doar... ce voiam să spun era că... Își spuse să renunțe la încercarea ei înainte de a înrăutăți și mai tare situația. Nu se poate... Nu e nici o rușine să te măriți cu un domn care are un venit.

Și iată că se putea... și mai rău.

„O, la naiba. Pleacă, pleacă în clipa asta."

– Vă rog să mă iertați. Se zbătu să își dezlege panglicile de la mască. Avea să și-o pună la loc, să meargă la bal și să se roage la fiecare zeu cunoscut pe pământ ca părerea proastă a domnului Brice despre

Sir Robert să îi împiedice pe cei doi bărbați să își vorbească sau să vorbească unul despre celălalt sau să se *aproprie* măcar unul de celălalt sau...

– Permiteți-mi. Domnul Brice îi luă masca din mâini, și degetele lui lungi îi atinseră ușor pielea. Aveți dreptate, spuse el cu blândețe. Nu e nimic în neregulă dacă te căsătorești din rațiuni practice.

– O. Bine. Era o idee foarte înțeleaptă, se gândi ea cu un oftat de ușurare. Apoi, se întrebă dacă domnul avea să își dezvolte ideile înțelepte. Nu veți repeta ce-am spus, nu?

– Îmi dau cuvântul. El dezlegă panglicile înnodate și îi întinse masca. E doar foarte mare păcat că nu aveți de ales.

Adelaide se întrebă dacă vorbea despre lipsa șanselor prin care femeile să își croiască un drum în viață sau dacă se referea la lipsa pretendenților ei? L-ar fi întrebat, dar fu distrasă de privirea lui care se mută dincolo de umărul ei.

Apoi, auzi... pași. Sunetul era înăbușit și îndepărtat, venea de dincolo de colțul pe care îl făcea coridorul, dar se auzea din ce în ce mai tare și mai clar.

Ea se strâmbă și își înăbuși un blestem. Nu era ceva neobișnuit ca doi musafiri care se întâlneau pe coridor să schimbe câteva cuvinte, dar în general nu era văzut cu ochi buni ca o doamnă tânără și nemăritată să stea de vorbă cu un domn căruia nu îi fusese prezentată cum se cuvine. La douăzeci și șapte de ani, Adelaide nu mai era considerată o tânără doamnă, dar asta nu avea să îl împiedice pe Sir Robert să o mustre că nu fusese însoțită de o slujnică spre sala de bal.

Nu îi păsa de mustrarea lui.

– *Vă rog* să pretindeți că nu ne-am vorbit, șopti ea și făcu un pas ca să îl ocolească pe domnul Brice. Poate dacă punea puțină distanță între ei...

Domnul Brice avu altă idee. Se întinse și deschise ușa pe care abia ieșise cu câteva clipe înainte.

– Așa ar fi mai ușor.

– Da, desigur.

Părea exagerat să se ascundă, dar era de preferat unei cereri în căsătorie transformate în mustrare.

Îl atinse ușor când trecu pe lângă el în camera cu lumină difuză. Ușa se închise în urma ei cu un pocnet ușor al zăvorului și rămase

locului o clipă, apoi trase adânc aer în piept ca să își liniștească bătăile nebunești ale inimii. Era bine că domnul Brice înțelesese repede cauza tulburării ei. Era și mai bine că domnul Brice se gândise să o ascundă de oaspetele care era în trecere. De fapt, era chiar un gest amabil. Aproape un gest de cavaler rătăcitor.

Cum nu fusese niciodată obiectul cavalerismului unui domn, gândul îi făcu plăcere și îi aduse un zâmbet discret pe buze. Dar ambele începură să pălească atunci când i se ridică părul la ceafă. Se întoarse ușor și se trezi holbându-se la micul ac cu rubin din lavaliera albă scrobită a domnului Brice.

– *Doamne sfinte*, gâfâi ea și, încurcată, dădu să se retragă. *Ce* anume credeți că...?

Domnul Brice duse un deget la buze, și Adelaide nu avu de ales decât să își închidă ascultătoare gura. Musafirul necunoscut se apropia de ușă. Putea să audă pașii lui... sau erau pașii ei? Nu putea să deslușească clinchetul tocurilor, era un mers într-un ritm ciudat, de parcă persoana și-ar fi târșâit picioarele pe coridor.

Zgomotul se opri în fața ușii.

„Nu. O, te rog, nu intra."

Privi îngrozită cum domnul Brice întinse ușor mâna și apucă mânerul ușii. Sigur nu avea să încerce să răsucească cheia în broască. *Sigur* nu era atât de prost încât să deschidă ușa.

Nu era. Rămase complet nemișcat, cu mâna pe mâner, de parcă ar fi intenționat să îl împiedice fizic să se deschidă dacă ar fi fost nevoie – ceea ce n-ar fi părut *deloc* suspicios pentru cineva aflat de partea cealaltă –, până ce musafirul lor nepoftit își reluă agale plimbarea.

Adelaide scoase un oftat lung și nesigur... Apoi, încremeni când târșâiala se opri și banca de lemn aflată la aproape cinci metri pe coridor scoase un scârțâit puternic.

Se oprea să se odihnească. Cine naiba folosea băncile acelea ca să se odihnească? Un musafir în vârstă, își dădu ea seama, sau o servitoare ori vreun lacheu care își neglijau îndatoririle. Putea la fel de bine să fie buldogul doamnei Cress, Otis. Câinele se suia mereu pe mobilă.

Adelaide își mușcă buza și își încleștă și descleștă mâinile. Ce trebuia să facă? Nu putea să fie văzută ieșind dintr-o cameră întunecată fără să provoace o ridicare a sprâncenelor... Dar domnul Brice putea. Domnii puteau să scape de orice purtare suspectă.

Își flutură mâna în aer ca să îi atragă atenția, apoi arătă cu degetul spre ușă și șopti „duceți-vă" cât putu de clar.

Aparent, nu fu destul de clară. El clătină ușor din cap.

Ea strânse frustrată din buze și arătă mai energic cu degetul spre ușă.

El clătină din nou din cap.

„Un idiot."

El ridică un deget și îl îndreptă undeva în spatele ei.

– Haideți.

Adelaide aruncă o privire peste umăr și văzu ușile care duceau pe terasă. Terasa *întunecată* care dădea spre grădina *întunecată*. Sala de bal, partea luminată a terasei și grădina se aflau pe cealaltă parte a casei.

Ea se întoarse încruntată și clătină din cap.

El încuviință.

Adelaide simți un impuls ridicol de a-și flutura pumnul înspre el.

Dar se abținu. Bătălia mută a voințelor nu îi ducea nicăieri și, cu cât rămâneau mai mult în încăpere, cu atât era mai mare șansa să fie descoperiți. Fără vreo altă opțiune la îndemână, îi aruncă o ultimă privire revoltată, apoi se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ușile care dădeau spre terasă.

Auzi sunetul ușor al pașilor lui în urma ei. Fir-ar să fie, venea după ea! Avea să se trezească singură în grădină, noaptea, cu un străin.

Fără vreun alt gând, apucă un sfeșnic zdravăn din alamă de pe polița șemineului. Numaidecât, el apăru lângă ea, și palma lui lată se înfășură în jurul mâinii care ținea sfeșnicul. Toate simțurile îi fură învăluite de parfumul lui – mirosul discret de săpun de pe piele, urma ușoară de apret de pe haine. Răsuflarea lui era caldă și blândă în urechea ei atunci când își aplecă fruntea ca să îi spună șoptit:

– Vreți vătraiul. Mâna lui alunecă peste a ei până ce apucă vârful sfeșnicului. Îl luă ușor de la ea și îl puse la loc pe poliță, fără să își miște gura de lângă urechea ei. Are bătaie mai lungă.

Adelaide percepu urma de umor din vocea lui și ar fi putut, cu bucurie, să îl ucidă în clipa aceea. Sau, cel puțin, i-ar fi plăcut să înșface arma și să îl lovească în cap. În schimb, ca o femeia rațională, cum fusese întotdeauna, apucă vătraiul și se strecură pe ușă afară, înspre grădină.

Domnul Brice își potrivi mersul după ea.

– În spatele casei, există o ușă care e foarte rar folosită. Dă spre un mic hol și o scară care vă conduce înapoi la etaj.

– Știu.

Sora ei, Isobel, avea o curiozitatea de nestăvilit. Cercetase fiecare cotlon al casei chiar din prima zi și îi descrisese pe îndelete clădirea chiar în după-amiaza aceea. Adelaide își propuse să nu uite să îi ceară iertare pentru morala pe care i-o ținuse lui Isobel despre cât de periculos era să își vâre nasul peste tot.

– De ce mă urmăriți? întrebă ea.

– Ce fel de domn i-ar permite unei doamne să traverseze singură o grădină întunecată?

– Un domn manierat. Scrută zona din priviri în căutarea altor musafiri, dar partea lor de grădină era liniștită și tăcută ca un mormânt. De ce Dumnezeu ați venit în salon? Trebuia să fi rămas în coridor.

– *Eu* trebuia? De ce nu ați rămas dumneavoastră?

– Pentru că... ați deschis ușa. M-am gândit că...

– Că am deschis-o pentru dumneavoastră? Asta da, aroganță.

Adelaide încercă să își amintească dacă îi făcuse sau nu semn să intre în cameră și se văzu nevoită să admită că nu.

– Oricum, ar fi trebuit să rămâneți afară de îndată ce am intrat eu.

– Nu erați singura care spera să evite un anumit musafir, îi aminti el.

Cum de putea să meargă printr-o grădină întunecată în vreme ce ținea un vătrai în mână și se temea pentru viitorul ei – doar din cauza bărbatului de lângă ea – și să simtă nevoia de a-și cere iertare pentru situație?

Nu avea să își ceară iertare. Probabil. Urma să revină asupra chestiunii de îndată ce se vedea întoarsă în siguranță înăuntru. Pentru moment, trebuia să se concentreze pe cea mai bună rută prin grădină.

Înaintea ei, aleea se împărțea în trei. Cea din dreapta ducea spre partea din față a casei. Cea din stânga ducea în spate, dar trecea pe lângă straturile de flori de lângă casă. Oricine se întâmpla să se uite pe fereastră ar fi putut să o vadă. Cărarea din mijloc ducea în grădină, unde un gard viu avea să îi ferească de priviri indiscrete.

Putea să revină în spatele casei de pe poteca aceea, dar șovăi la gândul de a se avânta în întuneric în compania unui străin.

– Dacă voiam să vă fac vreun rău, rosti domnul Brice pe un ton firesc, aparent ghicindu-i gândurile, nu mă mai complicam să mă prezint întâi. Nici n-aș fi sugerat să alegeți o armă mai potrivită.

Adelaide se văzu nevoită să admită că avea dreptate. Dar, în același timp, strânse mai bine vătraiul în mână înainte să se avânte pe poteca din mijloc.

Capitolul 2

Drumul prin grădină începu în tăcere. Adelaide trecu de straturile de flori parfumate și de arbuști, de frumoasa fântână din piatră și de micul iaz care strălucea în lumina lunii pline. Aerul cald era răcorit de o briză ușoară, iar acorduri muzicale se mai auzeau din când în când în depărtare.

Când trecură fără probleme pe sub un umbrar acoperit cu trandafiri cățărători, Adelaide răsuflă ușurată și slăbi strânsoarea degetelor pe vătrai. Dacă domnul Brice voia să o atace, nu putea să aleagă un loc mai bun decât acela care, în esență, urca spre un tunel lung și întunecos. Evident, nu voia așa ceva.

– Pot să vă vorbesc acum fără să leșinați? întrebă domnul Brice.

Fusese atât de tăcut până în clipa aceea încât vocea lui se auzi nefiresc de tare în liniștea grădinii. Adelaide tresări ușor și își dori să nu o fi făcut.

– N-aș leșina.

Ar fi putut să îi dea una cu vătraiul dacă ar fi speriat-o lângă umbrar, dar nu ar fi leșinat.

Se uită spre el și îl văzu mergând apăsat alături de ea, cu mâinile la spate, picioarele lui lungi făcând un pas la fiecare doi pași ai ei. El întoarse capul, îi surprinse privirea și zâmbi amabil. Arăta de parcă făceau o plimbare de seară, absolut inofensivă, absolut nevinovată.

– Nu sunteți deloc îngrijorat de încurcătura asta, mormăi ea.

– Îmi păstrez calmul, o corectă el. Ați prefera să intru în panică?

– Nu.

– Ați dori să vă distrag atenția de la panica dumneavoastră?

– Nu sunt panicată.

„Nu încă", adăugă ea în gând. Dacă nu ajungeau mai repede la capătul aleii, situația putea prea bine să se schimbe.

– Atunci am să vă distrag atenția pentru propria-mi plăcere. Credeți că sunt mai mulți ca noi?

– Noi?

– Cei care se ascund de bal. Oameni care se ascund printre trandafiri și zambile.

Nu se ascundeau, ci mai degrabă erau captivi acolo, dar zâmbi la imaginea unor musafiri împrăștiați prin grădină și care trăgeau cu ochiul din spatele plantelor.

– Zambilele nu cresc mai mult de treizeci până la treizeci și cinci de centimetri, îl informă ea. Și n-au înflorit.

– Cred că unii dintre oaspeți își închipuie că sunt destul grațioși. Inclusiv Sir Robert. El zâmbi la încruntătura ei. Treizeci până la treizeci și cinci de centimetri. Vă interesează horticultura.

– Două jigniri în mai puțin de-un sfert de oră. Vă interesează Sir Robert.

– Da, chiar așa.

El nu mai adăugă nimic, iar ea nu îi ceru să se explice. În clipa aceea, nu o interesa ce părere avea domnul Brice despre pretendentul ei. Ținta ei principală era să găsească drumul cel mai sigur și cel mai scurt care să o ducă prin grădină înapoi în casă.

Cărarea se deschise într-o mică pajiște cu alei cu pietriș, presărată cu băncuțe din fier, cu ornamente elaborate. Ea se grăbi spre ieșire, dornică să ajungă cât mai repede de partea cealaltă, unde capătul tufișurilor marca hotarul grădinii. De îndată ce cotea, nu mai avea de parcurs până la casă decât vreo patruzeci sau cincizeci de metri de peluză.

Ieși din curticică, atentă să rămână în umbra adâncă a gardului viu, și avu timp suficient cât să surprindă dintr-o privire peluza și casa, înainte ca domnul Brice să o prindă de mână și să o tragă înapoi.

– Avem de trecut peste un obstacol.

Arătă cu bărbia spre casă, iar când Adelaide aruncă din nou o privire pe după tufiș, zări ușa pe care sperase să intre în casă

și un bărbat solid care stătea pe o bancă la mai puțin de doi metri de ea. Ușurarea ei nechibzuită avu o moarte rapidă și dureroasă.

– O, nu!

„O, *la naiba!*" Se uită urât la ceafa omului. Nu aveau un obstacol. Peste obstacole se putea trece sau puteau fi evitate cu ceva tertipuri. Aceea era o baricadă.

– Poate să ne audă? șopti ea.

– Doar dacă țipăm.

Era ceva, oricum.

– Așa. Adelaide își mușcă buza. Ei bine... mai sunt și alte uși. Alte camere.

– Toate duc spre salonul principal, bucătărie sau spre aripa servitorilor, îi aminti domnul Brice. Aveți mai multe șanse să vă întoarceți neobservată dacă folosiți ușa aceea.

– Nu acum. Își mușcă din nou buza. *Poate... să mergeți acolo...* și să îl rugați să vă îndrume... Nu avea nici cea mai vagă idee despre locul spre care ar fi putut să își dorească un domn să fie îndrumat. Bunăoară, spre bibliotecă.

Urmă o scurtă pauză.

– Toată lumea știe unde este biblioteca.

– Atunci întrebați de altceva. Numai să îl faceți să plece.

El se aplecă și se uită pe după gardul viu.

– Nu pot.

– De ce?

– Pentru că bărbatul acela – arătă spre ușă și om – este domnul Birch. *Mă cunoaște de cincisprezece ani și n-a mai crezut nici măcar* un cuvințel de-al meu de paisprezece și jumătate. Dacă încerc să îl fac să intre în casă, o să meargă direct în grădină.

Adelaide inspiră adânc și își ținu respirația. Nu avea să intre în panică, nici să țipe la domnul Brice pentru că nici una dintre opțiuni nu putea să ofere o soluție.

El schiță un zâmbet sfios, menit să fascineze.

– Să îmi cer iertare pentru tinerețea mea irosită?

Ca să nu îi răspundă – și să se lase cuprinsă de tentația de a-și sublinia răspunsul cu vătraiul –, Adelaide începu să se plimbe, un obicei care o ajuta întotdeauna să se concentreze și să se liniștească.

– Trebuie să îl facem să plece. Absența mea va fi observată. Vor trimite o servitoare în camerele mele. Sora mea va spune că am plecat...

– E un bal mascat, domnișoară Ward. Domnul Brice își așeză trupul masiv pe una din băncuțe. Nimeni nu va ști că nu vă aflați printre invitați.

– Sir Robert va ști. Ați spus că mă aștepta.

– Așa este. Și acum probabil nu vă mai așteaptă, spuse și ridică din umeri, nepărând deranjat de situație. Pacostea de om. Omul are probleme serioase de atenție.

– Ar trebui să vă întoarceți înăuntru, prin birou și...

– Nu vă las singură în grădină. Se sprijini pe spătarul băncii și își întinse picioarele. Dacă se nimerește să dați peste Sir Robert în întuneric?

– Nu e de glumă acum, îi spuse ea apăsat. *Mergeți* înapoi și...

El ridică o mână în aer și o întrerupse.

– Recunosc că ultimele mele cuvinte au fost o încercare de a vă face să zâmbiți, dar am vorbit serios la primele. Suntem la un bal mascat, domnișoară Ward. Casa e plină de petrecăreți, domni care au prins curaj de la băutura în exces și de la anonimatul pe care li-l oferă măștile.

Din nou avea dreptate. Adelaide nu mai participase până atunci la un bal mascat, dar auzise și ea povești. Balurile mascate puteau să fie destul de sălbatice. Câtorva domnișoare mai tinere doamnele de companie le interziseseră să participe la petrecere.

În mod evident, domnul Brice – indirect și fără prea mult succes – încerca să fie un gentleman. Era corect ca Adelaide să îi recunoască eforturile.

– Vă apreciez îngrijorarea, spuse ea distantă. Și îmi cer iertare că sunt așa de tăioasă cu dumneavoastră.

Ca să arate că era sinceră, propti vătraiul de gardul viu și se îndepărtă de el... însă nu prea mult. Își prezenta scuzele, dar nu era o proastă.

Domnul Brice dădu din cap.

– O foarte frumoasă reprezentare de încredere.

Bucuroasă că fusese crezută, Adelaide își reluă plimbarea, dar avu grijă să nu se îndepărteze prea tare de vătrai.

Trebuia să mai existe o cale să se furișeze înapoi în casă. Trebuia să mai existe o cale prin care să îl facă pe bărbatul acela să se miște de acolo. Trebuia să existe o cale prin care să îl facă pe domnul Brice să nu se mai holbeze la ea, astfel încât să se poată *gândi* la cum să îl facă pe omul acela să se miște de acolo.

Nimic din felul în care o privea domnul Brice nu era în mod evident amenințător. Dar totul la felul în care o privea îi distrăgea atenția. El era atât de... prezent. Trupul lui masiv părea nelalocul lui printre băncuțele feminine și florile luminate de razele lunii. Și totuși, părea în largul lui, foarte mulțumit să stea liniștit și să îi urmărească fiecare mișcare cu ochii aceia verzi și pătrunzători.

Adelaide încercă să și-l scoată din minte, dar corpul ei refuza cu încăpățânare să o asculte. Inima îi bătea cu putere și pielea i se înfierbânta sub rochia de mătase. Se gândi pentru o clipă să se afunde în grădină și să se plimbe singură, dar își zise că el nu avea decât să i-o ia pe urme.

– Pot să vă fac o sugestie? zise el și arătă spre una dintre băncuțele din fața lui. Luați loc. Liniștiți-vă. Obstacolul nostru se va plictisi în curând de aerul nopții. În cel mult un sfert de oră, veți fi liberă să vă întoarceți în sala de bal, și Sir Robert nici măcar nu va afla de mica dumneavoastră aventură.

Ea scutură din cap. Nu putea să stea locului când era neliniștită.

– Oricum, continuă el, ar putea să afle, dacă vă întoarceți arătând de parcă ați mers un kilometru.

– Poftim?

– Cam bate vântul în seara asta, spuse el și făcu un semn spre masca ei. Și mai și ridicați în aer o cantitate considerabilă de praf.

Adelaide se opri și se uită iute la masca și la rochia ei. Prima se destrăma cu rapiditate într-o încâlceală de nerecunoscut de pene și panglici, a doua era acoperită de un strat fin de praf.

– O, nu, șopti Adelaide.

Inima i se făcu cât un purice. Rochia putea să fie scuturată sau curățată, dar nu avea să fie nicicum în stare să își repare masca. Și fără mască, nu putea să ia parte la bal. Iar fără bal, nu avea să primească nici o cerere din partea lui Sir Robert. Cum de lucrurile luaseră o întorsătură atât de proastă într-un timp atât de scurt?

– Ce mă fac? rosti cu voce tremurătoare.

– Veți lua un loc, îi spuse domnul Brice cu blândețe. Și vă veți asculta rațiunea.

Dacă i-ar fi vorbit tăios sau i-ar fi ordonat să se supună, poate că Adelaide ar fi găsit în mânie puterea de a se certa. Dar tonul lui blând îi înăbuși și ultima dorință de împotrivire. Încuviință din cap, dar nu se mișcă din loc. Se simțea descurajată, pierdută și nesigură.

Domnul Brice se ridică de pe băncuță și se îndreptă spre ea. O prinse de bărbie și i-o ridică până ce privirile li se întâlniră. În ochii lui văzu bunătate și căldură, și o scânteie de ceva, ceva care Adelaide consideră că era prudent să nu cerceteze.

– Am să vă ajut, domnișoară Ward. Îi mângâie ușor bărbia cu degetul. Aveți încredere în mine.

Adelaide nu avea încredere în el. Nu avea nici un motiv. Și totuși, oricât de incredibil părea, atingerea lui o liniști, cuvintele lui îi dădură încredere. Când o luă de braț și o conduse să se așeze lângă el pe băncuță, ea îl urmă fără vreun semn de împotrivire.

– Nu ați dispărut de la bal. Vorbi pe deasupra capului ei.

Adelaide putea să simtă în păr adierea răsuflării lui.

– Pur și simplu încă nu v-ați făcut apariția. Sunteți de acord că este o diferență între cele două.

– Da.

Era chiar o diferență considerabilă. Mintea i se limpezi. Poate și-ar fi revenit mai repede dacă el nu s-ar fi aflat atât de aproape. Mușchiul tare al coapsei lui îi apăsa piciorul și parfumul lui delicat o învăluia.

– Există o mulțime de scuze care să explice întârzierea dumneavoastră, continuă el. Am să vă ajut să o alegeți pe una dintre ele, dar nu cred să aveți nevoie. Pun pariu că sunt cel puțin șase doamne care n-au ajuns încă pentru că au hotărât să își schimbe rochia sau nu le-a plăcut felul în care servitoarele lor le-au aranjat părul. Credeți că întârzierea lor va fi pusă la îndoială?

– Nu. Cred că nu.

– Nici a dumneavoastră nu va fi. Cât despre asta... Îi luă masca din mâini și o puse deoparte. Doamna Cress este o gazdă experimentată. Va găsi o alta pe care să v-o împrumute.

Adelaide dădu din nou din cap și umerii îi coborâră ușurați. Nu se gândise la asta.

– Da, cred că aveți dreptate.

– Poftim. Căută ceva în haină, scoase o sticluță și i-o întinse. Luați o înghițitură. O să vă liniștească nervii.

Neîncrezătoare, ea luă sticluța și îi mirosi conținutul.

– Whisky, o informă însoțitorul ei.

Adelaide se încruntă, și prima reacție fu să refuze. O doamnă nu obișnuia să bea tărie. Dar o doamnă nici nu conversa cu un domn chipeș, într-o grădină întunecată în vreme ce pretendentul ei o aștepta înăuntru.

Luă o înghițitură generoasă. Lichidul îi arse gâtul și o făcu să lăcrimeze. Până și ultima urmă de amorțeală dispăru.

– O, Doamne sfinte, icni ea.

– N-ați mai băut whisky până acum, ghici el cu un zâmbet liniștit.

Ea scuturâ din cap și își întoarse fața ca să sufle ușor. O clipă, fu uimită că nu vedea flăcări.

– Nu. Adelaide rezistă impulsului de a-și face vânt cu mâna în dreptul gurii. Dar fratele meu crede în beneficiile băuturii. Ale coniacului, mai ales. Bănuiesc că e ceva adevăr în cuvintele lui.

– Are și tăria utilitatea ei. Pentru boala potrivită și în doza corectă.

Ea coborî privirea spre sticluță.

– Care este doza corectă?

– Încă vă mai bate inima cu putere? Nervii vă mai chinuie?

– Oarecum.

– Atunci mai beți un strop.

Ea cugetă la spusele lui. Arsura se transformase într-o căldură în piept. Adelaide putea să bea un pahar sau două de vin fără să îi simtă efectele. Sigur putea să ia câteva înghițituri de whisky fără să își piardă capul.

Mai luă o gură și oftă încântată când căldura se înteți. Curioasă să vadă dacă senzația avea să persiste, bău din nou.

O, da. Era o senzație foarte plăcută.

Domnul Brice îi luă sticluța din mână.

– Cred că ați ajuns la doza optimă.

– Hmm. Probabil avea dreptate. Nu se simțea foarte diferit, cu excepția înflăcărării plăcute pe care o simțea în pântec. Dar se simți cuprinsă de o senzație de ușurare, de parcă whisky-ul ar fi înfășurat culmile ascuțite ale fricii ei în vată. Trebuia să mă fi gândit să beau

ceva înainte să plec din camera mea. N-aș mai fi fost așa tentată să pierd vremea pe coridor.

– Și ați fi ratat aventura asta frumoasă.

Ea scoase un pufnet delicat.

– N-am nevoie de aventură. Am nevoie să mă întorc în casă.

– Și dacă nu vă întoarceți?

Ea se încruntă încurcată.

– Poftim?

– Să presupunem că ați avea propriile dumneavoastră cinci mii de lire pe an, îi explică domnul Brice. Să presupunem că ați putea să vă aflați oriunde v-ar plăcea și să faceți orice ați vrea. Unde ați fi?

Adelaide scutură din cap și i se păru că i se clătină un pic pe umeri.

– Care e scopul unui asemenea exercițiu?

– Nu e decât un fel de a petrece timpul, spuse el ușor. Bunăoară, eu aș fi acasă, în fotoliul meu preferat din bibliotecă. Aș avea o carte într-o mână și un pahar de coniac în cealaltă. Aș avea un câine de vânătoare la picioare, și focul ar trosni în vatră.

– E prea cald ca să faceți focul, sublinie ea.

– De asemenea, ar fi iarnă. Acum e rândul dumneavoastră.

O, ei bine, dacă era vorba despre unde i-ar fi plăcut să se afle în clipa aceea, era ușor să răspundă:

– Mi-ar plăcea să fiu acasă, cu nepotul meu și...

– Nu, o întrerupse el. Gândești prea limitat, Adelaide. Pot îți spun Adelaide?

Știa că ar fi trebuit să refuze, dar părea că rațiunea și gura ei se detașaseră una de cealaltă pentru că răspunse:

– Desigur.

– Excelent. El dădu din cap. Îți imaginezi ceva comun, Adelaide, lumesc.

– Seamănă foarte mult cu ce-ați spus și dumneavoastră.

– Da, dar lucrurile mici și lumești sunt noi pentru mine. Mi le doresc acum pentru că am experimentat deja lucrurile importante și neobișnuite. N-ai fi mai degrabă la Londra sau la Bath sau să te plimbi pe un canal din Florența?

Fascinată, ea se foi pe băncuță ca să se uite mai bine la el.

– Ați fost în toate aceste locuri, domnule Brice?

– Connor, o invită el. Și, da, am fost.

Abia dacă putea să își imagineze. În copilărie, visase să călătorească. Părinții ei se cunoscuseră în Prusia, țara de origine a mamei sale. Se căsătoriseră după două luni în Italia și își petrecuseră anul acela călătorind pe continent. Adelaide ascultase poveștile din călătorii și își omorâse timpul imaginându-se pe vârfurile Alpilor și jucându-se în apele Mediteranei. Părinții ei vorbiseră adesea despre o călătorie cu familia, dar războiul și sănătatea precară a mamei ei îi împiedicaseră să plece.

– Nu m-aș opune unei călătorii, recunoscu ea.

– Unde?

Se gândi la Franța. Părinții ei își exprimaseră mereu regretul că nu reușiseră să intre în țară din cauza revoluției franceze. Ar fi putut să o viziteze în amintirea lor. Era o idee ademenitoare. Era, de asemenea, și o idee răsuflată și puțin probabilă. În viață, existau visuri nepotrivite și visuri imposibile. Franța făcea, cu siguranță, parte din ultima categorie.

– Nu contează unde, spuse ea și ridică din umeri. Atâta vreme cât e un loc nou. Orice loc aflat la mai bine de treizeci de kilometri de casa mea ar fi de-ajuns. N-am părăsit niciodată Scoția. Îi lua mai puțin de jumătate de zi ca să ajungă de la ea de acasă la graniță și mai puțin de zece kilometri de unde se afla ea acum, și totuși nu plecase niciodată într-o călătorie.

– Vei avea șansa după nuntă.

Adelaide aruncă o privire spre casă.

– N-am primit încă o cerere în căsătorie.

– Dar o aștepți.

Nu părea să existe vreun motiv pentru care să nege sau să o facă pe sfioasa.

– Mă aștept. Mă gândeam că poate o primesc chiar astă-seară.

– Unde te-ai duce?

– În luna de miere? Plăcerea jocului începu să se risipească. N-am să merg niciunde. Lui Sir Robert nu-i place să călătorească.

– Înțeleg, spuse el.

Era cu adevărat uimitor cât de multă capacitate de înțelegere putea să exprime prin acel cuvânt.

Tipul acela de înțelegere o făcu pe Adelaide să nu se simtă în largul ei. Se asemăna prea mult cu mila pentru gustul ei. Nu își dorea ca domnului Brice să îi fie milă de ea, în parte pentru că îi leza mândria,

dar mai ales pentru că era descurajant să se gândească acum că poate existau motive întemeiate pentru compătimirea lui – și că o căsnicie cu Sir Robert va fi, de fapt, jalnică.

– Are multe alte calități minunate, spuse ea răspicat.

Chiar dacă afirmația ei apăsată îl luă prin surprindere, Connor nu o arătă. Strâmbă din buze.

– Ard de nerăbdare să aud care sunt acestea.

– Este baron, îi reaminti ea.

– Care are un venit de cinci mii de lire pe an. Da, știu, îi răspunse încuviințând din cap.

Apoi, doar rămase încremenit acolo, așteptând în mod evident ca ea să prezinte mai în amănunt minunatele calități ale lui Sir Robert. Un lucru supărător, căci „este baron" era tot ce pregătise. Îi trebuiră vreo treizeci de secunde lungi ca să se gândească la altceva.

– Unele doamne cred că e chipeș.

– Și ești de acord?

– Păi... Adelaide se încruntă și și-l imagină. Sir Robert își peria părul într-o manieră severă așa încât aproape fiecare fir de păr parcă stătea paralel înspre pământ. Și prefera vestele viu colorate și acele de lavalieră foarte mari. Cred că Sir Robert este, poate, din când în când... cam prea îmbrăcat.

– Prea îmbrăcat, repetă Connor și își trecu limba peste de dinți, parcă pentru a savura descrierea ei. Este o observație plină de diplomație.

– Diplomația este un instrument util și admirabil.

– Uneori. Uneori este o cârjă și un obstacol. Își coborî capul ca să îi întâlnească privirea, iar Adelaide întrezări în ochii lui o lumină ademenitoare de amuzament. Eu și Sir Robert nu suntem prieteni, Adelaide. Nu va auzi de la mine părerea ta despre el și n-ar crede un cuvințel nici dacă ar auzi-o. Pun pariu că nu poți să vorbești despre asta cu prietenii sau cu familia ta. De ce să nu vorbești cu mine?

Invitația din cuvintele lui părea atât de ispititoare, de simplă. Și poate că și era. De ce să nu spună ce gândea chiar acolo, unde doar ei doi puteau să audă? De ce să nu spună cu voce tare ce gândea despre el?

– Pare mai degrabă un papagal surprins într-o rafală puternică de vânt.

Râsul adânc al lui Connor răsună prin grădină.

Îngrozită, ea își acoperi gura cu mâna. Apoi, o lăsă în jos când își dădu seama că murmura ceva din spatele degetelor.

– N-am vrut să spun asta. N-ar fi trebuit să spun una ca asta.

– Sunt încântat că ai făcut-o.

– A fost urât.

– Ba dimpotrivă. Stilurile nefericite de coafură și îmbrăcăminte pot fi ușor remediate. Urât ar fi să subliniem că are un nas foarte mare. Sărmanul nu poate să facă nimic în legătură cu asta.

– *Tu ai* un nas foarte mare.

Doamne sfinte, ce i se năzărise?

– Vezi? Foarte urât. Pentru o fracțiune de secundă, el își înclină capul într-o parte. Ești un pic ametită, nu?

– Bineînțeles că nu. Adelaide cugetă mai bine. Cum poți să-ți dai seama?

– În cazul ăsta, ți-o spune un observator obiectiv. Ești doar un pic ametită.

Așa se explica, fără îndoială, ce i se năzărise și de ce gândurile păreau să-i zboare prin minte asemenea unor colibri care se ciondăneau pe o floare. Chiar când credea că unul se așeza, un altul se apuca să îl dea la o parte. Încercă să imagineze o rezolvare adecvată pentru noua dilemă, dar nu putu să se concentreze îndeajuns ca să o ducă la bun sfârșit.

Scoase un oftat scurt și se trase mai înapoi pe locul ei.

– Nu pot să îl văd așa.

– Pe Sir Robert? De ce nu? Ești puțin ametită, nu beată.

– Nu e de acord cu alcoolul.

Urmă o pauză scurtă înainte ca el să vorbească:

– Glumești.

Ea făcu un semn scurt din cap, își dădu seama că nu avea nici un sens, apoi îl scutură.

– Nu. Vorbesc foarte serios. Nu crede că o doamnă ar trebui să bea și este foarte categoric în această privință.

– Omul e un ipocrit. O să fie criță până în două. Pun pariu că e moale ca o cârpă încă de pe acum.

– Moale ca o cârpă?

Adelaide râse la auzul acelor cuvinte, dar nu credea că erau valabile în cazul lui Sir Robert. O, îi plăcea vinul, și simțise la el un miros de tărie o dată sau de două ori, dar nu îl văzuse niciodată pierzându-și mințile. Nu în felul în care fratele ei o făcea atunci când bea prea mult. Clătină din cap ca să alunge gândul acela. Nu voia să se gândească la fratele ei în clipa aceea. Și nici chiar la Sir Robert. Se simțea puțin prostuță, puțin nechibzuită. Voia să se bucure de senzații. Se aplecă spre Connor și îi zâmbi.

– Și eu cum sunt?

– Ușor pilită, îi reaminti el.

– Da, dar dacă rămânem la povestea cu moale ca o cârpă sau nu... îl îndemnă ea.

– A. El îi răspunse cu zâmbetul acela minunat la care Adelaide era sigură că putea să se uite toată seara. Tu ești ca o broderie.

Ea se îndreptă din spate.

– Asta nu e cârpă.

– Dar se găsește și pe cârpe. Le decorează. Le dă un plus de valoare. Readuce la viață ce este obosit și monoton. El se întinse și îi mângâie obrazul cu dosul palmei. Face extraordinară viața de zi cu zi.

Căldura degetelor lui îi înfioră într-un mod plăcut pielea.

– Cred că ne-am cam îndepărtat de la subiect, șopti ea.

– Ne-am îndreptat pur și simplu spre un subiect care te face să nu te simți în largul tău. Buzele i se arcuiră amuzate când își îndepărtă mâna de obrazul ei. Sir Robert nu îți face complimente?

– Ba da.

Se întrebă dacă era nepermis de obraznic să îi ceară să își pună mâna la loc.

– Spune-mi ce ți-a zis.

Privirea fermă și zâmbetul lui Connor o împiedicau să gândească. Îi trebuiră câteva clipe ca să vină cu un exemplu.

– Mi-a spus că am ochi minunați.

– Sunt acceptabili. Ce altceva?

– *Acceptabili?*

Umorul dansa în ochii lui.

– Ce altceva?

În defensivă, ea se încruntă la el.

– A asemănat culoarea obrajilor mei cu cea a petalelor de trandafir.

– Destul de lipsit de originalitate. Ce altceva?

Adelaide își încrucișă brațele la piept.

– Că sunt deșteaptă.

Dumnezeu îi era martor că dacă o contrazicea și în legătură cu *asta*...

El strâmbă din buze.

– Cred că ai inventat asta acum.

– Ba nu. Totuși, inventase detaliul despre obrajii ei și trandafiri. Ieri am bătut-o la șah pe Lady Penwright. Sir Robert a fost foarte impresionat.

Era aproape imposibil să pierzi aproape orice fel de joc cu Lady Penwright, dar cum Lady Penwright nu făcuse niciodată vreo referire la vreun domn Brice – și îi plăcea tare mult să vorbească despre domnii chipeși –, lui Adelaide i se păru firesc să presupună că el nu o cunoștea pe doamnă și nici nu era la curent cu lipsa ei totală de iscusință la jocuri.

Aparent, Connor nu era interesat nici de una, nici de cealaltă.

– Nu te merită.

Ea clipi nedumerită.

– Poftim?

– Sir Robert nu te merită, rosti încet, dar clar.

Pe chipul lui nu mai era pic de umor, care fusese înlocuit de o intensitate ce i se păru îngrijorătoare lui Adelaide.

Ea se ridică și merse câțiva pași, dar nu își dădea seama dacă încerca să ia distanță de el sau de ce îi spusese.

– Ne cunoaștem de un sfert de oră, deci nu e destul cât să îți faci o părere...

– Complimente neinspirate, o întrerupse el răspicat. Un domn cam prea îmbrăcat. Un bărbat care se teme să călătorească. Nu e de acord...

– N-am spus niciodată că se teme.

– Nu îl vrei, spuse el calm și se ridică de pe băncuță.

– Ba bineînțeles că da.

– Ba nu. Vrei siguranța pe care ți-o va oferi venitul lui. Îi întâlni privirea și i-o susținu în timp ce se îndrepta spre ea. Nici măcar nu te place.

Felul în care se mișca era fermecător. Parcurse distanța dintre ei cu pașii lungi și tihniți ai unui bărbat încrezător în scopul lui și convins de reușită. Dar ea nu putea să se miște. Nu putea să își întoarcă privirea.

– A fost foarte bun cu mine, se auzi ea șoptind.

– Și asta îți este de ajuns? Lumina lunii dispăru în spatele trupului lui solid. Bunătate și un venit?

Era atât de aproape, că Adelaide își lăsă capul pe spate ca se uite la chipul lui învăluit în umbră.

– Da.

– Nu tânjești și după altceva?

„Ba da."

– Nu.

El schiță un zâmbet când o cuprinse de talie și o trase mai aproape.

– Ba da.

Mâinile ei se proptiră în pieptul lui într-un efort inutil de a crea iluzia de spațiu între ei. Clătină din cap sau crezu că o face. Era greu de spus. Și oricum era prea puțin important. El nu făcu decât să o tragă și mai aproape, să își aplece capul și să șoptească pe buzele ei:

– Scumpo, toată lumea vrea mai mult.

Și o sărută, gura lui mișcându-se peste a ei într-o serie de dezmierdări blânde și tandre. Era atât de atent, de delicat, că Adelaide aproape crezu că nu era convins că ea n-ar încerca să se elibereze din strânsoarea lui. Dar brațele lui de fier, înfășurate în jurul taliei sale, spuneau o cu totul altă poveste. Nu era nesigur, ci doar răbdător. O sărută cu o hotărâre blândă, care parcă intenționa să o atragă într-o supunere inevitabilă.

Chiar dacă avea să îi ia toată noaptea.

Așteptarea nu fu chiar atât de lungă. Dansul ademenitor al buzelor lui îi încălzi lui Adelaide sângele în vene și îi smulse un oftat. Își simți picioarele grele și capul ușor. Se aplecă spre el, simțindu-i bătăile puternice ale inimii sub palme și forța trupului masiv prin straturile de haine.

Îi cuprinse fața cu o mână și degetul lui îi mângâie maxilarul, apoi i se apăsă ușor pe bărbie. Adelaide deschise gura fără să se mai

gândească și limba lui se strecură înăuntru ca să o guste. Își auzi propria răsuflare întretăiată și șoapta amuzată pe buzele ei.

– Vrei mai mult?

În clipa aceea, Adelaide voia totul. Încuviință din cap și buzele lui o răsplătiră cu o dezmierdare ușoară pe tâmplă.

– Atunci nu te întâlni cu el în seara asta. Îi acoperi gura înainte ca ea îi să răspundă și zăbovi atât cât să o tachineze cu promisiunea de mai mult. Nu te întâlni cu el.

– Bine, șopti ea și se întinse spre el când se îndepărtă de ea.

El rămase foarte aproape.

– Jură.

– Jur. Era doar vag conștientă de cuvintele pe care le rostea.

– Să nu uiți, îi șopti el. Își apăsă scurt buzele pe ale ei, îi mângâie ușor obrazul și îi dădu drumul.

Tulburată, Adelaide rămase încremenită pe loc când el făcu doi pași înapoi. Dacă s-ar fi simțit mai sigură de picioarele ei, l-ar fi urmat. În schimb, rosti primul gând care i se ivi în minte:

– Ai spus că este mai mult de-atât. Ai promis... Se opri și făcu o grimasă.

Chiar cherchelită și ametită, știa când se făcea de râs.

Connor schiță un zâmbet.

– Și tu ai promis ceva. Ține-ți tu mai întâi promisiunea.

– Oh!

Ceva în spusele lui i se păru teribil de nedrept, dar nu avea de gând să se facă și mai mult de râs și să se ia la ceartă cu el. De fapt, părea înțelept să nu mai spună nimic. Nu mai sărutase niciodată un bărbat și nu avea nici cea mai vagă idee despre ce anume trebuia să facă. Trebuia să facă o conversație politicoasă? Să se uite cu jind în ochii lui? Să își ia repede la revedere? Deodată, ultima variantă îi păru foarte atrăgătoare.

Connor se aplecă un pic ca să se uite pe după gardul viu.

– Obstacolul nostru și-a luat tălpășița.

– O. Bine. Ce sincronizare minunată!

Simțindu-se în egală măsură ametită, stângace și ușurată, Adelaide își sili picioarele să coopereze și dădu să se întoarcă spre casă. Când își dădu seama că nu era urmată de Connor, se întoarse.

– Vii?

El scutură din cap.

– Am să te urmăresc de aici.

– Bine, spuse ea din nou și simți că ar trebui să facă vreun gest, că unul din ei trebuia să reacționeze *cumva*, așa că îi zâmbi și făcu o reverență șovăielnică. Noapte bună, Connor.

– Vise plăcute, Adelaide.

El își rosti cuvintele ca pe o mângâiere, și Adelaide simți căldura din ele și căldura privirii lui în spate atunci când își croi drum pe peluză, printre umbre. Ultimul gând care îi trecu prin minte, înainte să deschidă ușa din spatele casei, fu că lucrurile nu se întâmplaseră așa cum se așteptase ea.

Capitolul 3

După ce Adelaide intră în casă, Connor se îndreptă agale spre ușă. Noaptea, își zise el, se desfășurase în mare parte conform planurilor. Se propti cu spatele de piatra rece a casei și se opri preț de o clipă ca să își savureze reușita... și gustul lui Adelaide Ward care îi persista încă pe limbă. Știuse că avea să fie dulce. Gustul înțepător era o surpriză plăcută.

Ca regulă de bază, Connor evita surprizele. Sau, mai precis, evita să fie luat prin surprindere – o cu totul altă chestiune era să îi prindă pe ceilalți pe picior greșit. Totuși, în cazul domnișoarei Ward, era dispus să se lase fermecat de neprevăzut.

Era dispus să se afle în tot felul de ipostaze cu domnișoara Ward. Dezbrăcat, i se năzări. Totuși, pentru moment, se mulțumea să fie logodit. Provocarea era să o convingă și pe ea de același lucru. Situația doamnei, provocată de degeneratul ei frate, făcuse deja jumătate din toată treaba.

Wolfgang Ward risipise averea familiei pe o serie de speculații atât de riscante, că nu se dovediseră decât simple pariuri prost plasate. Zvonurile spuneau că fosta soție a lui Wolfgang fusese în parte de vină pentru investițiile făcute, dar Connor nu găsise nimic care să susțină afirmația aceea. Ba mai mult, jocurile neinspirate de noroc continuaseră și după ce soția lui murise în timpul nașterii.

Murise cu doi ani în urmă. Lui Wolfgang i se dăduseră zece luni ca să sărbătorească nașterea fiului lui și să țină doliu după moartea soției înainte să fie trimis înapoi în închisoarea datornicilor... Unde, fără ca Adelaide să știe, se apucase să facă o datorie și mai mare. Sursa și amploarea acelei datorii îi erau încă necunoscute surorii lui.

Doar o misterioasă urmă de noroc îi ținuse la distanță pe sora lui Wolfgang și pe fiul lui de azilul pentru săraci – o mică moștenire pentru Adelaide și Isobel de la un verișor îndepărtat. Nu fusese suficientă ca să îl elibereze din închisoare pe Wolfgang, dar fusese îndeajuns pentru ca femeile și copilul să aibă un acoperiș deasupra capului și să mănânce... pentru moment. Nu se putea să le fi rămas mare lucru din avere, iar creditorii lui Wolfgang se înghesuiau să pună mâna și pe puținul rămas. Nu avea să treacă mult până ce convingeau instanțele că nu era firesc ca o femeie să primească o moștenire.

Lui Adelaide i se terminau timpul și banii.

Connor zâmbi sumbru. Din fericire pentru ea, el avea fonduri din abundență. Timpul însă era un motiv de îngrijorare. Prin șiretlicul din seara aceea obținuse o zi, poate două. Avea nevoie de mai mult.

Faptul că seara aceea nu fusese decât un șiretlic îi provocă doar o neplăcere trecătoare. O conștiință vinovată își avea timpul și locul ei. Mai exact, atunci când cineva făcea ceva greșit. Nu se îndoia nici măcar o secundă că avea întru totul dreptate.

– Ce te încrunți așa, băiete? Dacă mă întrebi pe mine, nici nu se putea să iasă mai bine.

Connor abia dacă ridică o sprânceană când Michael Birch își făcu apariția din spatele casei. Bărbatul masiv își frecă mâinile încântat în timp ce îndrepta șchiopătând, din cauza genunchiului rănit, spre el. Chiar dacă trecuse cu mult de vârsta a doua, părul lui roșu își păstrase culoarea aprinsă și chipul lui rotund era la fel de neted ca în ziua în care se cunoscuseră. Connor avea la vremea aceea cincisprezece ani, după cum îi și spusese lui Adelaide. Inventase restul poveștii. Michael nu avea nevoie de șase luni ca să identifice un mincinos. Minciuna era punctul lui forte.

– A mers așa cum am plănuit, spuse Connor ca să dea un răspuns.

„*În mare parte* așa cum am plănuit", își corectă el răspunsul în gând când ușa scârțâi și se deschise. Chipul îmbătrânit al lui Gregory O'Malley se ivi prin deschizătură. Chipul lui plin de cute și riduri fu luminat de un rânjet larg.

– Ce spui, flăcăule? Te ia?

– În cele din urmă.

Connor îl privi pe bătrânul care ieși pe ușă. Gregory era sprinten pentru vârsta lui, dar era o adevărată dilemă ce anume scârțâia mai tare, balamalele ușii sau oasele bătrânului.

– Ai urmărit-o?

– Îhî. S-a dus țintă în camera ei.

– Te-ai oprit la intrarea în salon.

Detaliul *acela* nu făcuse parte din plan. Gregory fusese instruit să meargă încet pe coridor, să treacă de ușă și să se așeze pe băncuță.

– Desigur, așa am și făcut. Nu se simțea nici urmă de regret în vocea lui Gregory. Un bărbat mai are nevoie și de puțină distracție din când în când. Iar o femeie are nevoie să se gândească la ceva.

– Ești norocos că nu s-a gândit să leșine.

Michael scoase un sunet zeflemitor din gât.

– Fata noastră are mai mult curaj decât pare.

De fapt, chiar așa și era, dar nici unul dintre cei doi nu avea de unde să știe.

– Nu ai întâlnit-o niciodată.

– Am văzut-o, nu? ripostă Michael. Venind singură în vizită la netrebnicul ei de frate, cu un copil în brațe și apărată doar de rugăciuni.

– Așa e, încuviință Gregory. Are curaj din plin. O să fie o nevastă minunată... Te însori cu fata?

Michael se aplecă spre Gregory.

– Acum un minut, era încruntat și îngândurat.

– Îngrijorat? Connor al nostru?

Connor schiță un zâmbet în direcția lor.

– Nu sunt îngrijorat. A fost de acord să nu se vadă cu Sir Robert astă-seară.

– Și mâine? întrebă Gregory.

– Vedem noi.

Cei doi bărbați se uitară unul la altul, dar nu spuseră nimic.

Connor se întrebă cât să le spună.

– Petitul e într-o fază mai înaintată decât am crezut. Așteaptă o cerere în căsătorie.

– Ei bine, o să ai timp să îi faci curte după ce se face anunțul căsătoriei, spuse Michael în cele din urmă. Până nu fac o vizită la preot nimic nu-i definitiv.

– Și în patul conjugal, adăugă Gregory.

Pentru că imaginea lui Adelaide împărțind patul cu Sir Robert îi întoarse stomacul pe dos, Connor alungă iute din minte și gândul acesta, și subiectul.

– Nu e ușor pentru o doamnă să rupă logodna cu un baron. Se îndepărtă de zid. Iar domnișoara Ward e prinsă la înghesuială.

Michael se uită la Gregory.

– Păi, atunci să sperăm că astă-seară acceptă să se mărite cu el.

Gregory încuviință înțelept din cap.

– Aha.

Connor nu prea înțelegea logica lor.

– De ce? îl întrebă el pe Michael.

– Va trebui să nu se țină de promisiunea pe care ți-a făcut-o, nu? Și genul de femeie care nu își ține promisiunea acum este același cu femeia care nu și-o va ține nici mai târziu. Dar dacă se ține de cuvânt acum și îi promite mai târziu lui Sir Robert... Vocea i se stinse treptat, îi aruncă o privire lui Gregory, apoi îi zâmbi blând lui Connor și îl lovi ușor pe braț. Ei bine, cu puțin noroc, om afla că nu e de încredere, nu?

– O să se țină de cuvânt.

– Atunci ești într-o mare încurcătură.

– Nu-l speria pe băiat. Gregory coborî vocea și se aplecă ușor înainte: Ia ascultă, băiete. Pe vremuri, când un bărbat voia să ia de nevastă o anumită fată, o lua și rezolva problema.

Connor îi aruncă bătrânului o privire plină de blândețe.

– Nu îți sugerează să furi fata, îi explică Michael.

– N-aș sugera niciodată așa ceva. Gregory părea foarte rușinat. Se apropie puțin mai mult. Dar *au fost* vremuri când un bărbat lua serios în considerare ideea asta.

– M-am gândit la asta. Oricum, avusese o fantezie, două în direcția aceea. Fusese cât pe ce. Răspunsul este nu.

Începu să traverseze peluza spre copacii din spatele grădinii. Cei doi bărbați i-o luară pe urme.

– Ți-am spus că n-o să meargă, șopti Michael.

– Băiatul e moale.

– Nici nu e de mirare la cât l-ai răsfățat.

– *Eu* l-am răsfățat? Te întreb: eu l-am împiedicat să nu îl împuște pe nemernicul ăla în Monserrat? Nu eu.

Connor zâmbi la schimbul de replici dintre ei și lăsă ciorovăiala lor undeva în spatele minții lui. Era obișnuit cu ciondănelile lor. Asemenea scârțâitului unui scaun învechit și preferat, zgomotul acela familiar îl bucura și îl alina. Îl și întărea. Bărbații aceia, care fuseseră la un moment dat salvatorii și mentorii lui, erau familia lui acum. Le era dator. Ar fi fost înghițit de rigolele din Boston, dacă nu erau Michael și Gregory. Iar ei și-ar fi petrecut ultimul an din viață în libertate, și nu într-o celulă de închisoare, dacă nu ar fi fost el... și, într-un fel mult mai direct, Sir Robert.

Chiar dacă era ultimul lucru pe care îl făcea în viața lui, Connor avea să îl vadă pe Sir Robert suferind pentru a plăti fiecare dintre crimele lui.

Adelaide Ward era prima notă de plată.

Pe drumul de întoarcere spre camera ei, Adelaide nu se mai simți așa ametită. Totuși, făcu eforturi considerabile să pară complet trează.

Își aranjă rochia cu mâinile și încercă să se concentreze pe gândurile ei. Cum nu reuși, încercă să își concentreze privirea.

Pe un fotoliu de lângă fereastră, Isobel era încă trează și citea o carte. Aveau aceeași statură zveltă și aceleași trăsături frumos conturate, dar Isobel avea părul blond-închis al mamei lor și niște ochi de un albastru-deschis care ascundeau un temperament încăpățânat și, adesea, năstrușnic.

Isobel îi aruncă o privire tăioasă, apoi se întoarse la cartea ei, amintindu-i clar lui Adelaide că se certaseră chiar înainte de începerea balului.

– Deci, s-a terminat? întrebă sarcastic Isobel. S-a sacrificat buna domniță balaurului și a salvat regatul?

– Nu. Adelaide se mișcă foarte atent prin cameră și se felicită în gând că nu se împiedică, apoi își aruncă masca pe pat. Tărâmul Ward rămâne în pericol.

– Nu te-a cerut Sir Robert? Isobel ridică privirea din carte, iar expresia severă de pe chip îi fu înlocuită de confuzie. Și te-ai întors?

– Nu m-am dus deloc.

– Dar ai fost plecată cel puțin o oră. Unde-ai fost? zise Isobel și o privi chiorâș. Și de ce ești așa de zăpăcită?

– În camera de zi, în grădină. Își flutură mâna în aer. Bătea vântul. N-am mai ajuns la bal.

– În grădină? Evident intrigată, Isobel puse cartea deoparte și se ridică. Ce Dumnezeu ai făcut acolo?

Adelaide încercă și nu reuși să se gândească la o minciună potrivită.

– L-am evitat pe Sir Robert.

– O! Știam eu, strigă Isobel încântată. *Știam* c-ai să-ți vii în fire.

– Nu m-am *pierdut* cu firea.

– Aiurea. Te-ai pierdut și acum ți-ai revenit. Isobel traversă încăperea și o lovi pe brat, ușor și cu afecțiune exagerată. Sărmana, draga mea. Am auzit că procesul e destul de tulburător. Cum eu nu m-am pierdut niciodată cu firea, nu pot...

Cuvintele lui Isobel se stinseră ușor și adulmecă.

– Miroși... Se aplecă și adulmecă din nou. Clar a tărie.

– O, eu... era un bufet... în camera de zi. M-am gândi că poate o gură avea să îmi potolească nervii...

– Adelaide, ești beată? Sora ei părea extrem de încântată de idee.

– Absolut deloc. Sunt... îi scăpă un chicotit. Cherchelită.

– Cherchelită?

Adelaide scutură din cap și își trecu mâinile pe față cu gândul copilăros că putea să își șteargă zâmbetul încăpățânat de pe chip.

– Înseamnă că am încurcat complet ițele. Doamne sfinte, ce-am făcut?

– La cum se vede treaba, ai profitat din plin de ora asta.

Adelaide nu o băgă în seamă, își scoase pantofii și începu să se plimbe între pat și ușă. Își spuse că trebuia să se concentreze. Avea să găsească o cale de a ieși din încurcătura pe care-o provocase. Trebuia să se *gândească*, la naiba.

– Ce Dumnezeu am avut în cap? bâigui ea.

Sigur nu se gândise la familia ei sau la Sir Robert, sau la banii pe care îi cheltuise pe ținuta pentru bal. Se uită încruntată la rochia ei. Nu era cea mai fină mătase sau cea mai la modă croială, dar rochia

era nouă și costase bani frumoși. Ar fi putut să cheltuiască banii aceia pe niște ghete noi pentru ea și Isobel. Aveau nevoie disperată de ghete noi. Ar fi trebuit să dea banii pe ceva mai practic.

– Trebuia să mă fi dus la bal, murmură ea.

Era prea târziu acum. Chiar dacă n-ar fi fost cherchelită, chiar dacă nu i-ar fi făcut promisiunea aceea lui Connor, ar fi fost culmea să sărute un bărbat în grădină și să accepte cererea în căsătorie a altuia chiar în aceeași noapte. Îi plăcea să creadă că avea simțul onoarei.

Cât anume, se întrebă ea, trebuia să aștepți între sărut și cererea în căsătorie?

– O zi, două? Îi aruncă o privire lui Isobel care, obișnuită cu obiceiul lui Adelaide de a se plimba și a vorbi singură, se așezase pe brațul fotoliului.

Isobel ridică din umeri.

– Îți dai seama că habar n-am despre ce anume vorbești.

– Sigur că îmi dau seama. Uitase doar pentru o clipă. Așa cum uitase cât de mult avea nevoie de banii lui Sir Robert și cât de mult cheltuise pe rochia pentru bal. Cred că aș putea să încerc să o vând, șopti ea, dar părea așa o risipă și era atât de sătulă să își vândă lucrurile. Aproape toate lucrurile de valoare ale familiei fuseseră amanetate pentru o fărâmă din cât valorau de fapt. Nici măcar nu e uzată. Îi veni o idee. Se opri și îi zâmbi lui Isobel. Tu ar trebui să o porți.

– Ce anume?

– Tu ar trebui să mergi la bal.

Isobel se ridică în picioare, iar ochii îi scânteiară plini de dorință.

– Vorbești serios?

– N-are rost să irosim rochia. Izbucni în râs când Isobel începu pe dată să desfacă nasturii de la spate ai rochiei ei. Însă va trebui să faci rost de la doamna Cress de altă mască. A mea s-a stricat.

Isobel aruncă o privire spre pat și se strâmbă.

– Odihnească-se în pace.

Simțindu-se puțin mai bine că reușise să îndrepte măcar greșeala aceea, Adelaide își scoase rochia și făcu stângace schimb de haine cu Isobel. O așeză pe sora ei la masa de toaletă, făcu o serie de încercări neîndemânatice în părul ei, apoi o lăsă să se ocupe singură de propria coafură.

Isobel se foia agitată și încântată pe scaun.

– Poate am să-l întâlnesc pe domnul care a cumpărat Ashbury Hall și o să se îndrăgostească nebunește de mine.

Adelaide se gândi la imensul conac, părăsit de mult, care se afla la doar câțiva kilometri de casa lor.

– Nu știm cine este domnul care a cumpărat Ashbury Hall. Nu cunoaștem pe cineva suficient de bogat încât să cumpere Ashbury Hall.

– Dar am putea, până la sfârșitul serii.

Adelaire nu avu nevoie decât de o clipă ca să recunoască sclipirea din ochii lui Isobel.

– Corect.

Se îndreptă spre clopoțel și trase de el.

Isobel se uită încruntată la ea.

– Ce faci?

– Ai nevoie de o doamnă de companie.

Era ametită, nu inconștientă.

– Ba nu, se împotrivi Isobel. Cum să mă distrez dacă îmi suflă în ceafă o doamnă de companie?

În loc să îi răspundă, Adelaide trase din nou de clopoțel. Și mai tare.

– Of, foarte bine. Isobel se înfurie și își întoarse atenția spre oglindă. Vezi dacă poate Lady Engsly. E tare veselă și nu îi e frică de balaurul tău.

– Sir Robert *nu* este...

– Ce să îi spun doamnei Cress?

Adelaide clipi nedumerită la schimbarea evidentă de subiect.

– Ce să îi spui despre ce?

– *Ești* cherchelită, râse Isobel. Cum să îi explic că ai lipsit?

– Ah. Încercă să își amintească de scuza la care se gândiseră pentru absența de la bal lui Isobel. Sigur nu era aceea că surorile Ward nu își permiteau să cumpere mai mult de o rochie de bal. Spune-i că mă doare capul.

– Bănuiesc că peste câteva ore o să fie ceva adevăr în vorbele astea.

Adelaide se așeză pe pat și se uită cum Isobel se aranja agitată. Era o tânără atât de frumoasă. Atât de plină de viață, speranță și energie. Dar viața aceea era sufocată de sărăcie, iar Adelaide știa

mult prea bine că, dacă nu se schimba ceva, speranța nu avea să mai trăiască mult.

– Isobel, spuse ea și așteptă ca ochii lor să se întâlnească în oglindă. Ar fi așa de groaznic să-ți fie frate un baron bogat?

Isobel răspunse după multă vreme, iar când o făcu, vocea îi era blândă și plină de o tristețe care sfâșie inima lui Adelaide.

– Mi-ar plăcea să am un frate bogat. Se întoarse ca să se uite la Adelaide. Dar nu vreau să am o martiră drept soră.

Adelaide cugetă în tăcere la vorbele surorii ei. Fu ultimul lucru pe care și-l spuseră în privat în seara aceea și ultimul la care se gândi Adelaide înainte să-și închidă ochii și să viseze balauri și domnițe. Și un cavaler cu ochii verzi seducători și cu un ușor gust de whisky.

Capitolul 4

Adelaide se trezi în dimineața următoare cu dorința arzătoare de a da uitării cele întâmplate cu o seară în urmă. Era o decizie foarte ușor de luat care nu cerea decât o reflecție scurtă despre cât de tare se făcuse de râs. Băuse whisky, sărutase un străin în grădină, îi promisese să îl evite pe cel care îi făcea curte – abia dacă îi venea să creadă că se purtase așa.

Totuși, putea să aibă mare grijă să nu mai repete aceleași greșeli. Avea să se îmbrace, să coboare la micul dejun, să cocheteze cu Sir Robert și, altminteri, să pretindă că nu cunoscuse niciodată un bărbat pe nume Connor Brice.

Reuși să ducă la bun sfârșit primele două intenții. Avu mai puțin succes cu a treia și a patra. Sir Robert nu luă parte la micul dejun – un detaliu peste care Adelaide trecu ușor –, dar eșuă lamentabil când încercă să ignore existența lui Connor Brice.

Nici *el* nu era la micul dejun – observă ea într-o clipită – și își petrecu următoarea oră încercând să își dea seama cum să întrebe de el fără să le mărturisească tuturor că se cunoscuseră cu o seară în urmă.

Într-un final, renunță la încercări când doamna Cress se ridică de la masă și le sugeră invitaților să o însoțească la o plimbare prin

împrejurimi. Adelaide șovăi și susținu că durerea de cap, care mai persista, o făcea o companie prea puțin plăcută. Își adăugă noua minciună pe lista ei, mereu în creștere, de păcate. Nu o durea capul. Se trezise în dimineața aceea la fel de în formă ca întotdeauna. O binecuvântare măruntă, bine-venită și nemeritată.

Se simți și mai vinovată când se strecură afară pe una din ușile sufrageriei chiar în momentul în care Sir Robert intră pe o alta. Avea să îi vorbească în curând, își spuse cu hotărâre... dar nu chiar atunci. Mai întâi, avea nevoie de o plimbare lungă ca să își pună ordine în gânduri.

Se amăgi pentru o clipă crezând că avea nevoie de aer curat și de singurătate atunci când își croi drum prin grădină și avu grijă să stea departe de ceilalți musafiri.

La urma urmei, era o dimineață atât de frumoasă. Soarele de vară târzie îi încălzea spatele, în vreme ce adieri ușoare de vânt îi învolburau fustele și îi răcoreau pielea. Peste tot în jurul ei, erau priveliștile și sunetele unei grădini foarte îngrijite – zumzetul albinelor printre florile de ochiul-boului, mănunchiurile ordonate ale minunatelor garofițe și trandafirul cățărător bătrân care crescuse luxuriant și sălbatic. Adelaide se concentră pe fiecare în parte și încercă din răsputeri să nu se gândească la Connor Brice, dar nu reuși.

Mintea ei era plină gânduri legate de Connor. Se întrebă când avea să îl revadă. Se întrebă dacă mai trebuia să îl revadă. Se întrebă dacă avea să o sărute din nou. Se întrebă cum și când, mai exact, devenise o femeie de moravuri ușoare și lipsită de rușine.

Dezgustată de sine, se răsuci pe călcâie și dădu să se întoarcă pe unde venise. Avea să se ducă la ea în cameră și să rămână acolo până la cină sau până când Sir Robert va cere să i se alăture. Indiferent de ordinea lucrurilor. Trecu de trandafir, de garofițe, coti și acolo îl zări pe Connor.

Deodată, picioarele i se opriră. La fel făcu și inima ei pentru o fracțiune de secundă, înainte să își revină cu o bătaie dureroasă.

Era așezat la nici doi metri, pe o băncuță care fusese liberă când Adelaide trecuse pe lângă ea. Aplecat în față, cu picioarele lui lungi întinse înainte, părea relaxat, încrezător și chiar mai frumos decât și-l amintea ea. Probabil că nu era rezonabil să crezi că douăsprezece ore erau îndeajuns ca să uiți cum arăta cineva. Dar nu era tentată

să fie rezonabilă în clipa aceea, nu câtă vreme soarele îi țesea fire aurii în păr și el îi zâmbea în felul acela minunat și îmbietor al lui.

– Speram să te văd pe aici, murmură el.

Își dădu ea seama prea târziu că ar fi trebuit să fie mai puțin preocupată când urma să îl vadă și mai mult îngrijorată de ce anume avea să îi spună dacă l-ar fi întâlnit.

Pentru că primul lucrul pe care îl spuse – sau îl bâigui, mai bine zis – fu:

– 'Neața.

Și, serios vorbind, el era primul bărbat pe care îl sărutase – sigur exista un număr infinit de lucruri mai elocvente de bâiguit decât acela.

El își mișcă într-o parte trupul solid și îi făcu loc pe băncuță.

– Iei loc?

Nu ar fi trebuit. Chiar nu ar fi trebuit. Dar se așeză oricum și se simți literalmente ca o molie zburând în jurul flăcării.

– N-ai fost la micul dejun. Chiar dacă nu era un comentariu strălucit, i se păru o îmbunătățire față de prima ei încercare.

– M-am trezit devreme. Își întoarse capul la auzul râsetelor îndepărtate din grădină. De ce nu ești cu ceilalți?

Ea ridică din umeri și afișă un aer nepăsător.

– Nu prea îmi plac mulțimile. Prefer liniștea.

– Să te las singură cu gândurile tale?

– Nu. Nici singurătatea nu-mi place. Se întrebă dacă nu cumva el căuta un mod politicos de a scăpa de ea. Ai dori să rămâi singur? Nu voiam să impun...

El înclină capul spre ea, cu buzele pline arcuite amuzat.

– Ne-am întors la purtarea sfioasă unul cu celălalt?

– Nu asta îmi era intenția. Își culese o scamă imaginară de pe rochie. Nu văd de ce ar trebui să fiu sfioasă.

Ei, ba da, știa de ce. Îl sărutase, un gest care ar fi făcut-o pe orice tânără decentă să se înroșească. Iar acum ea stătea acolo și vorbea aiurea, de parcă erau simple cunoștințe care doar petreceau timpul împreună. Era, într-un cuvânt, stânjenitor.

– Pot să-ți aduc un pahar de whisky dacă vrei, se oferi el. Sau un vătrai.

Ea se opri din pigulit scame și râse. Era o ușurare să îl audă vorbind cu atâta familiaritate după ultima lor întâlnire. La fel ca ironiile

despre starea jalnică a măștii ei cu o seară înainte, era mult mai ușor să recunoști lucrurile evidente decât să te învârți în jurul lor.

– Nu va fi nevoie, spuse ea înțepată. Mulțumesc.

– Ești sigură? Erai teribil de încrezătoare cu un strop de băutură și o armă în mână.

– Nu pot să cred că m-am purtat atât de necuviincios. Îi aruncă o privire de reproș, dar lipsită de înflăcărare. Nu pot să cred că ești așa de lipsit de maniere încât să mi-o amintești.

– Mi-ai plăcut necuviincioasă. Gura lui se arcui în cel mai păcătos dintre zâmbete. Mi-a plăcut să fiu lipsit de maniere.

Cuvintele acelea, hotărî ea, erau mult, mult prea familiare. Și, Doamne sfinte, zâmbetul acela! Ar fi putut să ademenească o femeie spre toate păcatele. O *ispitise* să păcătuiască. Adelaide se uită spre casă.

– Ar trebui să plec. N-ar fi trebuit să...

– N-ar fi trebuit să te tachinez, o întrerupse el cu blândețe. Îmi cer iertare.

Ea îl privi atentă.

– Dacă rămân, promiți să te porți ca un gentleman?

– Ai cuvântul meu de ticălos. Îi zâmbi din nou, dar fără nici un pic de intenții păcătoase, ci numai cu o urmă dezarmantă de nerozie care ușură încordarea lui Adelaide. Spune-mi ce-ai făcut azi-noapte după ce ne-am despărțit? S-a observat că ai întârziat?

– Nu. Adelaide șovăi, nesigură cât de multe să recunoască. Nu m-am mai dus. Sora mea a prezentat scuze pentru mine.

– Sora ta, Isobel?

Ea încuviință din cap și profită de ocazia de a duce discuția spre un subiect mai sigur:

– Da. Isobel cu „o". Zâmbi ușor când văzu sprâncenele lui arcuite. Adesea, crede că e necesar să sublinieze diferența asta.

– Adelaide, Isobel cu „o" și Wolfgang, așa-i? O serie neobișnuită de nume.

Ea se strădui să nu bată în retragere când auzi de fratele ei. Situația lui Wolfgang era cunoscută de toată lumea, dar sperase ca măcar pe Connor să-l fi ocolit.

– Mama era prusacă, îi răspunse ea și lăsă deoparte rușinea – ceva la care devenise specialistă în ultimul an. Mama ei era italiancă.

– Dar cea mai bună parte din tine este britanică.

Ea schiță un zâmbet.

– Așa-i plăcea și tatei să creadă. Și lui îi plăcea să spună asta, însă doar ca să o înțepe pe mama.

Tonul și expresia lui deveniră blânde.

– Nu se înțelegeau.

– O, ba da, îl asigură ea. Foarte bine. Doar că le plăcea să se tachineze.

– Un mod obișnuit în care să îți arăți afecțiunea. Se întoarse cu spatele, smulse o floare galbenă și i-o întinse. Cred că ăsta este un altul.

Flatată, ea întinse mâna ca să ia floarea.

– Mulțumesc...

Connor îndepărtă floarea de ea.

– Știi ce floare e?

– Da. Este floarea Elenei, adusă din America. De asemenea, era cunoscută și ca iarba-mare, detaliu care nu i se păru important de menționat.

– Preferi ceva în mod special?

– O floare? ea scutură din cap. Nu, deși am o slăbiciune pentru maci.

– Maci. Am să țin minte și am să-ți cumpăr un buchet.

Ideea o făcu să roșească de plăcere. Nu mai primise niciodată flori de la un domn, nici măcar de la Sir Robert.

– Nu se poate. Să îi cumperi, vreau să zic.

– Totul se poate cumpăra.

– Dar n-o să țină. Se usucă de îndată ce sunt tăiați. Pentru ea, asta făcea parte din farmecul lor. Macii nu puteau să fie domesticiți într-o vază sau să se piardă într-un buchet. Trebuie să fie apreciați în grădină chiar așa cum sunt ei.

El răsuci floarea între degetele sale lungi și elegante.

– Aceasta va rezista?

– Pentru o vreme. Fără substanțele necesare, totul se usucă în cele din urmă.

– Până atunci, spuse el și îi întinse floarea.

Degetele li se întâlniră pe tulpină, și Adelaide își aminti cum simțise mângâierea acelor degete pe obrazul ei. Asta o făcu să se înroșească și trase floarea cu mai multă putere decât își dorise inițial.

– Isobel le pictează, spuse ea pe negândite înainte să își aducă aminte că Isobel nu mai picta, căci de multă vreme nu mai aveau bani pentru materiale de pictură. Are un talent extraordinar. Tata obișnuia să spună că, atunci când eu mă ocupam de grădinărit, cream frumusețea pentru un anotimp, dar că, atunci când sora mea picta, ea surprindea esența acelei frumuseți pentru totdeauna. Era un poet incorigibil.

– Poeții pot fi și altfel?

– Nu, din câte știu eu, răspunse ea cu un zâmbet.

Era bucuroasă că hotărâse să rămână. Era atât de plăcut să stai cu un bărbat și să vorbești despre lucruri interesante. Uitase cât era de plăcut.

Cu Sir Robert, doar asculta. Sau, mai exact, încerca să asculte. Omul nu era chiar plictisitor, dar era previzibil și mai mult decât redundant. Vorbea întotdeauna despre noile lui achiziții pentru grajd, apoi despre cele mai noi cumpărături de la croitor și după aceea despre cele mai proaspete și mai picante bârfe, care făceau referire, de cele mai multe ori, la o persoană pe care Adelaide nu o cunoștea și despre care nu știa nimic. Dacă avea noroc, diversifica ordinea obișnuită a discuției cu o nemulțumire sau două la adresa servitorilor lui. Unicul ei aport se limita la „O, Doamne" sau „O, da" sau „Ce păcat" în pauzele adecvate din discuție.

Sir Robert nu o întreba niciodată nimic. Nu știa nimic despre familia ei, despre trecutul ei, despre ce îi plăcea și ce nu. Era foarte convinsă că nu avea habar de pasiunea ei pentru horticultură sau de talentul artistic al surorii ei.

Cu Connor, lucrurile erau diferite. El o făcea să râdă, o făcea să gândească, o făcea să simtă. Aflase mai multe despre ea în ultimele douăsprezece ore decât Sir Robert în ultimele patru luni.

Schimbul acela de idei îi amintea de dezbaterile aprinse și discuțiile lungi, pe diferite teme, pe care le avusese cu tatăl ei. El o încurajase să gândească, să participe activ la o discuție. Lui Adelaide îi lipseau teribil și îi era dor să aibă un bărbat care să discute cu ea, nu doar să îi vorbească.

– Pe unde hoinărești?

Întrebarea șoptită a lui Connor o trezi din reverie. Adelaide clătină din cap. Nu voia să se gândească sau să vorbească despre

Sir Robert. Nu în dimineața aceea. Nu în clipa aceea. Nu voia să se gândească la anii plictisitori care o așteptau.

– Visam cu ochii deschiși. Spune-mi cum e familia ta.

– Mama era irlandeză și tata era un gentleman englez cu proprietăți în Scoția.

Adelaide se încruntă un pic. Era destul de vag.

– Ai frați?

– Nici unul de care să-mi pese.

Inițial, Adelaide crezu că poate Connor glumea, dar o cercetare rapidă a trăsăturilor lui nu dezvălui nici o urmă de umor.

– Și eu am simțit asta o dată sau de două ori, recunoscu ea. Erau zile în care nu își dorea decât să renunțe la Wolfgang.

– Pentru fratele tău, ghici Connor.

Fără tragere de inimă, ea încuviință din cap. Speranța ca el să nu fi auzit despre situația dezastroasă a lui Wolfgang se duse pe apa sâmbetei.

– Am ținut mult unii la alții când eram mici.

– Dar acum...

Dar acum fratele ei era la închisoare din cauza datoriilor pe care le făcuse dintr-un amestec de încăpățânare și egoism. Și avea să rămână mult și bine acolo dacă ea nu făcea ceva. Deodată, dimineața nu i se mai părea atât de fermecătoare. Lumina schimbătoare, aerul cald, adierile ușoare ale vântului printre frunze, toate păreau mai degrabă triste.

– Mi-aș dori...

– Ce ți-ai dori?

Își dorea să fi avut talentul lui Isobel de a surprinde frumusețea. Ar fi putut să fure o clipă sau două din dimineața aceea și să le păstreze în inimă pentru totdeauna.

Era un vis imposibil, o așteptare absurdă.

– Aș vrea să mă întorc în casă. Se ridică și, înainte să se gândească mai bine, îl întrebă: Mă însoțești?

– Nu pot.

– De ce nu? Nu e nimic în neregulă ca o doamnă și un domn să facă o plimbare prin grădină la lumina zilei.

Mai ales atunci când nu erau oaspeți care să îi vadă și să comenteze pe tema lor.

– În general, nu.

– Nu-mi pot imagina o situație în care... Îi trecu prin minte cel mai groaznic gând. Ești însurat.

– Nu. N-am nici nevastă, nici logodnică.

Adelaide răsuflă ușurată. Avea deja multe păcate. Nu voia să adauge și adulterul pe lista ei.

– Atunci de ce...?

– Pentru că n-am nici invitație.

– Să intri în casă prin grădină? Ea schiță nedumerită un zâmbet. Nu fi ridicol!

– Să fiu *în* grădină, o corectă el.

Implicațiile spuselor lui își făcură efectul încet, încet.

– Glumești.

El îi zâmbi cu sfială.

– Mă tem că nu. Doamna pe care încercam să o evit azi-noapte era chiar gazda ta.

– Tu... ești un *intrus*? O, *Doamne sfinte*! Nu era de mirare că se ascunsese cu o noapte în urmă și că lipsise în dimineața aceea de la micul dejun. De ce ai...?

– Ca să te văd, îi răspunse el liniștit.

– Doar ce ne-am... nu poți... Trebuie să plec.

Se răsuci și se îndreptă spre casă cu un mers aproape tropăit.

– Adelaide, așteaptă!

Connor o prinse din urmă și își potrivi mersul după pașii ei.

– Trebuia să-mi spui. Trebuia... Doamne sfinte, ai intrat cu forța în casă.

– Ușa era deschisă, ripostă el. Era un bal. Nu sunt primul domn care se autoinvită la un bal. În sezon, se întâmplă mereu. E o practică aproape acceptată.

Cum nu participase niciodată la sezonul de la Londra, Adelaide habar nu avea dacă era sau nu adevărat.

– Acceptată sau nu, a fost greșit și ar fi trebuit să-mi spui...

– Ar fi trebuit. Te oprești puțin ca să îmi cer iertare cum se cuvine?

Ea scutură din cap.

– Cu siguranță, Sir Robert mă caută.

Și dacă nu o căuta, avea să înceapă să îl caute ea. Era deja timpul să își amintească de ce venise la petrecerea doamnei Cress.

– Nu poți să te măriți cu el, îi spuse Connor morocănos.

– N-am de ales, recunoscu ea și speră ca sinceritatea ei să pună punct întâlnirii.

– Ba da. Mărită-te cu mine, în schimb.

– Poftim? Îi aruncă o privire neîncrezătoare și mări pasul. Nu.

– De ce nu?

– De ce nu? Omul era sărit de pe fix? Abia te-am cunoscut. Abia dacă ne știm.

– Am treizeci și unu de ani. Am toți dinții în gură. N-am cerut niciodată până acum o doamnă de nevastă. Și am mai mulți bani decât Sir Robert.

– Astea nu sunt...

– Nu m-am gândit decât la tine în ultimele luni.

Ea se opri brusc sub trandafirul cățărător și se întoarse ca să se uite la el.

– Ne-am cunoscut noaptea trecută.

– Eu te-am văzut înainte, când îți aduceai nepotul să-și vadă tatăl. Treceai prin fața ferestrei mele în fiecare sâmbătă.

Ea scutură din cap cu o neîncredere sinceră. Chiar dacă cei mai mulți oameni din satul ei din Banfries o cunoșteau, ea nu putea să spună că îi știa pe toți cei care locuiau pe distanța de peste șase kilometri dintre casă și închisoare.

– M-ai urmărit?

– Doar atât cât puteam să te văd.

Nu știa ce să îi răspundă. Nu știa ce să simtă. Trebuia să se simtă flatată? Descurajată? Jignită? Le simțea pe toate trei la un loc, dar erau îngropate sub un munte de uluire.

Evident interpretând tăcerea ca pe o încurajare, Connor zâmbi și se întinse să o ia de mână.

– Mărită-te cu mine, Adelaide.

Neavând altceva de spus, ea sublinie lucrul evident:

– Vorbești serios.

Nu-i venea să creadă că vorbea serios. Cu atât mai îngrijorător era faptul că o mică parte din ea era tentată să îi accepte propunerea. Nu știa mai nimic despre Connor Brice, cu excepția dorinței lui de a se furișa la o petrecere la care nu fusese invitat și a faptului că se uitase la o femeie prin fereastra lui, timp de luni de zile, înainte să i se adreseze. Putea să fie un bețiv. Sau un cartofor inveterat. Putea să fie hoț sau criminal. Putea să fie toate patru.

Nu îl iubea pe Sir Robert, dar patru luni de petit îi oferiseră certitudini despre felul lui de a fi. Cele patru luni epuizaseră și mare parte din moștenirea ei. Nu mai avea timp.

– Nu pot. Simți cuvintele acelea sălcii și acre pe limbă. Își simți mâna rece și goală atunci când o trase dintr-a lui. Îmi pare rău. Trebuie să plec.

Connor păși în fața ei și îi blocă trecerea.

– Nu cu Sir Robert.

– E un om bun.

– Dă-mi timp să-ți demonstrez că eu sunt un om mai bun. Mai dă-mi o zi.

Ea scuturâ din cap. Fiecare zi în care îl amâna pe Sir Robert era o zi în care viitorul familiei ei era pus în pericol. Riscul de a-l jigni pe Sir Robert era mult prea clar, iar consecințele mult prea importante.

– Îți ofer altă opțiune, insistă Connor. Îți ofer șansa să ai mai mult decât...

– N-am nevoie de mai mult. Nu vreau mai mult. Cât de ușor i se strecură minciuna aceea printre buze. Vreau să asigur ce am.

Acela, măcar, era adevărul.

Chipul lui deveni sever.

– Nu există nimic care să te facă să te răzgândești?

– Nimic, îmi pare rău.

Adelaide trecu pe lângă el, dar Connor o prinse de braț și o răsuci cu fața spre el.

– Sărută-mă de rămas-bun, mormăi el. Oferă-mi măcar asta.

O trase spre el înainte ca Adelaide să aibă timp să îl refuze.

Sărutul nu fu unul blând. Nu exista nici o umbră de lingușeală, tachinare sau ademenire ușoară și înflăcărată. Gura lui se apăsă pe a ei și o posedă. Răsuflarea îi era fierbinte, parfumul la fel de îmbătător precum whisky-ul din care gustase cu o noapte în urmă. Atingerea bărbii lui nerase pe pielea ei sensibilă o înfioră. Apăsarea iscusită a buzelor lui și alunecarea mângâietoare a limbii lui o făcură să tremure.

Lumea începu să se învârtă în jurul lor. Și își reveni la fel de repede când cineva izbucni în râs de partea cealaltă a spalierului cu trandafiri agățători.

Doamna Cress. Plimbarea. Adelaide fu cuprinsă de un val de neliniște.

Încremeni, cu gura deschisă la un centimetru distanță de buzele lui Connor.

El se mișcă. Dintr-o singură mișcare abilă, o trase cu el afară din ascunzătoarea oferită de trandafiri chiar în văzul tuturor musafirilor.

Iar aceea fu exact secunda în care lumea ei începu să se învârtă din nou și, de data asta, nimic nu avea să o mai facă să își revină.

Capitolul 5

Adelaide era înconjurată de o mare de ochi mari, guri căscate și de o tăcere atât de adâncă, încât era asurzitoare.

Se desprinse de Connor și rămase încremenită acolo, cu fața roșie ca oricare dintre ceilalți musafiri... cu singura posibilă excepție a lui Sir Robert, a cărui piele era cuprinsă de o îmbujorare stacojie care se mărea cu o viteză tulburătoare.

Niciodată în viața ei nu mai trăise o asemenea umilință, nici măcar atunci când îl călcase pe picior pe fiul preotului în fața întregii congregații. Avea doisprezece ani la vremea aceea, fusese destul de mare ca să își dea seama ce umilință era și totuși destul de tânără cât să fie sigură că avea să moară de supărare.

O, cât își dorea să fi avut dreptate atunci. Căci, în comparație cu ce înfrunta în momentul acela, faptul că îi stricase încălțămintea unui tânăr nu fusese decât o situație ușor jenantă. Iar dacă exista cu adevărat un moment în care o tânără trebuia să moară de rușine, trebuia să fie atunci când oaspeții invitați la o petrecere, inclusiv cel care îi era aproape logodnic, o surprindeau pe respectiva doamnă dând cu piciorul în viitorul familiei ei pentru sărutului primit... de la aproape un necunoscut.

Un străin care o compromisese *intenționat*.

– Ce-ai făcut? șopti ea uluită.

Vocea lui Connor o învălui ușor:

– Te-am salvat.

Gândurile legate de moartea ei fură pe dată înlocuite cu viziuni despre moartea lui. Dacă exista cu adevărat un moment în care o tânără trebuia să scape nepedepsită de o crimă...

– *Tu...*

Lista denumirilor vulgare care îi stăteau pe vârful limbii se pierdu în explozia de zgomote produse de oaspeți. Deodată, își recăpătară glasul cu toții și o asaltară cu o salvă de întrebări și solicitări.

Adelaide se bâlbâi, încercând să răspundă repede la toate deodată.

– Vă cer o explicație!

– Veți prima una, Sir Robert. Eu...

– Doamne, Dumnezeule, copilă, la ce ți-*a stat* mintea?

– Dacă mi-ați permite să vă explic, doamnă Cress. Noi...

– Ha, nu m-aș fi așteptat niciodată la una ca asta de la domnișoara Ward.

Adelaide deschise gura, apoi o închise la loc. Nu avea ce să răspundă la ultima remarcă.

– Connor? Lady Engsly, o femeie frumoasă, cu ochii albaștri și blânzi și cu părul negru își făcea loc printre doi oaspeți. Mai dură o clipă până ce soțul ei, marchizul de Engsly, se dădu la o parte permițându-i să înainteze. Connor? Ce *Dumnezeu* faci aici?

– Nu asta contează. Lady Winnefred, cumnata lui Lady Engsly, se chinui să își croiască drum prin mulțime, cu ochii ei de chihlimbar măriți de fascinație. Cum de-ai ieșit din închisoare?

Adelaide fu sigură că nu aude bine.

– Poftim... Închisoare?

– Micuța Freddie, rosti tărăgănat Connor, întotdeauna cu atât de mult tact.

Auzise bine. Părea că lucrurile nu puteau să meargă mai prost de-atât... dar iată că se putea. Fusese compromisă de un condamnat care evadase.

– *Închisoare?*

Cuvântul sună mai mult ca un chițăit, dar era o minune că reușise să îl rostească și așa, căci sincer... *Închisoare?*

Doamna Cress îi aruncă o privire lui Connor.

– Nu îmi amintesc să vă fi trimis o invitație, domnule.

Connor îi răspunse la blam cu o plecăciune elegantă.

– Vă prezint scuzele mele, doamnă. Am crezut că invitația către Sir Robert era adresată și membrilor familiei.

– *Nu* suntem o familie! se răsti Sir Robert.

Mai multe capete, inclusiv al lui Adelaide, se întoarseră de la Connor la Sir Robert și înapoi la Connor.

– Sunteți rude? întrebă cineva.

– Categoric nu!

Chipul lui Sir Robert se făcu și mai roșu. Adelaide se aștepta ca în orice clipă să facă spume la gură.

– Frate, răspunse tărăgănat Connor, mă rănești.

– Frate? Ea se întoarse spre Sir Robert. Un condamnat care a evadat vă este frate?

Nu era cea mai pertinentă dintre întrebările de acolo, dar reuși cu succes să distragă atenția celorlalți de la ea... până ce doamna Cress se întoarse spre Adelaide și spuse:

– Un condamnat care a evadat îți este iubit?

– Nu, spuse înțepat Connor. Ba chiar păru puțin jignit în locul ei, un detaliu plăcut, de altfel. Surprinzător, dar plăcut. Am fost *eliberat*.

O, neinsprăvitul!

– Bărbatul acesta nu este... nu este... Nici măcar nu putea să spună cuvântul. Cu siguranță oaspeții își dădeau seama că era puțin probabil ca o doamnă care nici măcar nu putea să pronunțe cuvântul „iubit" să și aibă unul. Privirea i se mută de la un chip care își aștepta răspunsul la altul. Aparent nu își dădeau seama. *Nu este* iubitul meu. Domnul Brice a profitat de... De dorința ei de a se furișa în grădină ca să îl întâlnească. Ce vreau să spun este că... nu mă așteptam... Doar că *sperase*. Adică...

Lui Lady Engsly i se făcu milă de ea.

– Poate ar trebui să discutăm înăuntru despre toate acestea.

– Nu e nimic de discutat.

Sir Robert făcu un pas în față și îl plesni pe Connor cu mănușa.

Provocarea smulse ceva suspine de la câțiva oaspeți, Lady Engsly și Lady Winnefred își dădură amândouă ochii peste cap și – dacă nu cumva Adelaide se înșela – Lord Gideon, soțul lui Lady Winnefred, pufni amuzat.

Connor răspunse la provocare cu o tăcere lungă și rece, urmată de cel mai amenințător zâmbet pe care îl văzuse vreodată Adelaide.

– Alege-ți arma, spuse el în cele din urmă.

Tonul îi era glacial și se uită prelung la Sir Robert, de parcă își imagina că trage în el chiar acolo.

Adelaide fu cutremurată de un fior. Acela nu era Connor, cel care o tachinase și râsese împreună cu ea în grădină. Acela nu era domnul blând care îi ascultase cu răbdare planurile și visurile. Acel bărbat era... ei bine, habar nu avea cine era acel bărbat, dar știa că era înspăimântător.

Sir Robert păli, se bâlbâi un pic și reuși, în cele din urmă, să rostească tremurat:

– Nu... așa se face.

– Tu trebuie să alegi arma, spuse un idiot.

– Pumnii, mârâi Connor. Nimic nu mi-ar plăcea mai tare decât să te rup în bucăți cu mâinile mele.

– Doamne, Dumnezeule! rosti cineva pe nerăsuflate.

– Atâta violență! exclamă altcineva cu evidentă încântare.

Adelaide bănui că era același idiot de zile mari care îi vorbise lui Connor despre reguli.

Sir Robert înghiți vizibil în sec.

– Nici... așa nu se face.

Lady Engsly părea să fie una dintre puținele persoane prezente acolo care să nu fie teribil de captivate de scenă.

– O, ce prostie! spuse ea într-un acces de furie. Duel, chiar așa?

Adelaide era tentată să fie de acord cu ea.

– Gata. Nu va fi nici un duel. Se puse între cei doi bărbați și se întoarse cu fața spre Connor. Domnule Brice, nu ajutați cu ni...

Adelaide se opri brusc la mijlocul cuvântului atunci când Connor o prinse de umeri, o ridică ușor în aer și o mută pur și simplu într-o parte... făcând toate acelea cu ochii țintă spre Sir Robert. Se purta de parcă ea nici nu exista.

Și nu putea să se gândească decât la un lucru: Acum? *Acum*, hotărâse el să pretindă că nu o observă, când atitudinea lui nu avea să le aducă nici un beneficiu nici unuia din ei? Nu ar fi putut să o dea la o parte cu o noapte în urmă sau în dimineața aceea, sau cu cinci afurisite de minute mai devreme?

Auzi oftatul lordului Engsly chiar înainte să îl zărească. Era o figură impunătoare, nu doar oaspetele cu cel mai înalt rang prezent la petrecere, ci și un bărbat în floarea vârstei.

– Domnișoara Ward are dreptate. Nu va avea loc nici un duel, anunță el.

Sir Robert se retrase imediat din calea lui Connor și începu să își pună mănușa la loc.

– Dacă insistați.

Fiecare cap din mulțime se întoarse la unison spre Sir Robert, un moment coregrafic neobișnuit pe care Adelaide reuși să îl remarce pentru că făcuse ochii mari, foarte mari.

Să insiste? Nu fusese vorba de insistență. Poate o ușoară dojană. O notă evidentă de nerăbdare. Dar nici un pic de insistență.

– Ei, s-a terminat repede, comentă cineva.

– Chiar instantaneu, spuse Lady Winnefred.

Doamna Cress se aplecă spre ea și șopti:

– Nu e de bine pentru tine, draga mea.

Într-adevăr, nu era. Desigur, nici nu se punea problema unui duel. Era ilegal, imoral și, după cum subliniase Lady Engsly, stupid. Dar nu era suflet prezent acolo care să vrea să creadă că Sir Robert capitulase pentru vreunul dintre acele motive. Nu în clipa aceea.

Sir Robert bătu în retragere pentru că se gândise la onoarea ei. Nu avea să mai fie nici o cerere în căsătorie. Nici cinci mii de lire pe an. Nici un viitor sigur pentru familia ei.

Sau poate că era pur și simplu un laș.

„Te rog, te rog să fie un laș", se gândi ea și se întrebă dacă vreo femeie se mai rugase vreodată înaintea ei ca mirele să aibă o asemenea trăsătură îngrozitoare.

Deci, totul se rezuma la asta? Își pierduse orice urmă de speranță? Căsătoria cu un laș era cea mai avantajoasă partidă la care putea să se aștepte în clipa aceea? Refuză să creadă așa ceva.

„Nu sunt patetică."

„Nu sunt lipsită de valoare."

„Pot mai bine de-atât pentru familia mea."

– Eu... dădu ea să spună cu voce tare. Toți ochii se întoarseră spre ea, și Adelaide își dădu seama, cu întârziere, că nu putea să anunțe pe toată lumea la ce se gândise. Eu... mă duc în casă.

Și cu acea ieșire din scenă foarte puțin spectaculoasă, se întoarse și se îndreptă spre casă fără să aibă vreo idee despre ce urma să facă odată ajunsă înăuntru. Să meargă în camera ei, să își strângă lucrurile, să plece acasă și să aștepte până ce venea momentul să se ducă

la azilul pentru săraci. Erau cele mai bune lucruri care îi veniră în minte în momentul acela.

Știa că toată lumea venea după ea, însă doar Lady Engsly și Lady Winnefred se chinuiră să o prindă din urmă. O flancară asemenea unor străji.

– Este un birou lângă bibliotecă, spuse Lady Engsly. Pot să sugerez să...

– Mă duc acasă.

Adelaide nu își luă ochii de la casă și mări pasul.

– Înțeleg că sunteți supărată, domnișoară Ward, spuse Lady Engsly, dar ar fi mai bine pentru dumneavoastră și pentru familia dumneavoastră, dacă rezolvați lucrurile înainte de plecare.

Menționarea familiei reduse la tăcere protestul care îi stătea pe vârful limbii. Îi veni în minte o imagine cu George și Isobel. Nu își dădea seama cum va rezolva situația, dar măcar le era datoare să încerce.

– Spre birou, atunci.

– O decizie înțeleaptă, spuse liniștită Lady Engsly. Dacă doriți, soții noștri vor pleda în favoarea dumneavoastră.

Adelaide îi aruncă doamnei o privire surprinsă.

– Ar face una ca asta?

Lady Winnefred își aranja una dintre șuvițele de un castaniu-deschis care i se desprinseseră din acele de păr.

– Da, desigur. Țin mult la dumneavoastră.

Adelaide clipi uimită de mărturisirea ei. Pe domni abia dacă îi cunoștea. Cu soțiile lor începuse să lege o prietenie în ultimele luni. Adelaide îi mulțumi în gând lui Dumnezeu pentru prietenia aceea. Lady Engsly și Lady Winnefred erau deștepte, chibzuite și cu capul pe umeri. Ba mai mult, fuseseră singurele doamne care nu se uitaseră la ea, cu o clipă în urmă, ca la o făptură oarecum amuzantă, dar în esență demnă de toată mila. Și singurele care chiar în momentul acela nu o urmăreau asemenea unor câini lihniți după pradă.

– Le-aș fi recunoscătoare pentru ajutor.

Se îndoia că marchizul și fratele lui vor fi încântați de răspundere, dar până și cea mai șovăitoare intervenție era mai bună decât să îi înfrunte de una singură pe Connor și pe Sir Robert.

Lady Winnefred încuviință din cap și veni mai aproape de ea ca să îi vorbească pe un ton scăzut:

– Poate ați dori să încetiniți ritmul pentru ca apărătorii dumneavoastră să țină pasul.

Dacă Adelaide nu ar fi fost deja jenată, s-ar fi înroșit. Lordul Gideon era la fel de atletic precum fratele lui, dar o rană mai veche din război necesita folosirea unui baston. Se uită peste umăr și văzu că ținea destul de bine pasul cu ea, dar, fără îndoială, ritmul nu era prea comod pentru el. Nici pentru doamna Cress, care avea și ea nevoie de un baston de mers.

Încetini pasul de dragul lordului Gideon. Cu mare bucurie ar fi lăsat-o în urmă pe doamna Cress. Încercă din răsputeri să ignore spectatorii și deschise o ușă laterală, apoi se îndreptă spre birou.

Lady Winnefred o prinse de braț.

– Așteptați o clipă.

– Pentru?

– Mândria dumneavoastră, bineînțeles. Ea făcu un semn spre Lady Engsly care se dădu ușor într-o parte ca să le facă loc lorzilor Engsly și Gideon. Doar o clipă și apoi...

Lord Engsly încuviință din cap și se îndepărtă de soția lui.

– Doamnă Cress, ați binevoi să îi duceți pe oaspeți... în altă parte?

Un murmur de nemulțumire veni dinspre oaspeți, iar chipul rotund al doamnei Cress făcu o grimasă de supărare. În mod cert, nimeni nu voia să rateze următorul capitol din povestea aceea dezgustătoare. Totuși, nu te luai la ceartă cu un marchiz nici măcar în propria casă. După ce lovi ușor cu bastonul în podea, după o tuse afectată și un oftat resemnat, doamna Cress începu să își îndrume oaspeții nemulțumiți pe coridor.

– Și voi două la fel, le spuse lordul Gideon soției sale și lui Lady Engsly.

– O lăsăm pe domnișoara Ward să decidă în legătura cu asta, rosti Lady Engsly.

Primul gând al lui Adelaide fu să îi facă pe cât mai mulți să plece. Totuși, se răzgândi după ce își dădu seama cine mai rămânea dacă plecau doamnele – Lord Engsly, Lord Gideon, Connor și Sir Robert.

Un marchiz, fratele unui marchiz, bărbatul care o compromisese și bărbatul pe care îl trădase.

– O, vă rog, să rămâneți.

Capitolul 6

Lambriurile întunecate ale biroului, ochiurile ferestrelor și mobila masivă din mahon îi dădură impresia lui Adelaide că înainta printr-o peșteră plină până la refuz. Fără să știe prea bine ce să facă, rămase în mijlocul încăperii, în vreme ce Lady Engsly și Lady Winnefred se așezară pe o sofa micuță, lorzii Engsly și Gideon se instalară în fața mesei de birou, iar Connor se sprijini cu un umăr de un raft cu cărți.

Sir Robert se opri la un metru de ușă.

– Aș dori să discut puțin cu domnișoara Ward înainte să începem, anunță el deodată. Și o voi face între patru ochi.

– Nu. Refuzul tăios veni de la Connor.

– Domnișoară Ward? o îmboldi Lady Engsly.

Adelaide se gândi. Îi înfruntase reproșul în public, nu avea nimic de câștigat dacă îl înfrunta și în privat.

– Aș prefera să discutăm aici.

Sir Robert oftă ca un bărbat mereu sub asediu, dar nu se opuse deciziei ei. Se duse în mijlocul încăperii, îi luă mâna și o ținu într-a lui.

– Domnișoară Ward, începu el, îmi prezint cele mai sincere și mai umile scuze.

– Poftim?

El încuviință îngândurat din cap și îi mângâie mâna.

– V-am povestit câte ceva despre familia mea, dar, de rușine, cele mai multe lucruri... vi le-am ascuns. Iar acum, reticența mea egoistă v-a pus într-un mare pericol. Acest bărbat – îi aruncă lui Connor o privire acuzatoare – este, într-adevăr, și, spre rușinea eternă a familiei mele, o progenitură a tatălui meu.

– Nu e o vită, mormăi Lady Winnefred suficient de tare, încât toți cei prezenți în încăpere să o audă.

Connor schiță un zâmbet.

– Mulțumesc, Freddie.

– Să nu vă adresați soției mele, îi porunci lordul Gideon.

Sir Robert strânse mâna lui Adelaide.

– Connor Brice este un individ cât se poate de corupt. Dar până nu de mult, a fost ținut cu mare grijă în afara societății.

– M-a aruncat în închisoare pentru o faptă pe care nu am comis-o, traduse Connor.

– Întemnițarea lui s-a datorat propriilor fapte, insistă Sir Robert. Este un om foarte violent, domnișoară Ward. Și consumat de gelozia pe care mi-o poartă. Mama lui de origine umilă i-a otrăvit mintea cu...

– Mai menționeaz-o o dată pe mama, spuse Connor sumbru, și ne întâlnim în duelul ăla până la urmă.

Sir Robert își drese glasul, dar nu îi răspunse lui Connor.

– Îmi poartă o ură înverșunată. Nimic nu i-ar provoca o plăcere mai mare decât să distrugă tot ce îmi este drag.

– Asta-i adevărat, încuviință cu ușurință Connor.

Sir Robert pretinse că nu îl ia în seamă, dar petele roșii care-i apăruseră în obraji îi trădară minciuna.

– Cunoscând natura și capacitatea cruzimii lui, l-am supravegheat în timpul încarcerării. Dar i-am pierdut urma după ce a fost eliberat. Eu...

– Ce încearcă să spună, îl întrerupse Connor, este că jumătate din gardienii din închisoare îi mâncau din palmă. Răspunse privirii lungi a lui Sir Robert cu o arcuire batjocoritoare a buzei. Păcat pentru tine că nu era jumătatea deșteaptă.

Roșeața se extinse pe chipul lui Sir Robert. Se răsuci spre Connor.

– *Nu* ai nici o dovadă pentru așa o...

– Nici n-ai idee pentru ce am eu dovezi.

– O să văd eu...!

– Vă cereați iertare, Sir Robert? Adelaide profită de scurtul răgaz și îl trase ușor de braț pe Sir Robert.

El se uită la ea, la Connor, din nou la ea.

– Sigur. Da, bineînțeles. Îmi cer iertare. Trase adânc aer în piept, îl ținu înăuntru și expiră. Adelaide fu surprinsă să simtă miros

de coniac. Îmi ceream iertare pentru că deasupra capului meu planează acuzațiile că... *destrăbălatul* ăsta, nemernicul ăsta...

Lady Engsly îl întrerupse:

– Am înțeles deja părerea dumneavoastră despre acest domn, Sir Robert.

– Desigur. Urmă o altă expirație lungă și dramatică: Ce s-a întâmplat astăzi a fost doar din cauza mea. Ar fi trebuit să am mai multă grijă. Trebuia să știu că o să vină și o să încerce să distrugă ce mi-e drag. N-am reușit să vă avertizez și n-am reușit să vă apăr. Regret, și am să regret întotdeauna amarnic această greșeală. Nu pot decât să îmi cer iertare acum și să pledez pentru șansa de a-mi lua revanșa.

Discursul lui fu întâmpinat de tăcerea celor prezenți, cu excepția lui Connor care murmură ceva ce părea un fel de „Bravo".

Adelaide era tentată să i se alăture. Fusese un discurs frumos. Din păcate, îi și confirmă bănuiala că era un laș.

– Permiteți-mi să îndrept lucrurile, continuă Sir Robert. Își drese glasul într-o manieră teatrală și regretabil de afectată. Apoi spuse: Draga mea domnișoară Ward, vă cer cu umilință și ardoare onoarea de a-mi acorda mâna dumneavoastră.

Adelaide simți deodată nevoia să își tragă mână din strânsoarea lui și să dea bir cu fugiții.

– Oh! Oh, eu... Se uită în jurul ei cu un gând vag și inexplicabil că altcineva ar fi putut să răspundă în locul ei. Hmm... Sir Robert...

– Nu te lăsa amăgită, Adelaide.

Vocea lui Connor era joasă și periculoasă. Lui Adelaide i se ridică părul la ceafă.

Lady Engsly nu fu la fel de afectată. Ea se aplecă spre el și îi șopti:

– Ar fi o proastă să nu accepte, mulțumită ție.

– Are alte opțiuni.

– Doar dacă ai cerut-o și tu de soție, răspunse tăios Lady Engsly. Când el ridică numai o sprânceană, ea clipi nedumerită și se îndreptă în scaunul ei. Ai cerut-o?

– Da.

– Ei, păi, de ce n-ai spus așa? Transformarea lui Lady Engsly fu instantanee. Chipul ei drăguț se lumină cu un zâmbet și aproape că sări de pe marginea sofalei. Lucrurile se schimbă considerabil.

Năucită, Adelaide nu putu decât să facă ochii mari și să bâlbâie ușor, dar fără nici o tragere de inimă, câteva proteste când Lady Engsly o desprinse de Sir Robert și o îndrumă spre ușă.

– Se pare că aveți la ce să va gândiți, domnișoară Ward. Am impresia că puțină odihnă va pune totul în altă lumină. Hai, Freddie.

Adelaide aruncă uluită o privire peste umăr în vreme ce era condusă afară din încăpere.

– Am crezut că trebuia să aranjăm lucrurile.

– Asta și facem, o asigură Lady Engsly, mângâind-o ușor pe braț. Ați primit o cerere în căsătorie. Două, de fapt. Îi lăsăm pe domni să se ciondănească pe detalii.

– N-ar trebui ca și ea să aibă ceva de spus despre aceste detalii? întrebă Lady Winnefred cu o urmă de indignare.

Adelaide încuviință entuziasmată din cap. Dacă era să se ciondănească cineva, ea trebuia să fie aceea.

Lady Engsly se opri la baza scărilor din spate și se întoarse ca să i se adreseze lui Adelaide cu un fel de răbdare blândă care amintea de o guvernantă.

– Dumneavoastră sunteți singura care poate să decidă, domnișoară Ward. Și se vor face presiuni din ambele părți pentru ca hotărârea să fie luată cât se poate de repede. Doriți să înfruntați acum aceste presiuni sau vreți să aveți un răgaz ca să reflectați la toată povestea asta?

– Răgaz, răspunse Adelaide fără șovăială și se întrebă cum de nu avusese înțelepciunea să se retragă din proprie inițiativă.

– Excelent! Eu și Freddie anunțăm că ați fost cerută în căsătorie. Mă tem că nu va fi de ajuns ca să reducem la tăcere bârfele, dar, cu siguranță, mai liniștim criticile.

N-ar fi remarcat înțelepciunea nici în afirmația aceea. Era atât de zăpăcită, atât de tulburată, încât părea o minune că mai era în stare să pună două cuvinte cap la cap.

Adelaide se uită la cele două femei din fața ei și se întrebă ce s-ar fi făcut fără ajutorul lor din ziua aceea. S-ar fi dus în camera ei, fără propunerea de care avea atâta nevoie sau ar fi acceptat o propunere fără a sta prea mult pe gânduri. S-ar fi putut ca ambele versiuni să fie dezastruoase.

– Lady Engsly...

– Lily, dragă. Și Winnefred, adăugă ea și aruncă o privire fugară spre cumnata ei pentru încuviințare. Cred că prietenia noastră a evoluat destul cât să ne spunem pe nume.

Tăcută, Adelaide se gândi la cuvintele ei pentru un moment. Nu știa ce să răspundă. Nu era sigură dacă putea vorbi cu nodul care i se forma în gât. Trecuse mult timp de când cineva se oferise să o ajute și și mai mult de când cineva îi oferise prietenia. Nu reuși să găsească cuvintele care să exprime ce însemna asta pentru ea.

– Vă sunt recunoscătoare, reuși ea să murmure în cele din urmă. Și pentru că nu fu în stare să se gândească la ceva mai potrivit, pur și simplu repetă: Vă sunt atât de recunoscătoare

Plecarea bruscă din birou a doamnelor îl lăsă pe Connor într-o poziție deloc de invidiat – să-l înfrunte pe pretendent și pe cei doi apărători ai domnișoarei compromise. Atmosfera tăcută și încordată nu îi displăcea deloc. De fapt, fu încântat să îi ignore pe cei doi frați și să se holbeze la Sir Robert până ce omul își întoarse privirea, se mută de pe un picior pe altul, se răsuci, apoi cedă.

– N-am să mai rămân multă vreme în aceeași încăpere cu acest destrăbălat! îi anunță Sir Robert și se îndreptă cu pași rapizi spre ușă.

Întregul proces dură mai puțin de treizeci de secunde. Ceea ce – ca să îi dăm Cezarului ce-i al Cezarului – era cu de douăzeci de secunde mai mult față de cât anticipase Connor. Și în grădină, Sir Robert se ținuse mai dârz decât se așteptase Connor. Aparent, baronul dezvoltase un fel de coloană vertebrală odată cu trecerea anilor. Connor credea că fratele lui vitreg deținea acum două, poate trei, vertebre întregi.

Connor își îndreptă umerii și făcu un semn scurt din cap spre lorzii Engsly și Gideon, apoi se duse spre ușă. Nu se simțea dator cu nimic ca să le vorbească celor doi. Nu îi invitase să ia parte la afacerea aceea.

– O vorbă, domnule Connor.

El se întoarse la auzul ordinului lui Engsly și îi studie calm și cu atenție pe fiecare în parte.

Știa puține despre lordul Engsly și îl întâlnise o sigură dată pe lordul Gideon – printre barele de la celula lui. Soțiile lor, pe de altă parte, îl vizitaseră regulat la închisoare. Înainte să își obțină averile prin intermediul soților lor, și ele duseseră un trai modest,

câștigând bani, printre altele, cârpind hainele ofițerilor și prizonierilor înstăriți.

Dar, chiar dacă se cunoșteau de puțină vreme, Connor îi plăcea pe lorzii Engsly și Gideon. Erau cunoscuți ca niște bărbați drepți și cu capul pe umeri. Erau cunoscuți și ca doi bărbați care, la nevoie, nu se fereau de o încăierare. Nu își făcea griji pentru marchiz sau pentru fratele acestuia. Dar era totuși puțin îngrijorat pentru marchiz *și* pentru fratele acestuia. Lordul Engsly era rapid. Lordul Gideon avea un baston zdravăn și forța să îl rupă în capul unui om. Connor își șlefuise abilitățile de luptă pe străzile din Boston și credea că era în stare să le facă față amândurora, dar nu fără daune.

– Atunci, spuneți-mi.

– Unde stați? întrebă Engsly.

Lordul Gideon răspunse pentru el:

– El și oamenii lui stau la casa văduvei Dunbar.

– M-ați urmărit, nu? întrebă Connor cu o sprânceană ridicată.

Buzele lordului Gideon se arcuiră în sus.

– Am avut inspirația să mituiesc jumătatea deșteaptă.

Connor se enervă.

– Sunteți de partea lui Sir Robert?

– Sunt de partea familiei mele, îl corectă lordul Gideon.

– Ah. Lucrurile căpătau mai mult sens. Thomas.

Thomas Brown. Băiatul care fusese aruncat în celula de lângă el. Nu avea mai mult de doisprezece ani și era naiv ca orice copil de vârsta lui. Connor avusese grijă de el până când fusese eliberat. După aceea, lordul Gideon și Freddie îl luaseră la ei.

– V-a fost teamă c-am să-l atrag din nou în ticăloșii? întrebă Connor cu un zâmbet de superioritate.

– Pare destul de ciudat, dar m-a preocupat faptul că nu puteți fi de încredere în preajma unui nevinovat.

– Asta e straniu.

Lordul Engsly făcu un pas în față.

– Ați forțat-o pe domnișoara Ward?

– Nu.

– Ați făcut-o să creadă că sunteți invitat la petrecerea de aici?

– N-am mințit-o niciodată. Nu neapărat în privința acestui detaliu.

– Nu asta a fost întrebarea.

Connor ridică din umeri.

– Doamnelor le place puțin mister.

– A fost intenția dumneavoastră să o compromiteți pe domnișoara Ward?

– Nu.

Pe jumătate adevăr. Nu fusese intenția lui atunci când începuse, dar cu siguranță că devenise atunci când o trăsese pe Adelaide pe cărare.

– Iar acum scopul dumneavoastră este să o luați de soție?

– Da.

– Ca să îi faceți în ciudă fratelui dumneavoastră.

– Motivele mele sunt irelevante.

– Domnișoara Ward poate să nu accepte.

Domnișoara Ward putea să îi vrea capul pe o tavă. Dar n-avea încotro.

– Domnișoara Ward este liberă să se mărite cu Sir Robert dacă asta dorește.

Connor avea încredere că nu îl va alege pe Sir Robert. Dar ar fi fost de ajutor dacă apărătorii ei și soțiile lor nu se opuneau deschis căsătoriei cu el. Și de aceea, chiar dacă îi displăcea discuția, mai acceptă o altă serie de întrebări de la lordul Engsly.

Dacă avea o casă, veniturile ca să susțină o soție și o familie? Avea copii, vreo amantă ascunsă pe undeva? Care anume, mai exact, fusese motivul discordiei între frați? Connor le răspunse pe îndelete și se simți cam la fel ca în ziua în care fusese adus în fața judecătorului pentru acuzații tâlhărie. Da, da, nu, nu și...

– Nu vă privește. Acum, dacă nu mai e nimic...?

Nu se obosi să aștepte un răspuns înainte de a se îndrepta spre ușă. Sprijinul lor putea să fie un avantaj, dar nu era ceva necesar. Nu era obligat să se înjosească pentru el.

– Ar mai fi un lucru, spuse lordul Gideon încet. Rămăsese tăcut în cea mai mare parte a interogatoriului, iar Connor bănui că știa mai mult de jumătate din răspunsuri. Un sfat. Ar fi înțelept să nu uitați că soția mea ține la domnișoara Ward.

Iar lordul Gideon era îndrăgostit nebunește de soția lui. Dacă îi cerea să îl strivească pe Connor ca pe un gândac, nu s-ar fi gândit de două ori înainte să o asculte.

– Atunci am ceva în comun cu Freddie, răspunse Connor.

Nu se simți ofensat de amenințarea subînțeleasă, dar rosti un pic mai accentuat „Freddie", suficient de apăsat pentru ca lordul Gideon să încleștеze maxilarul.

Connor nu își luase revanșa pentru neplăcerea și ofensa provocate de o jumătate de oră de întrebări, dar se simți totuși mulțumit.

Capitolul 7

Lilly și Winnefred o lăsară pe Adelaide la ușa camerei ei ca să îi povestească între patru ochi surorii ei ce se întâmplase în grădină și în birou. Adelaide presupuse că doamnele se așteptaseră ca reacția lui Isobel să fie cum nu se putea mai neplăcută. Nu era cu putință să se fi înșelat mai tare.

Isobel făcu ochii cât cepele. Care, evident, nu erau suficient de mari cât să surprindă afurisita ei de bucurie. Care i se resimți în vocea plină de un entuziasm debordant:

– Un duel?

– Nu e amuzant.

– Ba sigur că este, o contrazise Isobel și izbucni în râs. Nu pot să cred, spuse ea înăbușit. Sora mea... propria mea soră, etern cuviincioasă... motiv de duel. Expiră lung și își șterse lacrimile de la ochi. O, nu te mai uita așa la mine. Lord Engsly o să rezolve problema.

– A rezolvat-o deja, mormăi Adelaide.

– Iată, spuse ea și flutură din mână. Nu ești cu adevărat tristă, nu? Recunosc că nu este o evoluție ideală. Dar dacă nu poți să faci nimic ca să schimbi situația, ai putea la fel de bine să te și bucuri de ea. Și trebuie să recunoști... doi bărbați dornici să moară pentru tine.

Adelaide scoase un oftat.

– E măgulitor.

Poate că ar fi fost dacă Sir Robert nu ar fi dorit atât de tare să își regândească propria jertfă. Și dacă restul dimineții nu ar fi fost atât de umilitor.

– Păi și cine este acest domn Brice? întrebă Isobel. De ce nu mi-ai povestit de el până acum?

– Abia l-am cunoscut.

Își dădu seama prea târziu de nebunia declarației ei.

– Abia... Și te-ai sărutat cu el în grădină?

Adelaide aștepta răbdătoare ca Isobel să se oprească din râs. Nu se simțea prea răbdătoare în clipa aceea, dar era recunoscătoare. Nu orice tânără accepta cu voie bună asemenea vești îngrozitoare despre sora ei mai mare.

– Dacă ai terminat...? întrebă ea după o vreme.

Isobel ridică un deget și mai râse preț de un minut. În sfârșit, scoase un oftat și încuviință din cap.

– O, Doamne... Atunci, acest domn Brice te-a cerut de nevastă?

– Da, amândoi m-au cerut.

– Două cereri, o situație compromițătoare și un duel. Doamne, dar ocupată ai mai fost în dimineața asta! Isobel se șterse iar la ochi, apoi își ținguie buzele și căzu pe gânduri. Cred că ar trebui să îl accepți pe domnul Brice.

– Nu-l cunoști.

– Nici tu, din câte-mi spui, îi reaminti Isobel cu un zâmbet de superioritate. Dar îl cunoaștem pe Sir Robert și...

– Lady Engsly a spus c-ar trebui să îmi acord timp și să mă gândesc bine.

Adelaide nu își dorea să asculte, din nou, ce părere avea sora ei despre Sir Robert.

– Îmi place de Lady Engsly, spuse Isobel și încuviință din cap. Este o femeie cu capul pe umeri.

Întrucât ideea lui Isobel despre a fi cu capul pe umeri era să verifice dacă nu existau martori înainte de a se deda la tot felul de purtări necuviincioase, Adelaide nu putu decât să se uite lung și neîncrezător la sora ei.

– Pot să apreciez un om cu capul pe umeri, spuse Isobel pe un ton defensiv. Îmi place de tine, nu? Eu nu pot să sufăr îngustimea minții.

O bătaie ușoară în ușă o scuti pe Adelaide de un răspuns. „Lilly și Winnefred", gândi ea. Îi promiseseră să se întoarcă după ce aveau să le vorbească oaspeților.

– Deranjăm? întrebă Lily când Adelaide deschise ușa.

Făcu un pas înapoi și le invită înăuntru.

– Nu, vă rog să intrați.

Winnefred o atinse ușor pe braț când trecu pe lângă ea, așa cum făcuse și Lily mai devreme, doar că un pic mai stângaci și cu mai multă putere pentru un gest de alinare. Adelaide presupuse că ori Winnefred nu era obișnuită să ofere fizic semne de prietenie, ori nu era conștientă de propria forță.

Lilly se opri în pragul ușii.

– Vrem să știi că trăsurile noastre îți stau la dispoziție.

Inima lui Adelaide se opri în loc.

– Doamna Cress m-a dat afară.

– Dumnezeule, nu! Lilly o conduse spre piciorul patului, acolo unde se opriră amândouă. Doamna Cress e mai degrabă în stare să te închidă în camerele tale pentru următoarele două săptămâni, decât să te dea afară. Acum ești cel mai interesant oaspete al ei. Îi place să bârfească.

– Adoră să bârfească, o corectă Winnefred. Nu e crudă, să nu te superi. Ci doar devotată.

Lilly îi zâmbi înțelegător lui Adelaide.

– Alții nu vor fi atât de amabili. Ca să fiu sinceră, Adelaide, cererile în căsătorie te-au salvat de la o compromitere certă, dar mă tem că lucrurile vor deveni totuși stânjenitoare pentru tine.

Adelaide închise ochii cu un suspin. Lilly avea dreptate. Cu siguranță, începuse flecăreala printre oaspeți, agresivă și urâcioasă. Ba mai rău, întrebările și criticile aveau să se îndrepte spre Isobel.

„Crezi că și sora ei e la fel?"

„Am auzit că are păreri foarte liberale."

„Și în legătură cu cinstea ei, fără îndoială."

Adelaide nu era singură ce i se părea mai exasperant: că erau subiectul unor asemenea speculații sau că nu aveau de ales și trebuiau să fugă de insulte.

– Ar trebui să mă mărit cu Sir Robert și să termin cu totul.

Lilly schimbă o privire cu Winnefred.

– Trebuie să fiu sinceră cu tine, domnișoară Ward. Nu îmi place de Sir Robert în mod deosebit.

– Nu *ne* place de Sir Robert, o corectă Winnefred.

– Mi se pare destul de înșelător din fire, explică Lilly.

– Vezi? încuviință Isobel. Cu capul pe umeri.

– De ce nu ați spus așa până acum? le întrebă Adelaide.

Desigur, le întâlnise pe doamne doar cu câteva luni în urmă, dar deveniseră destul de apropiate, încât neîncrederea în pretendentul ei să îi fi fost menționată.

– Mă gândeam că și tu aveai o reticență similară, explică Lilly. Dar situația a fost de așa manieră că n-ai avut de ales. M-am înșelat?

– Nu, recunoscu ea încet. Avusese reticențele ei. Le recunoscuse cu întârziere, dar le avusese.

Winnefred încuviință din cap.

– Oricum, în clipa asta, ai o alternativă. Îl ai pe Connor.

– Nu cred că îmi place mai mult de domnul Connor.

– În grădină, *mi se părea că îți plăcea destul de mult*, comentă Winnefred.

– *Freddie!* o admonestă Lady Engsly.

Adelaide flutură nepăsătoare o mână în aer.

– E doar purul adevăr. Mi-a plăcut. Până ce a dat totul peste cap ca să se asigure că suntem văzuți.

– Sigur că nu, se împotrivi Lilly.

– Întrebați-l, dacă vreți.

Lilly o studie cu atenție înainte să vorbească:

– Îmi dau seama că nu e nevoie. Dumnezeule, a spus de ce?

– Păi, e evident, spuse Isobel. Trebuie să fie îndrăgostit de ea.

– Ne-am întâlnit aseară.

– Aseară? întrebară deodată cele două femei.

„O, Doamne."

– Mergeam pe hol, explică ea neconvingător și așteptă încordată ca Isobel să menționeze ceva despre camera de zi, despre grădină sau whisky.

Winnefred vorbi prima:

– Știe de tine de mult mai multă vreme. Obișnuia să te privească atunci când îți aduceai nepotul la închisoare.

– Închisoare, repetă Adelaide. Connor o privise prin fereastra unei celule. Gemu și își acoperi fața cu mâinile.

– De ce a fost închis? întrebă Isobel.

– Jaf la drumul mare, o informă Winnefred.

Adelaide lăsă mâinile în jos.

– Doamne sfinte!

– N-a existat niciodată vreo îndoială în legătură cu nevinovăția lui, o asigură Lilly. Connor poate să pară numai potrivit pentru asta, dar te asigur că oamenii lui, nu.

– Are oameni?

Winnefred încuviință din cap.

– Gregory, care aș putea să jur că are o sută de ani, dacă nu mă înșel. Și Michael, care probabil n-a mai încălecat un cal în ultimul deceniu.

– Cine l-a acuzat? întrebă Isobel.

– Sir Robert, răspunse Winnefred cu evident dezgust. Care se întâmplă să fie prieten bun cu judecătorul.

– De unde știi toate astea? întrebă Adelaide.

Lilly păru stânjenită de întrebare.

– Păi... Eu și Freddie... din când în când... în trecut... motivul pentru care am vizitat închisoarea. Noi... adică...

– O, pentru numele lui Dumnezeu, Lilly! o întrerupse cu nerăbdare Winnefred. N-o să ne judece. Eu și Lilly făceam un pic de croitorie pentru bani. Connor era unul dintre prizonierii care își permitea să plătească pentru a-i fi cârpite hainele. Nu i-am acordat o atenție specială, doar că împărțea celula cu Michael și Gregory – cei mai încântători domni –, iar Thomas era în celula de lângă ei. Connor l-a luat sub aripa lui.

– Thomas Brown? Pupilul tău?

Adelaide scutură din cap. Băiatul era mult prea mic ca să fi fost închis cu adulții.

Winnefred încuviință.

– A venit la noi după ce a fost eliberat. Dar Connor și oamenii lui au avut grijă de el în închisoare. Soțul meu s-a oferit să se ocupe de situația lor.

– Și a descoperit că Sir Robert a fost cel care i-a acuzat, ghici Isobel.

– Da, și că bunurile lui Connor fuseseră confiscate de instanță. L-am rugat pe soțul meu să intervină în favoarea lui Connor în semn de recunoștință pentru bunătatea pe care i-a arătat-o lui Thomas. Se pare că Gideon a reușit. Se întoarse spre Lilly. Crezi că domnii au terminat în birou? Ar trebui să vedem la ce concluzii au ajuns.

Lilly încuviință, dar continuă să o privească pe Adelaide.

– Vei reflecta în tihnă? Nu te vei grăbi și nici nu vei alege la supărare?

Ca să își arate sprijinul, Isobel veni lângă ea.

– Sora mea este o femeie cu capul pe umeri... în general. Vă face alegerea cea bună.

Adelaide se întinse să strângă mâna pe care Isobel o puse pe umărul ei.

– Atunci, n-o să-mi fac griji.

Lilly se aplecă să o sărute pe Adelaide pe obraz, apoi făcu un semn spre Winnefred. Plecară braț la braț din cameră.

Isobel oftă după plecarea lor.

– Totul e foarte complicat.

Complicat, își zise Adelaide, era un cuvânt prea blând. Era un dezastru incredibil de întortocheat, o încâlceală disperată de întrebări și minciuni pe care trebuia să o desfacă. Își scoase pantofii, se ridică de pe pat și începu să meargă. De unde să înceapă? Situații compromițătoare și dueluri, jaf la drumul mare, închisoare pe nedrept și averi furate. Era prea mult.

Gândurile îi zburau prin minte asemenea fluturașilor care dansau în stomacul ei. Se simțea amețită, așa cum i se întâmplase după whisky, dar experiența nu avea nimic eliberator. Nu existau decât teamă, furie și confuzie din belșug.

De ce o făcuse Connor? Cu siguranță nu doar ca să îl necăjească pe fratele lui. Erau moduri nenumărate în care puteai să îți agasezi fratele. Majoritatea covârșitoare nu presupunea și compromiterea unui nevinovat. Sigur nu avea o inimă atât de rece, nu era atât de crud. Trebuia să existe o explicație mai bună.

Și dacă nu exista, atunci avea să plătească.

Hotărâtă, traversă încăperea, deschise dulapul și scoase o pelerină cu glugă.

Isobel sări de pe scaunul de lângă masa de toaletă.

– Unde te duci?

– Să vorbesc cu domnul Brice.

– Cum? Dar...

– Vreau o explicație. Nu pot să decid ce-i de făcut dacă n-am o explicație.

– Dar nu poți, insistă Isobel. Până și eu știu că nu poți să te duci singură la un domn.

– Serios? Adelaide își strânse pelerina la gât și îi aruncă surorii ei o privire binevoitoare. De ce?

– Pentru că... ai... Isobel afișă o expresie care era, în egală măsură, o grimasă și un zâmbet înțelegător. Presupun că acum poți să faci cam tot ce vrei.

„Și cam ce vrei și tu", se gândi Adelaide. Oamenii erau mult prea dornici să arunce rușinea unei femei decăzute asupra fiecărui membru din familia ei.

– O să răspundă pentru tot.

Capitolul 8

Nu îi trebui mult timp ca să descopere unde era Connor. Tot personalul șușotea pe tema scandalului. Potrivit servitoarei pe care o chestionase Adelaide, Jeffrey, lacheul, îl auzise pe lordul Gideon pomenind ceva despre casa văduvei Dunbar. Lacheul îi spusese menajerei și, după douăzeci de minute, aflase toată lumea.

Adelaide își închipui că fusese nevoie de jumătate din timpul acela pentru ca vestea compromiterii ei să ajungă la urechile tuturor.

Ca să nu riște să îi întâlnească pe ceilalți oaspeți pe drum, Adelaide se furișă pe ușa din spatele casei și o luă pe drumul negustorilor de vite ca să ajungă în oraș.

Drumul abia dacă depășea o jumătate de kilometru, o distanță mică pentru cineva obișnuit să meargă. Dar în graba ei, uitase să își pună botinele, iar tălpile subțiri ale pantofilor pe care îi purta în clipa aceea nu o apărau mai deloc de pământul pietros. Tălpile o usturau deja înainte să fi ajuns la jumătatea drumului.

Disconfortul nu făcu decât să îi sporească supărarea. Când ajunse la destinație – casa cu două niveluri, cu obloane verzi și cu o grădină îngrijită, aflată la marginea orașului –, se simțea în stare să ucidă pe cineva.

Se îndreptă spre ușă, bătu zdravăn de trei ori și așteptă să îi răspundă menajera sau slujnica.

Cel care răspunse fu Connor însuși, îmbrăcat cu pantaloni, cămașă și cu o expresie ușor uimită pe chip. Aruncă o privire în urma ei.

– Adelaide. Ai venit singură aici?

– Da. Își înclină bărbia și evită să se uite la gulerul deschis al cămășii. Mă lași să intru sau ne întreținem în stradă?

El se încruntă ușor, dar se dădu într-o parte și o lăsă să intre. Adelaide trecu pe lângă el într-un coridor mic care dădea spre un salon modest, dominat de o sofa mult prea mare și două fotolii tapițate.

– *Lordul Engsly știe că ai venit aici?* întrebă Connor.

Ea își desfăcu pelerina și o lăsă să-i alunece de pe umeri.

– Lordul Engsly nu este paznicul meu.

Gura lui se arcui, dar ea nu putu să își dea seama dacă era amuzat sau mulțumit de răspunsul ei. Oricum ar fi fost, o enervă, iar când Connor își întinse mâna ca să îi ia pelerina, Adelaide fu încântată să scuture din cap și să treacă neinvitată pe lângă el direct în salon.

Connor o luă prin spatele sofalei, apoi scoase o carafă și un pahar dintr-un dulap de lângă perete.

– *Te rog să îmi ierți condițiile*, spuse el. A fost greu să găsesc camere private într-un timp atât de scurt.

Ea îi studie profilul în timp ce el își turna băutura. Pe drum, se gândise cum avea să înceapă discuția. În mod ideal, ar fi început cu scuze sincere din partea lui, dar el nu părea să dea vreun semn în sensul acela.

Connor nu arăta nici cea mai mică urmă de regret. Felul în care se uita la ea era de o impertinență extraordinară, tonul cu care îi vorbea trăda o lipsă totală de respect. I se păru un alt bărbat decât cel pe care îl cunoscuse în grădină.

Se gândi în treacăt să aplice planul B, care presupunea să îl sugrume până ce avea să îi pară într-adevăr rău, dar se opri în cele din urmă la planul C.

– De ce? îl întrebă ea tăios. De ce-ai făcut asta?

– *Ca să te țin departe de ghearele lui Sir Robert. Ridică paharul.* Vrei?

– Poftim? *Nu.*

– Atunci ia loc.

– Stau în picioare.

– Ai venit pentru o explicație, nu? Așteptă ca ea să încuviințeze din cap. Atunci ia loc. Este o poveste lungă și nu prea aș vrea să stau în picioare cât o spun. Zâmbi și ocoli canapeaua. Am avut o zi destul de grea.

Adelaide reveni la planul B, dar îl lăsă baltă în cele din urmă.

– Cât sunt de nesocotită! exclamă și se lăsă pe unul dintre fotolii.

Connor se așeză în fața ei, se sprijini pe pernele canapelei și își propti cotul de brațul ei.

– Stai comod?

Adelaide își miji ochii în loc de răspuns.

– Excelent! Își întinse picioarele în față. Tatăl meu, după cum probabil ți-ai dat seama, a ținut două case. Una cu soția și moștenitorul, o alta, la vreo sută de kilometri distanță, cu amanta și fiul. Rânduiala nu era un secret pentru nimeni. Am fost recunoscut de la naștere și crescut ca fiul foarte iubit al unui baron bogat. Eu și mama nu am cerut nimic – bani, educație, timp și atenție din partea tatălui meu. Dar am avut din plin parte de toate. Ba chiar ne-am bucurat de un relativ respect în sătucul nostru. Tata a avut grijă să fie așa.

Se opri ca să ia o înghițitură din băutură, iar Adelaide mai că rupse tăcerea ca să spună că baronul fusese un om bun. Dar își dădu imediat seama că poate baroneasa avusese o cu totul altă părere.

Gura lui Connor se arcui.

– Înțelegi situația neplăcută. Nu pot să răspund pentru cum s-a purtat tatăl meu cu soția lui și cu Sir Robert. Pentru mine n-a fost decât bărbatul care o făcea pe mama să râdă și care pe mine m-a învățat să vânez prepelițe și să stau în șa. Am fost fericiți.

– Nu și Sir Robert, ghici ea.

– Mama lui, cu siguranță, nu. Și cine ar putea să o condamne? Infidelitatea grosolană a soțului ei trebuie să fi fost un izvor neîncetat de umilință. S-a sinucis când aveam treisprezece ani.

– Nu, s-a înecat, îl contrazise Adelaide. Sir Robert îi povestise despre moartea mamei lui în urmă cu nici trei săptămâni. A plecat să facă o plimbare lungă pe malul lacului de pe moșia lor, a alunecat, s-a lovit la cap de o piatră...

– A plecat să facă o plimbare lungă *în* lacul de pe moșia lor. Singurele pietre din poveste erau cele îndesate în șorțul pe care îl avea prins la talie.

Era o imagine oribilă.

– N-ai de unde să știi asta.

– Nu, dar Sir Robert ar putea să știe. El a găsit-o.

Era și mai rău.

– El ți-a spus asta?

– Chiar așa. La doi ani după întâmplare și cu două secunde înainte să mă lovească în cap cu patul pistolului și să mă înroleze cu forța pe o corabie.

O spuse ca pe un simplu fapt, de parcă era povestea altcuiva. Adelaide spera să fie așa. Alternativa era de neconceput.

– Nu te cred. E ilegal să înrolezi în marină un băiat care are sub optsprezece ani. Se simți stupid pentru afirmația ei chiar înainte să o termine. Se știa bine că se închideau ochii când venea vorba de infracțiuni. Războiul avusese nevoie de corăbii, iar corăbiile aveau nevoie de marinari apți de muncă. Nu cred că Sir Robert ar fi capabil de o asemenea faptă atroce, adăuga ea neconvingător. Nu este un monstru.

– Crezi ce vrei. Dar adevărul este că un accident de trăsură mi-i răpise pe mama și pe tata cu nici șase luni înainte, și Sir Robert n-a ratat ocazia ca să mă lase fără moștenire și, în același timp, să scape *Anglia de... Privi în tavan, aducându-și aminte.* De un fiul bastard și ucigaș al unei târfe, cred că a zis.

– Ucigaș? Nici asta nu voia să creadă.

El ridică indiferent dintr-un umăr.

– Mă consideră responsabil pentru moartea mamei lui.

– Este absurd.

– Măcar nedrept. Dar, după mintea lui Sir Robert, dacă eu nu m-aș fi născut, n-aș fi fost recunoscut, iar, dacă tatăl nostru nu m-ar fi recunoscut, ar fi putut să-și păstreze amanta în secret, și mama lui ar fi fost fericită, necunoscând obiceiurile ușuratice ale soțului ei.

Cum abia folosise cuvântul „absurd", Adelaide nu știu ce să spună. Gândurile îi vuiau, așa că se ridică și începu să se plimbe. Era greu să te miști în spațiul din salonul micuț, dar locul din fața șemineului i se păru potrivit.

Connor lăsă în jos paharul și își drese glasul:

– Adelaide...

Ea îl reduse la tăcere cu o scuturare nerăbdătoare din cap. Voia să fie liniște ca să gândească. Erau atâtea de absorbit și de luat în considerare. Prea multe. Și de ce naiba trebuia să facă asta? Chiar dacă povestea lui Connor era adevărată – și nu era absolut sigură

că era – nu ea fusese cea care îl îmbarcase cu forța pe o corabie. Dumnezeu îi era martor că moștenirea lui nu era la ea.

Se opri și se întoarse cu fața spre el.

– Domnule Brice, îmi pare rău pentru... fiecare neplăcere de care ai avut parte și îmi pare la fel de rău că tu și fratele tău nu vă aveți deloc bine, dar asta... nimic din toate acestea n-au de-a face cu mine.

– Neplăceri, repetă el ușor. Ai măcar o idee vagă despre cum este viața pentru un marinar înrolat? Cum a fost pentru un băiat de cincisprezece ani?

– Nu, totuși...

– Un iad care întrece cu mult imaginația ta. Mi-a luat aproape un an să scap de acolo. Încă vreo doi ani de dormit prin șanțurile Bostonului înainte să am un acoperiș sigur deasupra capului și mai bine de zece ani înainte să strâng averea de care aveam nevoie ca să mă întorc în Scoția. Am așteptat jumătate de viață să mă răzbun.

– Să te răzbuni? Tu... toate astea... *Eu* sunt răzbunarea ta?

El se ridică încet în picioare și se îndreptă spre ea, cu un zâmbet strălucitor și diabolic.

– Tu ești un premiu, dulceață. Dar nu *premiul*. Am o listă lungă cu bucuriile rezervate fratelui meu. Urmări cu degetele linia maxilarului ei. Nu ești decât prima notă de plată.

Degetele lui Adelaide se strânseră în pumni la auzul cuvintelor lui crude. Îi venea să îl plesnească. Nu mai fusese niciodată până atunci tentată să ridice mâna la altă ființă umană. Dar, o, cât de mult și-o dorea acum!

– Ești... un egoist... un arogant...

– Un ticălos? sugeră el.

– Un mincinos, i-o întoarse ea tăios. Nu cred un cuvânt, nici măcar *un cuvințel* din povestea ta.

– Ai primit mai mult adevăr de la mine azi decât vei primi o viață întreagă de la Sir Robert. Își plecă fruntea și o întrebă ușor: Ai dori să știi cine deține datoria finală a fratelui tău?

– Ce are asta de-a face cu el...? Insinuarea pătrunse ușor, ca o otravă groasă în sânge. Altă minciună, șopti ea, dar în spatele cuvintelor ei se ascundea prea puțină încredere.

– Întreabă-l. Wolfgang e destul de priceput când vine vorba să țină un secret, dar este un mincinos execrabil.

Ea clătină din cap, nevrând să accepte cuvintele lui, chiar dacă îi zise:

– Spune-mi ce-ai auzit.

– Wolfgang trebuie să îți spună. Își îndreptă spatele și ridică din umeri. Pe mine oricum nu m-ai crede.

Pentru că avea dreptate și ura ideea că avea dreptate, Adelaide schimbă subiectul:

– N-ai nici un drept, *absolut nici unul* să ne atragi pe mine și pe familia mea în gâlceava urâtă cu fratele tău.

– Nu, n-am, încuviință el numaidecât. Și totuși, a fost cel mai bun lucru pe care-l puteam face.

Adelaide încercă să își găsească cuvintele prin valurile de mânie, dar nu reuși decât să scoată un sunet înăbușit din piept.

Connor se exprimă fără nici o problemă:

– Fii rezonabilă, Adelaide, o linguși el. Nu, mai bine nu fi nerezonabilă. Mărită-te cu mine și pune-ți la punct propria răzbunare. Am o avere pe care poți s-o risipești, case pe care să le arzi din temelii...

– Și atunci, unde îmi adăpostesc familia? întrebă tăios Adelaide.

Era șocată de propriile cuvinte. Șocată și mulțumită.

Connor făcu o grimasă îngrijorată.

– Trebuie să insist pe fidelitate.

– M-ai *umilit*, răspunse ea răstit.

El își întoarse privirea pentru o fracțiune de secundă, apoi reveni spre ea. Era una dintre cele mai discrete mișcări, cel mai mic semn de disconfort, dar era ceva. Era de ajuns. Adelaide simți un sentiment de putere, de dreptate, de amărăciune pură.

– Mi-ai umilit familia. Mi-ai distrus numele și n-ai arătat nici cea mai mică urmă de rușine, acum că deții rămășițele răscumpărării lui. Crezi că dau doi bani pe insistența ta? Vei plăti pentru ce-ai făcut. Vei plăti cu vârf și îndesat. Iar eu voi fi cea care o să aleagă pedeapsa.

El înclină capul spre ea.

– Acesta este un da?

Sunetul scos de ea fu prea înăbușit ca să treacă drept un mârâit adevărat. Rămasă fără insulte, își trase pelerina pe ea, se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ușă.

– Adelaide!

Tonul lui era blând și lipsit de pretenții. Schimbarea bruscă o făcu să se întoarcă surprinsă.

O privi fără să zâmbească, îi vorbi fără umor:

– Intenția mea n-a fost niciodată să te umilesc.

Reflectă în tăcere la spusele lui.

– Asta este o scuză?

– Da.

Pentru o clipă, Adelaide nu crezu că vorbea serios. Omul își schimba felul de a fi de parcă proba haine noi dintr-un dulap plin până la refuz. În momentul acela, ei nu îi păsa de croială și de nimic din ce vedea.

Ridică bărbia și se uită la cu un aer arogant.

– Cât de nobil din partea ta! Să vedem cât de rău o să-ți pară după ce-o să termin cu tine.

Încântată de minunata ei replică de despărțire, se răsuci din nou ca să plece.

– Ți-ai uitat pantofii.

Adelaide se opri, simți prin ciorapi podeaua rece de sub tălpi și se strâmbă. Fir-ar să fie! Nici măcar nu-și amintea să îi fi scos. Își goli chipul de orice expresie, își îndreptă umerii, se întoarse din nou și făcu tot posibilul să păstreze o atitudine demnă cât timp își căută prin cameră încălțămintea.

– Ceva mai departe de scaun, spuse el ușor. De ce te-ai descălțat?

Era un obicei pe care îl dobândise cu ani în urmă ca să împiedice ca pasiunea ei pentru plimbat să uzeze tălpile mai repede decât își permitea ea să le schimbe. Dar nici o forță din rai, de pe pământ sau din iad n-ar fi putut să o facă să recunoască adevăratul motiv. În schimb, traversă în tăcere încăperea, își ridică deodată pantofii și începu să îi încalțe chiar acolo unde se oprise.

– Ai venit până aici încălțată cu așa ceva?

Nu era nevoie să se uite la el ca să știe că se încrunta. Putea să își dea seama din vocea lui. Păstră încăpățânată tăcerea, hotărâră să pună punct, să termine cu totul discuția.

– Te duc înapoi cu trăsura, decise el.

Aparent, nu terminaseră.

– Nu.

– Înșeuez un cal pentru tine...

Ea nu știa să călărească.

– Nu.

– Nu pot să-ți permit să umbli...

– Să îmi permiți? Uiți, domnule Brice, că nu ești soțul meu.

– Nu încă.

Ea îi aruncă o privire ucigătoare.

– Chiar crezi că te-aș alege pe tine, și nu pe Sir Robert? C-aș ignora afecțiunea unui desăvârșit...

– Laș?

Faptul că îi trecu prin minte același cuvânt nu făcu decât să ațâțe și mai tare mânia lui Adelaide.

– *Gentleman*. Și să mă leg de un bărbat care nu mă vrea decât pentru a-l face pe fratele său să se simtă mizerabil?

– Sir Robert este mizerabil din fire. M-aș însura cu tine ca să îl văd furios.

Obrajii ei căpătară o nuanță minunată de roșu.

– Aceasta e doar o glumă pentru tine.

Dezgustată, ieși din încăpere.

Connor o urmă.

– Ba dimpotrivă, îmi iau răzbunarea foarte în serios. Și tu ar trebui să faci la fel. O luă înaintea ei și îi zâmbi larg. Mărită-te cu mine, Adelaide. Fă-mi viața un iad pe pământ.

Ea îl împinse într-o parte, deschise cu putere ușa și ieși afară.

În clipa în care Adelaide se făcu nevăzută, zâmbetul lui Connor dispăru. Scoase o pereche de pistoale din sertarul unei măsuțe, apoi se duse la ușa care făcea legătura dintre salon și un birou. Deschise ușa cu o smucitură iute a clanței. Gregory și Michael se rostogoliră din camera alăturată, într-o învălmășeală de brațe și picioare. Connor îl prinse pe bărbatul mai în vârstă și îl lăsă pe Michael să se descurce singur.

Michael se prinse de pervazul ferestrei și abia reuși să nu intre cu capul în fereastră.

– La naiba, băiete! Puteai să-l anunți și tu pe om.

– Omul putea să aibă ceva mai bun de făcut decât să tragă cu urechea ca o cață bătrână. Connor îi dădu drumul lui Gregory și le întinse pistoalele. Luați-le. Mergeți după ea până acasă.

Orice om cu doi ochi și puțină minte i-ar fi luat drept tâlhari. Dar țintași mai buni ca ei nu găseai în toată Scoția.

– Nu că ar fi prea din scurt, bombăni Michael.

– Credeai c-am lăsa-o pe domnița noastră să se întoarcă singură acasă? Doar ce dădeam să ieșim din birou.

Gregory clătină din cap și trecu în cealaltă cameră.

Mormăind, Michael îl prinse din urmă.

– La început a fost blând, acum e sensibil ca un prunc căruia îi dau dinții.

– Sigur e așa pentru că îi pare rău c-a dat cu bâta-n baltă în povestea asta cu domnița.

Connor își dădu ochii peste cap – chiar că era ca un prunc căruia îi dădeau dinții – și se așeză la locul lui când ușa se deschise și apoi se închise.

În ciuda scuzelor tardive, nu îi părea chiar așa de rău. Regreta faptul că Adelaide fusese rănită, dar compromiterea era o nimica toată în comparație cu ce ar fi trebuit să înfrunte într-o căsnicie cu Sir Robert.

În cazul acesta, scopul scuza mijloacele. Chiar dacă mijloacele presupuneau ca Adelaide să fie furioasă. De fapt, chiar îi plăcea să o înfurie. Era splendidă, era o plăcere absolută să vezi cum ochii aceia căprui blânzi se înflăcărau de furie.

Connor își mișcă umerii ca să îi relaxeze. Se putea să fie un pic cam prea încântat să o vadă furioasă. Nu avusese de gând să fie așa, dar îl deranjase să o audă cum găsise scuze pentru Sir Robert, în vreme ce pe el îl dojenise. Fusese și mai rău să vadă încruntarea de pe fruntea ei atunci când îi deschisese ușa.

Așa că o înțepase din pură plăcere și pentru că era mai ușor să îi vadă furia decât teama. Fără îndoială, era mai ușor pe termen scurt dacă îi alina mânia cu vorbe mieroase.

Erau o mie de minciunele ușoare care ar fi putut, sau nu, să o liniștească pe moment... dar care, cu siguranță, ar fi înfuriat-o mai târziu.

Adelaide era generoasă și mult prea încrezătoare pentru propriul ei bine, dar nu era proastă. Poate că ar fi cedat în fața unor discursuri frumoase și false lingușeli pentru o clipă, dar numai pentru o clipă. În cele din urmă, era o femeie care prefera o realitate urâtă minciunii atrăgătoare.

Sir Robert n-avea decât să îi umple urechile cu veninul lui plin de dulcegării ca să vadă ce îi aducea bun. La fel, Sir Robert n-avea decât să îi umple urechile cu adevăr ca să vadă ce bun îi aducea *asta*. Nu mai conta nici cât o ceapă degerată ce ar fi spus Sir Robert în clipa aceea. După ce Adelaide vorbea cu fratele ei, treburile aveau să se aranjeze.

Adelaide avea să devină doamna Connor Brice.

Avea să fie a lui. În sfârșit.

Neliniștit dintr-odată, Connor se ridică și începu să se plimbe prin încăpere. Pe birou se afla o sculptură mică din lemn – întruchiparea perfectă a lui Adelaide, așa cum o cunoscuse el prin barele de la fereastra celulei, cu un copil în brațe și cu o expresie hotărâtă și curajoasă pe chip. Gregory o modelase în lemn de stejar cu un cuțitaș pentru care plătise un paznic. Gregory făcuse mai bine de șase sculpturi în închisoare și i le pasase lui Freddie ca să le vândă, cu scuza că aveau nevoie de bani. De fapt, lui Gregory i se aprinseseră călcâiele după Freddie și îi plăcea să audă cum frumoasa domniță îi lăuda măiestria.

Așa că Freddie vânduse figurina în satul de lângă Enscrum, iar Connor îl mituise pe un paznic să o aducă înapoi, plătind o monedă în plus ca să se asigure că frumoasa domniță nu avea să afle nimic. De fapt, tuturor li se aprinseseră puțin călcâiele după Freddie.

Connor ridică figurina și o întoarse între mâini. „Călcâie aprinse" nu exprima nici pe departe reacția pe care o avusese când o văzuse prima dată pe Adelaide.

Își amintea perfect ziua aceea de februarie. După trei luni de închisoare, aruncase o privire afară pe fereastra celulei fără prea mari speranțe să vadă altceva decât priveliștea deprimant de familiară a grădinii înghețate. Dar o văzuse pe Adelaide – în picioare, în bătaia aprigă a vântului de iarnă, cu poalele paltonului fluturând în jurul gleznelor și ținând protector în brațe un copil înfășurat într-o mulțime de pături.

Se oprise să îi vorbească unuia dintre paznici și își ridicase fața când bărbatul arătase spre al doilea etaj din aripa datornicilor.

Connor nu reușise să vadă ce culoare aveau ochii ei. Nu îi știa numele, de unde era sau de ce venise la închisoare. Dar nimic nu părea să conteze. Simțise cea mai aprigă dorință de a se întinde

și de a o atinge, de a-și trece mâna peste mătasea rece a obrajilor ei sărutați de vânt, de a o trage la adăpostul hainei lui ca să simtă cum se încălzea în brațele sale.

Nu mai avusese niciodată o reacție atât de imediată, de viscerală față de o femeie. Cunoscuse dorința stăruitoare, chiar fascinația imediată. Dar nu cunoscuse niciodată o dorință atât de profundă. Își dăduse seama că era irațional, chiar rușinos, dar savurase fiecare secundă fabuloasă, se îmbătase cu fiecare părticică din ea până când Adelaide dăduse din cap și dispăruse în închisoare.

Apoi, Connor se întorsese de la fereastră, deranjat că fusese afectat atât de puternic de o femeie. Era genul de prostie siropoasă în fața căreia cedau ceilalți bărbați, *bărbații mai slabi*. Filfizonii vorbeau despre îngerul pe care îl văzuseră într-o sală aglomerată de bal. Poeții o slăveau pe domnița fermecătoare pe care o urmăriseră de la distanță. Bărbații cu capul pe umeri nu se lăsau pradă unor astfel de fleacuri romanțioase.

Problema fusese că trecuse prea multă vreme de când se mai bucurase de compania unei femei. Abstinența isca lucruri teribile, lucruri nefirești, în mintea unui om. Și totuși, după douăzeci de minute, revenise la fereastră. Și revenise iar și iar – în fiecare sâmbătă, preț de luni la rând, în speranța de-a o revedea.

Construise fantezii inofensive în jurul ei când și-o închipuise măritată... Relativ inofensive... Nu puteai să acuzi un om pentru gânduri ciudat de însângerate. De îndată ce urma să fie liber și să aibă acces la toate fondurile lui, avea să plătească în secret datoriile soțului ei și, poate, să pună ceva deoparte pentru copil.

Când îi aflase numele și că venea să îl viziteze pe fratele ei pierde-vară, Connor se hotărâse să șteargă pe ascuns datoriile și să îi ofere lui Adelaide casa și venitul pe care fratele era evident incapabil să i le ofere. Luase în calcul ideea căsătoriei și o respinsese. Nu voia ca responsabilitatea față de o soție să îi distragă atenția de la planurile lui de răzbunare. Poate după...

Apoi, auzise că Sir Robert îi făcea curte și totul se schimbase. Nu avea să existe nici o donație anonimă. Nu avea să existe nici un după. Adelaide avea să fie a lui.

Connor așeză figurina pe masa de lucru.

Adelaide Ward fusese întotdeauna a lui.

Capitolul 9

Lumina soarelui de vară târzie o biciuia fără milă pe Adelaide, în vreme ce revenea pe drumul văcarilor. Nu era nici o adiere în aer. Și totuși, se simțea înghețată până în măduva oaselor.

Un mijloc spre un scop, doar asta era ea pentru Connor Brice.

Își strânse pelerina în jurul ei, asemenea unei armuri croite pe măsură. Încercă să facă la fel și cu furia ei, dar îi scăpa printre degete mult prea repede ca să o prindă, dată la o parte de epuizare și de o dezamăgire amară. Și de înțepăturile afurisite din picioarele ei.

„Fir-ar să fie!"

Renunță la ideea de a ajunge în sanctuarul familiar al dormitorului ei pe cât putea de repede și se opri ca să se odihnească pe un buștean căzut. Se așeză pe el cu mare grijă și se gândi că ar fi fost doar norocul ei dacă, *după* ce se așeza, descoperea că mijlocul îi era putrezit.

Bușteanul o ținu. Ceea ce era mai mult decât putea să spună despre cumpătul ei. Își scoase pantoful drept, se uită lung la talpa subțire și uzată, apoi îl azvârli cu toată puterea spre cel mai apropiat copac.

– Drăcia... dracului... O, cât de mult și-ar fi dorit să știe să înjure cum trebuia. La naiba!

Și gata. Aceea fu ultima manifestare de furie. Simțind că nu mai vrea să lupte, își sprijini capul în mâini și gemu.

Nu plânse. Lacrimile erau acolo, putea să simtă cum o apăsau în spatele ochilor și se răsfrângeau în povara grea din capul pieptului, dar ignoră ambele senzații. Nu avea nici un drept să își plângă de milă. Situația aceea nu era doar din vina lui Connor, ci și a ei. Faptul că el era un șarlatan și un escroc nu scuza rapiditatea cu care ea fusese dispusă să cedeze în fața farmecului și minciunilor lui. Nu se dusese la petrecerea aceea ca o tânără naivă, abia ieșită de pe băncile școlii. Avea douăzeci și șapte de ani și era, din toate punctele de vedere, capul unei familii. Ar fi trebuit să fie mai prevăzătoare.

Trebuia să fi făcut diferit atâtea alte lucruri. Presiunea din piept spori. I se împotrivi, ridică fruntea și răsuflă prelung și apăsat.

Nu avea, sub nici o formă nu avea să înrăutățească lucrurile și să izbucnească în plâns. Plânsul n-ar fi făcut decât să îi înroșească nasul și să îi dea o durere de cap. Și avea nevoie de o minte limpede ca să se gândească.

Erau decizii care trebuiau să fie luate, pași ce trebuiau făcuți, mai multe întrebări care își cereau răspunsul.

Cât timp avea la dispoziție ca să ia o decizie? Exista vreo limită de timp? O zi? Două? Putea să amâne decizia pentru o săptămână? Trebuia să o amâne măcar până când vorbea cu Wolfgang.

Oricât de mult ar fi detestat să dea crezare vreunui cuvânt spus de Connor, era obligată să admită că acesta n-ar fi sugerat că Sir Robert știa ceva despre datoriile lui Wolfgang, dacă nu ar fi existat un dram de adevăr în acuzația lui. Nu avea nimic de câștigat dacă inventa minciuni.

Sir Robert avea ceva de-a face cu problemele fratelui ei. Nu putea să ia nici o decizie până nu afla detaliile acelei legături. Avea nevoie să știe toate faptele.

Doamne, Dumnezeule, nu era sigură că mai putea să suporte multe lucruri. Deja știa mai multe decât și-ar fi dorit despre Sir Robert și Connor... Nu, nu era adevărat. Nu îi plăcea ceea ce aflase, dar prefera să știe. Era mereu mai bine să fii informat, nu? Era mult mai bine să intri într-o căsnicie fără vreo percepție idealizată despre mire. Nu avea să existe nici o realizare brutală după nuntă, nici o așteptare fantezistă care să se transforme într-o dezamăgire amară. Cu două zile în urmă, s-ar fi urcat orbește în trăsură cu Sir Robert. Acum, putea să își aleagă drumul cu ochii deschiși.

Era, fără îndoială, singura parte luminoasă din toată povestea asta întunecată.

Își scutură fustele, se ridică de pe buștean și se duse șchiopătând să își recupereze pantoful. Avea să se concentreze pe punctul acela strălucitor și să spere că va fi suficient cât să lumineze fiecare pas pe care urma să îl facă. Mergi mai departe, reevaluează situația, mergi din nou mai departe – era un plan prudent de acțiune. Munții se urcau pas cu pas.

O cuprinse un sentiment straniu de liniște pe măsură ce lăsă deoparte temerile legate de zilele și săptămânile următoare și se concentră doar pe ce trebuia să facă în continuare.

Lumea ei în plină mișcare se reduse la o serie de sarcini mărunte, clare și ușor de gestionat. Se întoarse acasă într-un fel de stare de deplină uluire. Vorbi cu Lilly și Winnefred, care o asigurară că putea să își ia câteva zile ca să decidă. Apoi, o ajută pe Isobel să împacheteze lucrurile, se duse la culcare înainte de lăsarea întunericului și se trezi în zori ca să se ocupe de încărcarea bagajelor în trăsură.

Pe drumul de întoarcere care dură două ore privi absentă pe fereastră, singurul gând, în afară de următorul pas pe care trebuia să îl facă, fiind că ar fi trebuit să mănânce ceva înainte să plece de la conac ca să fi liniștit durerea ușoară de stomac.

Isobel dormi, își închise ochii când încă mai erau în fața reședinței doamnei Cress și nu îi mai deschise până ce trăsura nu se opri în fața închisorii, la șase kilometri distanță de casa lor.

Ciufulită, cu ochii încețoșați de somn, ea aruncă o privire pe fereastră și se încruntă.

– De ce suntem aici?

– Trebuie să vorbesc cu Wolfgang. Glasul lui Adelaide răsună distant și monoton. Trăsura te va duce acasă.

– Vin cu tine. Sau te aștept, dacă preferi.

Adelaide clătină din cap și se întinse spre mânerul portierei.

– Ia-l pe George de la doamna McFee. Am deranjat-o deja destul.

Sări din trăsură și se grăbi spre umbra clădirii din piatră înainte ca Isobel să aibă șansa să se opună.

Închisoarea era destul de nouă, construită în ultimul deceniu ca să găzduiască excesul de infractori din Edinburgh și afluxul de soldați francezi capturați în timpul războiului. Prima dată când Adelaide își vizitase fratele acolo, fusese uimită de mărimea impresionantă a locului și de senzația de tristețe și disperare care părea să se prelingă prin pietrele ei. Abia dacă observase orice altceva. În ziua aceea, intră pe poartă și traversă cu pași apăsați curtea interioară, fără să bage în seamă pereții impunători sau cele câteva siluete letargice care se plimbau în cerc în lumina palidă a soarelui. O luă pe urmele unui paznic prin labirintul nesfârșit de coridoare, fără să audă vocile deținuților sau să observe mirosul de paie vechi și de sudoare.

Wolfgang avea o celulă privată, amabilitate permisă de statutul lui de gentleman și de cele câteva monede în plus pe care Adelaide

i le dăduse pe furiș unui funcționar potrivit. Dăduse mită de dragul lui George și pentru propria ei liniște. Nici ea și nici George nu aveau nevoie să îi cunoască pe ceilalți deținuți.

Paznicul se opri în fața celulei lui Wolfgang și deschise ușa, apoi o invită înăuntru. Datornicii erau liberi să se miște prin aripa lor, să ia o gură de aer și să facă exerciții în curte. Wolfgang profita rareori de acest avantaj.

Adelaide păși în camera micuță și întunecată, apoi privi cum Wolfgang se ridică de pe patul din colț. Ca de obicei, Adelaide fu impresionată de cât de puțin semăna cu băiatul de pe vremuri. Fusese un copil durduliu, cu trăsături blânde, rotunde și mereu însuflețite de un zâmbet larg.

Îl adorase atunci pe fratele mai mic care putea să o tachineze din senin cu o glumă sau un zâmbet. Băiatul lipsit de griji care se luase la întrecere cu ea pe proprietatea tatălui lor și care o ademenea în aventuri pe câmpuri și dincolo de păduri.

Era greu să îl găsești pe băiatul acela în bărbatul pe care îl avea în față în clipa aceea. Wolfgang slăbise, în ciuda mâncării în plus pe care ea i-o aducea în fiecare săptămână. Chipul lui era tras și schimonosit, cu ochii înfundați în orbite. Erau mai puțin de doi ani diferență între ei, și totuși Wolfgang părea să fie mai bătrân cu douăzeci.

– Ai de gând să intri cum trebuie, o întrebă el. Sau rămâi acolo și te holbezi la mine ca un pește pe uscat?

– Wolfgang! Ea traversă încăperea și îl sărută pe obraz. Îi simți pielea aspră de la barba care-i crescuse peste noapte. Trebuie să te razi.

– Mi-a dispărut valetul. Ce faci aici? N-ar trebui să fii... Se opri brusc și trăsăturile i se luminară de un zâmbet neobișnuit pentru el. Ai venit cu vești, nu? L-ai făcut pe Sir Robert să acționeze. Știam că așa o să fie. Știam...

– Am venit să te întreb ceva.

Wolfgang chiar îi zâmbi.

– Dacă e permisiunea ca să te măriți, o ai.

Nu îl mai văzuse fericit de multă vreme și aproape că se simți tentată să își țină gura și să se bucure de plăcerea aceea pe jumătate uitată. Aproape.

– Cine este creditorul tău final?

Momentul de plăcere se risipi. Dezamăgirea i se citi pe chip și gemu.

– Nu iar asta, Adelaide. Am mai discutat...

– *Cine*, Wolfgang? îl întrebă ea tăios. Liniștea ultimei zile se îndepărta ușor, ușor. Sir Robert?

Își întoarse ochii obosiți într-o parte.

– Nu, bineînțeles că nu.

Connor avea dreptate. Wolfgang era un mincinos execrabil.

– O, Doamne. Cât?

Strânse scurt din buze înainte să răspundă.

– Ce contează?

Ce întrebarea mai era și aceea?

– *Cât?*

El se întoarse să se uite pe fereastră. Urmă un lung moment de tăcere apăsătoare înainte ca Wolfgang să îi răspundă în șoaptă:

– O mie de lire.

Adelaide rămase fără cuvinte. Nu putea să se miște.

„O mie de lire." Era cu mult mai mult decât se așteptase, de trei ori mai mult decât suma celorlalte datorii pe care le avea. Nu aveau să fie niciodată în stare să înapoieze o astfel de sumă.

– Nu e vina mea, exclamă el deodată. Se întoarse de la fereastră, cu fața care era o combinație sfâșietoare de indignare și vinovăție prost ascunsă. Corabia s-a pierdut.

Ea clătină din cap și își dori ca amorțeala să se întoarcă și să o învăluie cu totul. Erau ruinați, cu totul ruinați.

– Ce corabie?

– Cea care aducea zahăr din Sfânta Lucia. Sir Robert s-a jurat că urma să facem avere.

– Asta a fost ideea lui Sir Robert? Rămase trăsnită. Ai luat... Pentru numele Domnului, Wolfgang, nu ți-a trecut prin minte să te gândești bine înainte să accepți sfaturi financiare de la un om care împrumută pe cineva care se află în închisoarea datornicilor?

– A spus că o face pentru tine, că dorește să ne ajute familia.

– Și tu l-ai crezut?

– De ce să nu-l fi crezut? Wolfgang își aruncă mâinile în aer. Ce aveam de pierdut? Eram deja aici.

– Tu, i-o întoarse ea tăios. *Tu* erai aici. Nu fiul tău, nici surorile tale. Cum de-ai putut să te gândești atât de puțin la noi? Cum

ai putut să îi permiți lui Sir Robert să mă curteze fără să îmi povestești despre...

– Sir Robert mi-a spus să nu scap nici un cuvânt.

– Cu atât mai mult trebuia să-mi spui, i-o reteză.

– Și i-ai întors spatele?

– După cum trebuia să și fac! Nu poți să te aștepți să am ceva de-a face cu el acum.

Ceva ce semăna cu panica îi traversă chipul.

– Trebuie. Trebuie. E singurul mod prin care am să scap de aici. Dacă te măriți cu Sir Robert, o să-i plătească pe creditorii mei și o să mă scape de ce îi datorez lui.

– Ți-s spus el asta?

– Da. În esență, rectifică el. Mi-a spus că se ocupă de eliberarea mea după ce vă căsătoriți.

– Și ți-a sugerat să încurajezi căsătoria.

Iar Wolfgang sigur că o încurajase, de vreme ce la întâlnirile lor aproape că nu vorbise despre nimic altceva. Sir Robert în sus, Sir Robert în jos. Lui Adelaide i se făcu scârbă când se gândi la asta acum.

– N-am văzut nimic rău în asta. Părea să îți placă de el și este o partidă bună. Înjură în șoaptă. N-o să fie prea încântat că ți-am spus. S-ar putea să nu te mai ceară dacă...

– Sir Robert m-a cerut deja. La fel și domnul Brice.

– Cine dracului este domnul Brice?

– Un domn pe care l-am întâlnit la petrecerea de la conac.

Wolfgang scutură din cap indiferent.

– N-am auzit niciodată de el. Bineînțeles, ai acceptat propunerea lui Sir Robert.

– Nu. Și n-am de gând să fac așa ceva.

În tot timpul acela, Sir Robert îi făcuse complimente pe o parte și îl amenințase pe fratele ei pe alta. I se întoarse stomacul pe dos.

– Nu fi proastă! Omul e baron. Nu poți să refuzi un baron.

– Pot și am s-o fac.

– N-o să accepte. Nu-l cunoști, Adelaide. Nu știi de ce e în stare.

O tăcere lungă și dureroasă se lăsă după afirmația lui. Adelaide se uită la Wolfgang care începuse să se plimbe cu pași mărunți și iuți prin încăpere. Fusese o vreme, în copilărie, când i se păruse amuzant faptul că aveau același obicei. Dar acum, cu fiecare pas pe care

îl făcea, cu fiecare clipă care trecea, se mai întuneca încă o amintire luminoasă. El nu se gândise la implicațiile cuvintelor lui. Nu se gândise la ea.

Acela nu era băiatul pe care îl iubea. Acela nu era partenerul ei de joacă din copilărie.

– E ceva ce ți-ai dori să îmi spui despre bărbatul cu care ai vrea să mă mărit? întrebă ea.

Wolfgang păru să nu o bage în seamă. Nu îi oferi decât o clătinare enervată din cap și continuă să se plimbe și să mormăie în șoaptă *despre baroni și datorii, și găsirea de soluții ca să iasă cu toții din* beleaua aceea nenorocită.

Adelaide auzise destul. Se întoarse cu spatele la el și se îndreptă spre ușă.

– N-am să-l mai aduc pe George să te vadă... sâmbăta asta.

Aproape că spuse niciodată. Dar nu era sigură dacă ar fi fost o pedeapsă pentru tată sau pentru fiu.

– De ce? întrebă Wolfgang în urma ei. Unde-o să fii?

Adelaide nu putu să se întoarcă și să se uite la el. Deschise ușa și ieși în coridor, aruncându-i peste umăr o privire de despărțire.

– Fac planuri pentru o afurisită de nuntă.

Capitolul 10

Adelaide fu scutită să meargă pe jos cei mai bine de șase kilometri până acasă acceptând să se urce în căruța unui fermier care trecea pe acolo. După un timp, aerul proaspăt și legănatul cadențat o ajutară să își limpezească mintea și să își revină. Un alt pas fusese făcut. Fusese dureros, dar necesar și productiv. Aflase informația de care avea nevoie ca să ia cea mai bună decizie.

Următorul pas era să accepte oficial propunerea lui Connor. Gândul ofili o parte din calmul ce înflorea în Adelaide. Să îi spună lui Connor că avea să primească tot ce voia nu va fi dureros, va fi chinuitor. Și umilitor, și terifiant, și...

Lista se întrerupse brusc când se apropie de casă și văzu oprită pe alee trăsura lui Sir Robert.

„O, la naiba!"

Trebuie să fi plecat de la conac imediat după ea și Isobel. Nu era pregătită să îl vadă. Se adunase – sau încercase să se adune – ca să îi vorbească lui Connor, nu lui Sir Robert. Ce să îi spună? Erau câteva lucruri pe care *voia* să i le spună, dar Wolfgang avea dreptate măcar într-o privință. Sir Robert era baron. Nu avea să accepte prea ușor nici refuzul, nici reproșurile ei.

Ca să aibă timp să se gândească, îl rugă pe fermier să oprească mai departe de casă și parcurse încet pe jos ultimele câteva sute de metri, bucurându-și ochii cu peisajul familiar.

Pentru că atât casa, cât și terenurile erau moștenire de familie, erau singurele lucruri pe care fratele ei nu putea să le piardă în contul datoriilor. Wolfgang deplânsese adesea neplăcerea de a deține o proprietate pe care nu putea să o vândă. Adelaide spunea adesea o rugăciune de mulțumire pentru exact același lucru.

Își iubea casa. Fiecare bucată de cărămidă și de lemn și fiecare metru de pământ erau pline de amintirile dragi ale copilăriei ei.

Casa nu fusese niciodată mare. Nu avea decât cinci dormitoare și două încăperi pentru servitori. Nu exista sală de bal sau oranjerie. Salonul din față era mic pentru standardele înaltei societăți, iar în sufragerie nu încăpeau mai mult de douăsprezece persoane. Totuși, în ciuda dimensiunilor modeste, casa fusese bine îngrijită și mobilată la fel de atent ca oricare conac grandios. Nu existase ușă care să scârțâie, șemineu care să fumege sau piesă de mobilier care să aibă nevoie de reparație sau să fie înlocuită.

Situația se schimbase în anii de după moartea părinților lor. Nu își mai permiseseră personalul de care era nevoie ca să păstreze casa în condiții bune. Majoritatea coșurilor nu mai erau sigure și jumătate din uși nu se puteau deschide sau închide fără un brânci zdravăn. Obiectele de valoare fuseseră vândute ca să se plătească datoriile mereu în creștere ale lui Wolfgang. Până și în cea mai mare parte din grădina ei dragă cu flori se plantaseră cereale sau fusese transformată ca să facă loc pentru sfeclă și napi. Rămăseseră numai trandafirii mamei ei, dar Adelaide avea rareori timpul și energia ca să facă altceva decât să îi tundă o dată pe an și să taie florile care înfloreau în ciuda faptului că le neglija.

Adelaide se opri în fața ușii de la intrare și își adună curajul. Casa căzuse în paragină înainte ca Sir Robert să intre în viața lor.

Nu putea să fie tras la răspundere pentru lucrul acesta, dar, la naiba, dacă nu putea să fie considerat responsabil pentru lipsa stăpânului ei. Baron sau nu, avea să răspundă pentru acest lucru.

Hotărâtă, apăsă clanța și intră. Holul era mic și lăsa la vedere jumătate din scări atunci când ușile salonului erau deschise. Erau deschise în clipa aceea, dar în momentul în care Adelaide intră, Isobel își făcu apariția și îi bloca vederea.

Isobel îi luă pelerina și îi șopti la ureche:

– Este în salon. Îi spun să plece dacă vrei. Îi spun că te doare capul.

– Mulțumesc, dar nu. George e sus? Așteptă confirmarea lui Isobel. Te asiguri că rămâne acolo, te rog?

Isobel strânse din buze, dar încuviință din cap.

– Dacă ai nevoie de mine, nu trebuie decât să mă strigi.

Adelaide aproape că râse. Pentru numele Domnului, Sir Robert era un baron, nu un soldat din plutonul de execuție! Și, de fapt, dacă trebuia cineva să se simtă descurajat, el era acela.

Nu părea deloc descurajat. În momentul în care Isobel se dădu la o parte, Adelaide îl zări pe Sir Robert stând în fața sofalei, așteptând-o. Galbenul vibrant al vestei lui se potrivea groaznic cu părul lui și contrasta puternic cu culorile șterse ale covorului vechi și ale sofalei bunicii ei. Aerul lui încrezător și condescendent era în opoziție cu starea ei de spirit. Nu era sigură cum puteai să pari mereu condescendent, dar lui Sir Robert părea să îi iasă.

El făcu o mișcare ca pentru a o prinde de mână și a o trage înăuntru în cameră.

– Draga mea domnișoară Ward.

Adelaide înaintă grăbită, cu mâinile încleștate la spate.

– Sir Robert. V-ați întors devreme.

– Da, bineînțeles. Tonul și expresia lui deveniră dojenitoare. Ați plecat fără nici măcar un cuvânt.

– Plecarea mea era de așteptat.

– Draga mea fată, dacă am fi ajuns la o înțelegere înainte de...

– Aș dori să știu de ce vi s-a părut în regulă să extindeți împrumutul fratelui meu.

Sir Robert tresări la întrebarea ei. Și cine putea să îl judece? Fusese mult mai directă decât își dorise, dar răbdarea ei era din greu

încercată. În plus, era mai bine să treacă printr-o experiență inacceptabilă și să o încheie odată pentru totdeauna.

Ea ridică fruntea când el rămase acolo, arătând consternat.

– Aveți de gând să negați?

Într-un final, el clipi nedumerit și își drese glasul:

– Nu. Apoi, adăugă cu un pufnet de dezaprobare: Wolfgang n-ar fi trebuit să vă menționeze lucrul acesta.

O, ce tupeu avea omul!

– Dumneavoastră n-ar fi trebuit să vă băgați în treburile familiei mele.

– Vă implor să îmi dați șansa să vă explic.

Nimic din tonul sau înfățișarea lui nu aducea nici măcar de departe cu ideea de implorare. Părea la fel de sigur pe el ca în clipa în care ea intrase în cameră. Iar Adelaide rezistă dorinței de a-l da afară din casa ei chiar atunci doar dintr-un simț al dreptății. Connor și fratele lui avuseseră ocazia să arunce cu acuzații. Sir Robert avea dreptul să se apere.

– Foarte bine, acceptă ea. Dacă aveți o explicație, am să vă ascult.

– Luați loc?

Ea se așeză cu reticență pe sofa și scoase un geamăt înăbușit când ceva tare o lovi în spate. Căută rapid printre perne și recuperă lingura din lemn preferată a lui George.

Sir Robert se uită lung la ea.

– Hmm...

– Nepotul meu se imaginează percuționist. Prinse lingura și îl provocă în tăcere pe Sir Robert să îi nege explicația. George nu avea nici doi ani. Îi plăcea să scurme în noroi, ocazional să se scobească în nas și să lovească lucruri care făceau zgomot.

Sir Robert schiță încordat un zâmbet.

– E talentat, nu?

– Destul. Puse lingura deoparte. Spuneați?

– Așa. Se mai uită o dată la lingură, apoi întoarse privirea. Așa. S-a întâmplat la scurt timp după ce-am început să vă fac curte. Ați primit o mică moștenire. Foarte mică... Se pierdu în fața privirii ei neîncrezătoare – exista oare vreun bărbat în Anglia care să nu își bage nasul în treburile ei? – și avu decența să pară stânjenit. Iertați-mă, m-a interesat bunăstarea femeii cu care intenționez să mă însor.

– Puteați să vă arătați interesul și să întrebați, nu să vă băgați pur și simplu nasul, îl dojeni ea. Și, o, era minunat să folosească tonul acela cu el.

Sir Robert parcă nu o auzise.

– Eram conștient că veniturile primite erau suficiente ca să plătiți datoriile fratelui dumneavoastră.

– Erau. Chiar le plătise pe două dintre ele înainte să își dea seama că era absolut inutil.

Sir Robert încuviință din cap.

– De asemenea, știam câte ceva și despre fratele dumneavoastră și știam că, odată eliberat, nimic nu l-ar fi oprit să revină la vechile lui metehne. Nu puteam să permit așa ceva. Am făcut ce mi s-a părut mai bine.

– Ați făcut împrumutul știind că nu avea să vă fie returnat?

– Sigur că nu. Șovăi și nu mai părea atât de sigur. Totuși, știam că investiția era un risc considerabil. Raționamentul meu a fost că avea să obțină un profit suficient care să îl țină ocupat până ne căsătoream sau ar fi rămas în închisoare.

– Din cauza dumneavoastră.

O urmă de nerăbdare îi traversă chipul.

– Ce-ați fi vrut să fac? Să îl eliberez? Să îi dau șansa să vă ruineze? Să mă uit cum femeia pe care o ador pierdea și puținul rămas? Ar fi cheltuit moștenirea în două săptămâni și v-ar fi lăsat fără nimic.

– Nu i-aș fi dat bani de cheltuială. Am mai multă minte de-atât. Și, sincer, n-are nici în clin, nici în mânecă. M-ați mințit.

– N-am vrut niciodată să...

– Nu v-ați gândit să mă întrebați dacă voiam? Nu v-ați gândit să vorbiți cu mine despre această decizie?

O încruntătură se desenă între sprâncenele lui.

– Chestiuni de natură financiară...

– Mă ocup de finanțele familiei mele de ceva vreme.

– Și vă îndepliniți admirabil rolul de stăpână a casei. Nimeni nu poate să nege loialitatea constantă și înțelepciunea de care dați dovadă în îngrijirea familiei dumneavoastră. Sunteți o femeie exemplară, domnișoară Ward. Realizările dumneavoastră sunt lăudabile. Se opri și, încă o dată, tonul îi deveni condescendent. Dar nu sunteți decât o femeie. Conduceți cu inima.

Adelaide voia să conducă în clipa aceea cu vârful lat al lingurii.

– Nu sunt o fetiță prostuță care abia a ieșit din camera de joacă, domnule.

– Nu v-aș fi curtat în ultimele patru luni dacă ați fi fost, îi răspunse el cu infinită răbdare. Spuneți-mi – dacă moștenirea era suficientă ca să îl eliberați pe fratele dumneavoastră, ați fi făcut-o?

– E fratele meu.

Și majoritatea fraților căutau soluții ca să-și scoată frații din închisoare, se gândi ea, nu să îi bage acolo.

– Cu inima, repetă el pe un ton care o făcu să se simtă ca o fetiță prostuță. Wolfgang ar fi cerut în instanță ce a mai rămas din moștenire. Știți asta.

Adelaide se gândise la detaliul acesta, dar atunci mai avusese un dram de încredere în loialitatea și onestitatea fratelui ei. Dar încrederea aceea fusese zguduită din temelii. Ar fi respectat Wolfgang termenii testamentului lăsat de vărul lor? Chiar nu știa și, probabil, incertitudinea ei deveni evidentă, căci Sir Robert scutură din cap și insistă pe avantajul lui.

– Nu vă dați seama ce greșeală ar fi fost să îl eliberați pe fratele dumneavoastră?

O îngrijoră faptul că putea să își dea seama că probabil ar fi fost. Detesta să știe că era posibil ca el să aibă dreptate.

Sir Robert oftă.

– Poate a fost și greșeala mea că mi-am ascuns implicarea. Dar nu pot decât să îmi afirm cele mai bune intenții.

Nu era o scuză, dar era o recunoaștere a greșelii. Se întrebă cât fusese de sinceră generozitatea lui și cât de departe ar fi mers.

– Dacă v-aș ruga, l-ați elibera acum?

El clătină din cap.

– După ce ne căsătorim. Când pot să vă apăr de excesele lui.

Părea că nu foarte departe.

– Dar dacă...

– Ai încredere în mine, Adelaide. Ai încredere că fac ce e mai bine pentru dumneata și familia dumitale. Se întinse și o luă de mână. Ai nevoie de mine, draga mea. Hai să încheiem povestea asta.

Ea șovăi, apoi încuviință din cap. Nu părea să aibă vreo logică să continue discuția. Sir Robert nu putea să fie convins că se înșela. Și chiar dacă nu era pregătită să îi ierte metodele, admise

că intențiile lui – oricât de nechibzuite – fuseseră bune. Și chiar așa, nu era mai bine să își vadă de drum în termeni amiabili?

– *Excelent, spuse Sir Robert, pe un ton vesel. Am să cer ca anunțul nunții să fie făcut imediat.*

– Poftim? Nu.

Nu intenționase să refuze atât de brusc sau să își smulgă mâna din a lui, sau să sară de pe sofa de parcă ar fi fost mușcată de șarpe, dar le făcu pe toate trei.

Doamne sfinte, nu asta era problema pe care crezuse că aveau să o rezolve.

În mod evident, Sir Robert așa credea. Se lăsă pe spate și ochii lui de un albăstrii se făcură mari.

– Ce na... cum adică, nu?

– Credeam că încheiam discuția, nu nunta. Sir Robert, îmi pare extraordinar de rău... Doar că nu îi părea în mod deosebit. Dar în lumina tuturor acestor detalii, nu mă pot mărita...

– Trebuie să te măriți. Se ridică de la locul lui, își prinse mâinile la spate și se aplecă spre ea ca să îi spună pe un ton exagerat de răbdător: Draga mea, reputația ți-a fost compromisă.

Adelaide încleștă din dinți și se rugă să aibă răbdare. Pentru numele lui Dumnezeu, el credea cumva că uitase? Sau că trecuse cumva cu vederea episodul din grădină și cel din birou și peste motivul plecării ei imediate? Cât de ridicolă o credea?

– Domnișoară Ward?

– Nu dumneavoastră m-ați compromis, spuse ea răspicat.

El se îndreptă încet de spate.

– *Nu se poate* să te gândești să...

– Lady Engsly a spus că ar trebuie să iau în calcul toate posibilitățile și așa am făcut. Domnul Brice mi-a făcut o propunere respectabilă și...

– Nu e *nimic* respectabil la Connor Brice.

Chiar foarte puțin. Și totuși, el era alegerea mai înțeleaptă. Doamne sfinte, cât de deprimant!

– Oricum ar fi și indiferent de părerea dumneavoastră despre domnul Brice, el a...

– Nu vei mai vorbi cu el!

Adelaide rămase cu gura căscată, mai mult de șoc decât din dorința de a se supune.

Sir Robert părea să fie cât pe ce să își piardă cumpătul. Pielea i se înroși și ceva urât și întunecat îi apăru în privire. Când își strânse mâinile în pumni, Adelaide făcu din instinct un pas înapoi. Nu mai văzuse până atunci adevărata fața a mâniei lui. Fusese ușor scos din fire de ea în privat, puțin exasperat, dar niciodată cu adevărat supărat. Până și în grădină, Connor fusese ținta atacului Sir Robert.

Se uită spre lingura de lemn. Sir Robert se afla între ea și lingură. Se apropie un pic mai mult de ușă. Dar se îngrijoră degeaba. Furtuna trecu la fel de repede pe cât venise. Sir Robert își înclină capul și răsuflă scurt și ușor. Când își ridică privirea spre ea, își recăpătase culoarea obișnuită și expresia senină.

Dumnezeule mare, și ei i se păruse Connor schimbător! Se întrebă cum ar fi primit cei doi frați vestea că nu aveau în comun doar originea. Probabil nu foarte bine și, dată fiind înfățișarea lui Sir Robert cu o clipă în urmă, păstră cu grijă observația pentru sine.

– Sărmana mea fată, rosti Sir Robert. Ai trecut printr-o încercare grea, nu-i așa? Și iată-mă acum, purtându-mă ca un căpcăun lipsit de inimă și insistând pe o iertare pe care n-o merit încă.

Iertare? Nu era sigură dacă se referea la eșecul de a-și ocroti fratele, la faptul că nu menționase implicarea în arestarea lui Wolfgang sau la lipsa unui minim respect față de ea. În clipa aceea, lui Adelaide nu îi păsa. Voia ca el să plece. Putea să îi trimită regretele într-o scrisoare.

Sir Robert o luă din nou prin surprindere atunci când se apropie de ea și îi mângâie obrazul cu degetele. Adelaide luă imediat în considerare necesitatea unei retrageri. Mâna îi era rece și delicată, și totuși atingerea lui o făcu să se încordeze.

– Am să îți fac o vizită mâine, îi promise el.

„O, la naiba."

– Mă tem că mâine nu este posibil. Eu... Vedeți dumneavoastră, abia m-am întors acasă și... și sunt o mulțime de lucruri care au fost neglijate în absența mea. Nepotul meu...

– Da. Da, desigur. El dădu înțelegător din cap. Ai nevoie de o zi sau două ca să îți revii. Am să te vizitez spre sfârșitul săptămânii.

Adelaide îi răspunse cu un „hmm" neutru și făcu o reverență, simțindu-se ușurată după ce Sir Robert o salută și plecă.

Încă un pas, se gândi ea. Bine, un pas *aproape* făcut. Mai trebuia să scrie scrisoarea. Dar în clipa aceea, trebuia să facă altceva.

O furnica pielea de nerăbdare când traversă camera și urcă scările, atentă să evite mijlocul celei de-a treia trepte. Avea tendință supărătoare de a se îndoi în centru.

Trecu glonț pe lângă dormitorul ei și al lui Isobel, deschise ușa de la camera de joacă și, pentru prima dată de când plecase de la petrecerea de la conac, zâmbi.

O, da, asta îi trebuia – să își vadă nepotul de douăzeci și două de luni dormind profund în pătuțul lui. George dormea pe burtică, cu o mână sub piept și cealaltă îndoită în așa fel încât degetele îi acopereau ca o mască fețișoara. Se rostogolise pe saltea și capul îi era la distanță bună de pernă.

Adelaide se abținu să nu îl ia în brațe, să nu îl îndrepte și să îl așeze la loc pe pernă. S-ar fi mișcat oricum la loc.

În schimb, traversă tiptil încăperea și se aplecă deasupra trupului lui adormit, fermecată de genele lungi, de obrajii lui rozalii și bucălați. Gura micuță și roz, cicatricea în formă de semilună apărută după ultima bătălie cu colțul pervazului de la fereastră. Îi mângâie cârlionții moi, așa de blonzi că păreau aproape ivorii acum, dar aveau să se închidă la culoare cu vremea, așa cum se întâmplase la toți copiii familiei Ward.

Se aplecă și îl sărută pe tâmplă, apoi, chiar dacă știa că era stupid, rămase o clipă ca să îl miroasă. Nu avea de ce să miroasă altfel decât ea și Isobel. Trăiau în aceeași casă, foloseau același săpun, dormeau în aceleași așternuturi. Și totuși... îl adulmecă din nou. Și totuși, avea ceva unic, ceva mult mai dulce.

Își îndreptă spatele cu un oftat.

De aceea era important să facă alegerile corecte. De aceea nu își permitea să le facă pe cele greșite.

De aceea se mărita cu un bărbat pe care nu îl iubea.

Capitolul 11

Adelaide scrise misiva chiar în noaptea aceea, dar hotărî să o trimită a doua zi. Motivele erau diverse, dar se datorau întârziatei idei cum că era prudent să accepți o propunere – și, deci, să îi verifici autenticitatea – înainte de a refuza o alta. Considera că era preferabilă ruina absolută căsătoriei cu Sir Robert, dar preferințele ei veneau după nevoile familiei ei. Celălalt – și probabil cel mai important – motiv pentru care amânase trimiterea scrisorii era că Sir Robert avea să apară la ușa ei ca să se împotrivească în persoană refuzului.

Mai avea o zi sau două până ce o va vizita din nou.

Urma să trimită scrisoarea a doua zi sau eventual în ziua de după aceea dacă...

– Faci un sac?

Adelaide fu întreruptă din gândurile ei de vocea lui Isobel. Stăteau pe bancheta spațioasă de la fereastra din salon și o trusă de cusut se afla între ele.

Chiar dacă o folosise ca scuză cu Sir Robert, erau o mulțime de lucruri de care trebuia să se ocupe acasă. Iar când doamna McFee se oferise să îl ia dimineața pe George, ea și Isobel profitaseră de liniște ca să peticească un pic.

Isobel avea patru rochii pe care putea să le poarte, Adelaide cinci, incluzând rochia de bal pe care spera să o vândă și rochia albastră pe care o purta în clipa aceea.

Isobel lăsă deoparte cămașa și arătă spre rochia pe care o ținea Adelaide.

– Coși tivul.

Adelaide coborî privirea spre ce lucrase.

– O, Doamne!

– Doar o cusătură, două. Isobel îi întinse forfecuța și se întoarse să se uite afară pe fereastră. Vine un străin pe drum, într-un faeton.

Adelaide aruncă o privire peste umărul ei, apoi se ridică repede de pe banchetă.

– E domnul Brice.

– Chiar așa? Deodată fascinată de priveliște, Isobel lăsă deoparte lucrul și se uită pe fereastră. Nu pot să-mi dau seama încă. Dar faetonul e nou. Chiar elegant.

– Nu vreau să-l văd în dimineața asta. Avea nevoie de mai mult timp, de câteva ore în plus ca să își adune gândurile, să decidă planul de acțiune, să își dea seama... O, foarte bine, mai voia câteva ore pentru mândria ei. Îl inviți tu să plece, Isobel, te rog? Spune-i că sunt acasă după-amiază.

Isobel ridică din umeri, se trase de la fereastră și se îndreptă spre holul de la intrare. Din gesturile ei, Adelaide înțelese că era de acord, așa că o urmă până la ușile salonului și le închise după ea. Se strâmbă când lemnul scorojit zgârie zgomotos podeaua. Ușile salonului rămâseseră deschise în ultimele șase luni pentru exact același motiv. Și pentru că nu avusese nici cea mai vagă idee cum să rezolve problema.

După ce se gândi și respinse ideea de a asculta prin gaura cheii, Adelaide traversă încăperea și se așeză pe bancheta de la fereastră. Se sprijini pe perne, apoi se îndreptă iute de spate când cadrul din lemn vechi gemu amenințător – un semn nou și nepoftit al deteriorării.

O, ce n-ar fi dat să se întoarcă în urmă cu cincisprezece ani și să le spună părinților ei că nu, nu voia să învețe să picteze sau să cânte la pian. Că voia să învețe tâmplăria, cum să administreze o moșie și cum să joace la bursă. Cât ar fi fost de diferită viața ei în clipa aceea!

Gândul acesta nebunesc o făcu să-și dea ochii peste cap. Nu puteai să te întorci în trecut. Și chiar dacă s-ar fi putut, ar fi fost cu siguranță mai util să se fi întors cu o săptămână în urmă și să fi refuzat invitația la o anumită petrecere la conac și să fi încercat să pună mâna pe fiul tâmplarului.

Harold Autry nu avea mijloacele să plătească datoriile fratelui ei, dar măcar mobila lui Adelaide nu ar mai fi scârțâit.

Adelaide ascultă cu atenție ca să audă glasul înfundat al lui Connor din holul de la intrare – apoi pe al lui Isobel, apoi iar al lui Connor, apoi o pauză lungă.

În cele din urmă, zări pe sub una din ușile salonului vârful pantofilor lui Isobel. Mânerul se roti, iar ușa se deschise încet și cu mult zgomot. Isobel se strecură prin jumătatea de metru pe care reușise să o creeze.

– Domnul Brice dorește să te vad, Adelaide.

Exasperată, Adelaide îi făcu semn cu mâna să intre și așteptă ca Isobel să traverseze camera.

– Știu că domnul Brice e aici ca să mă vadă, șopti ea și aruncă iute o privire spre ușă. Nu trebuia să îi pese dacă le auzea Connor, dar nu putea să ignore cu atâta ușurință bunele maniere care îi fuseseră transmise încă de la naștere. Cu atât mai mult dacă tânăra doamnă era așezată pe sofaua bunicii. Credeam că îl trimiți la plimbare.

– Am s-o fac dacă insiști... rosti Isobel cu o voce normală.

– Șșt!

– O, pentru numele Domnului. Isobel se îndreptă înapoi spre ușa salonului, o închise din două lovituri puternice de șold, apoi se întoarse la ea. Am să-i spun să plece, dacă insiști, repetă ea. Dar mai întâi trebuie să te informez că o dorință măcar aparentă de a te curta ar putea foarte bine să facă lumea să nu mai aibă sentimente de milă față de tine sau să te condamne.

Deodată, lui Adelaide nu îi mai păsă dacă le auzea Connor.

– Nu pot să înțeleg prin ce schimbare ridicolă de logică...

– De fapt, chiar are dreptate.

Adelaide se prăbuși pe locul ei și nu băgă în seamă tânguirea puternică a sofalei.

– *Et tu*, Isobel?

– Lasă un moment supărarea deoparte și gândește-te, îi ceru Isobel. Să îți aperi nevinovăția în povestea asta e posibil să nu te ajute pe termen lung. Cu atât mai puțin dacă ai de gând să te măriți cu domnul Brice. În ochii lumii, ori ești o victimă, ori o femeie ușoară și n-ai să fii niciodată altceva. Desigur, asta dacă nu cumva chiar ai vrut să te întâlnești cu el în grădină. Dacă ați avut o relație clandestină pe care ai avut mereu de gând să o recunoști – și să o onorezi la altar –, atunci nu mai ești un personaj tragic, ci...

– Pur și simplu o femeie ușoară, mormăi Adelaide.

– O femeie cuprinsă de fiorul întunecat al unei iubiri secrete, o corectă Isobel. Doamnele o să te critice pe la spate, dar vorbăria lor va mirosi a invidie.

– Ce imagine!

– Nu-i așa?

– Pălește un pic dacă ne gândim că se poate să nu mă mărit cu domnul Brice.

Hotărâse că avea să o facă, dar Isobel nu știa încă. I se păru cel mai bine să aștepte să pună totul la punct înainte să facă vreun anunț.

– Eu cred c-ar trebui, spuse Isobel. Este nemaipomenit de chipeș.

Adelaide îi aruncă o privire plictisită.

– O înfățișare plăcută nu e motiv rațional pentru o căsătorie.

– Dragostea este singurul motiv rațional pentru o căsătorie. Dar, cum asta nu este o opțiune pentru tine în clipa asta, ai putea la fel de bine să alegi al doilea cel mai bun lucru. Isobel ridică din umeri. Bineînțeles, nu ține decât de tine.

Sora ei își alesese tocmai momentul acela, dintre toate, ca să dovedească o fărâmă de simț practic.

– O, foarte bine. Poftește-l înăuntru.

– Excelent! Isobel sări pe vârfuri cu o veselie dezgustătoare și se întoarse spre ușile salonului. Le privi, oftă și începu operațiunea deschiderii lor. Ar trebui pur și simplu să le scoatem pe afurisitele astea, mormăi ea.

Adelaide deschise gura ca să o mustre pentru cuvântul nepotrivit, apoi o închise iute la loc când mâna lată a lui Connor apăru în spațiul strâmt pe care Isobel reușise să îl creeze.

– Dacă ați putea să vă dați înapoi, domnișoară Ward...

Isobel făcu întocmai și traversă încăperea ca să i se alăture lui Adelaide. O clipă mai târziu, ambele uși fură deschise cu un scârțâit furios al lemnului și al balamalelor ruginite. Adelaide tresări, aproape așteptându-se ca ușile să se împrăștie în mii de așchii sub presiunea cu care fuseseră deschise.

Rămase intacte, ușile se opriră strident și chinuit dând la iveală holul de la intrare și pe Connor Brice stând în prag cu picioarele depărtate. Purta pantaloni de călărie, haină verde, într-o nuanță mai închisă decât cea a ochilor lui și zâmbea. Zâmbetul *acela*. Zâmbetul teribil, frumos și îmbietor care fusese începutul decăderii ei.

– Sora ta are dreptate, îi spuse el. Ar trebui să scoateți ușile.

Adelaide făcu o reverență din pură obișnuință și, desigur, un pic din plăcerea de a respinge încercarea lui de familiaritate.

– Bună dimineața, domnule Brice. Eu și sora mea îți suntem recunoscătoare pentru ajutor și ne vom gândi la sfatul tău.

Dacă nu îi plăcu tonul ei distant, Connor nu o arătă.

– A fost o plăcere să le ofer pe amândouă.

Își scutură haina și intră în cameră. O dușumea care trebuia să fie schimbată gemu sub greutatea trupului său masiv. Adelaide își dori ca locuința lor să își ducă la bun sfârșit, în cele din urmă, una dintre amenințări și ca dușumeaua să cedeze. Ar fi fost extraordinar de satisfăcător să îl vadă pe Connor Brice rostogolindu-se.

Era o dorință copilărească și meschină, dar nu prea îi păsa. Trebuia să se mărite cu afurisitul, nu trebuia să îl placă. Nici măcar nu trebuia să se poarte frumos cu el.

Din păcate, podeaua rezistă. Din fericire, îi trecu prin minte altă posibilitate.

– Nu vrei să iei loc? Îl invită ea și arătă spre fotoliul din lemn de cireș care se afla în fața ei.

Îi aruncă o privire severă lui Isobel, avertizând-o să nu scoată un cuvânt.

Nimeni nu se așeza pe fotoliul din lemn de cireș. Nu exista cineva în viață care să își fi amintit de cineva care să fi stat vreodată pe fotoliul din lemn de cireș. Fusese șubred și imprevizibil când era ea mică și, prin urmare – cruțat de foc din motive sentimentale ale căror origini rămâneau neelucidate –, expediat în pod. Singurul lui scop era să ofere o suprafață pe care se putea pune o carte sau lingura lui George sau orice altceva care era destul de ușor și suficient de robust ca să supraviețuiască perspectivei posibile a unui fotoliu care ar fi cedat.

Dar dacă el insista să rămână...

Connor se uită neîncrezător la fotoliu.

– Am să rămân în picioare. Vă mulțumesc.

„La naiba."

Își înăbuși un oftat și renunță la speranța de a-l vedea rostogolindu-se pe jos. Era tentant să se gândească la altă capcană – Dumnezeu știa că posibilitățile din casa ei erau infinite –, dar nu aveau să rezolve problema în felul acesta. Și își dorea foarte tare să rezolve problema, și Connor să plece din casa ei cât se putea de repede.

– Ce pot să fac pentru tine, domnule Brice?

– Mi-ai putea oferi plăcerea câtorva ore din timpul tău. Mă gândeam să mergem la o plimbare.

– Este o zi frumoasă pentru plimbare, recunoscu Isobel înainte ca Adelaide să vorbească.

– Nu am o doamnă de companie.

– Am un faeton. Făcu un semn spre fereastră, acolo unde trăsura deschisă aștepta în drum. Un vehicul acceptabil când vine vorba de curtat, cred. Mergem, domnișoară Ward?

Lui Adelaide nu i se părea că avea de ales. Nu era timp pentru a-și obloji mândria înainte de a renunța cu totul la ea. Trebuia să o pună la picioarele lui Connor așa cum era și să spere că avea să mai rămâne ceva din ea după ce Connor ar fi terminat.

– O plimbare scurtă, cedă ea și se îndreptă spre holul de la intrare ca să își caute boneta. Vreau să mă întorc înaintea lui George.

Voia să aibă o scuză plauzibilă ca să se revină acasă dacă o retragere rapidă ar fi fost necesară.

Isobel ciripi vesel în spatele ei:

– Am eu grijă de George. Nu e nevoie să vă grăbiți.

Adelaide își îndesă boneta pe cap și răspunse printre dinți:

– Mulțumesc, Isobel.

– Cu plăcere. Distracție plăcută!

Incapabilă să răspundă, Adelaide trecu repede pe lângă Connor, care rânjea, și ieși în lumina strălucitoare a zilei. Connor o urmă și închise ușa după ei. Își așeză cu blândețe mâna pe spatele ei și o conduse spre faeton.

Adelaide încercă să ignore căldura atingerii lui, pe care o simți prin rochie, și își îndreptă atenția spre trăsură. Isobel avea dreptate; era nouă, fără urmă de pată pe lemn sau vreo zgârietură evidentă pe vopseaua neagră și aurie.

– Este a ta? întrebă ea.

El încuviință din cap și o ajută să se așeze.

– Am cumpărat-o când m-am întors în Scoția. Ce părere ai?

– Cred că ascunzi ceva, răspunse ea prompt. Bunurile ți-au fost confiscate de instanță.

Se așeză și el pe banchetă, chiar lângă ea.

– Te-ai interesat.

– Am auzit niște zvonuri.

– E ceva adevăr în ele, îi confirmă el. În calitate de frate mai mare, lui Sir Robert i s-a permis să ia sub tutelă averea mea câtă vreme eram în închisoare.

Lui Adelaide i se păru extrem de nedrept din moment ce Sir Robert fusese cel care îl acuzase, dar nu simți nici o dorință deosebită să își exprime simpatia pentru Connor.

– Și atunci, cum ai cumpărat faetonul?

– A fost cumpărat înainte de a fi arestat. Îmboldi caii cu o lovitură ușoară de hățuri. În orice caz, Sir Robert nu a primit cea mai mare parte din averea mea. Ci doar o mică parte din întreg.

– Ai avut venituri ascunse, ghici ea.

– Am avut. El schiță un zâmbet. Sir Robert era conștient de asta, dar n-a putut să dovedească.

– Ți s-a restituit restul după ce-ai fost eliberat?

– Bunurile materiale mi-au fost returnate intacte. Nu i s-a permis să le vândă. Cât despre restul, am primit ce-a mai rămas – toate cele paisprezece lire.

Ea se strâmbă, mult prea familiarizată cu frustrarea de a privi cum altul irosea averea familiei și era imposibil de oprit.

– Au fost mulți bani?

– Depinde cum definești mulți bani. Erau destui. Evită cu măiestrie o groapă. Ți-ai vizitat fratele.

Îi luă o clipă să se acomodeze cu schimbarea bruscă a subiectului.

– M-ai spionat?

Nu răspunse direct.

– Am dedus cumva din dorința ta... de a te urca pe scaunul de lângă mine că nu mă mai crezi un mincinos...

– O, te cred...

– Permite-mi să reformulez. Am dedus că fratele tău a recunoscut rolul lui Sir Robert în arestarea lui.

Pentru că păru mult prea încrezut, Adelaide pufni și îi răspunse pe cel mai bun ton al ei de nu-ești-așa-deștept-pe-cât-crezi:

– *Sir Robert* a recunoscut.

Connor opri brusc caii și se întoarse pe locul lui ca să o fixeze cu o privire lungă și rece. Evident, nu era impresionat de tonul ei.

– L-ai *înfruntat* pe Sir Robert?

În ciuda blândeții, vocea lui nu era mai puțin rece, nici mânia lui mai puțin palpabilă. Încremenirea stranie a trupului său masiv vorbea despre o mânie care era ținută cu grijă sub control. Adelaide își închipui că ar fi fost îngrozitor să vadă ce însemna pierderea controlului. Și totuși, nu îi era deloc frică. Nu era neliniștită, așa cum

se întâmplase în cazul accesului de furie al lui Sir Robert. Desigur, era incomod să fii obiectul unei priviri atât de impresionante, dar nu se simțea amenințată și nici măcar deosebit de intimidată.

Nu, nu o făcea să se simtă incomod în felul lui Sir Robert. Dar o făcea să se simtă incomod în toate celelalte feluri.

– Bineînțeles că l-am înfruntat, îi răspunse ea cu ceea ce spera să fi fost un calm desăvârșit. Te așteptai să îl acuz fără să îi dau șansa să se apere?

– Mă așteptam să ai suficientă rațiune cât să păstrezi distanța față de nemernic. Connor făcu ochii mici. Nu te vei mai întâlni cu el.

Încercă să pună punct acelei absurdități jignitoare și ridicole și își întoarse atenția la drum, ignorând-o pur și simplu. De parcă subiectul fusese epuizat. De parcă propriile ei sentimente nu prețuiau nici două parale.

Connor ridică hățurile.

Adelaide se întinse și i le smulse din mâna lui dreaptă.

– Nu îmi poruncești mie, domnule Brice. Dacă vreau să mă mai întâlnesc cu Sir Robert, am să o fac.

Nu mai voia, dar nu despre asta era vorba.

El se întoarse cu fața spre ea, mai încet de data aceea, și întinse mâna după hățuri.

– E periculos, iubito.

Adelaide nu avea nici cea mai vagă idee dacă era adevărat, din moment ce nu se mai plimbase niciodată într-un faeton, darămite să conducă unul. Dar nu părea genul de lucru pe care voia să îl încerce. Se simți ușor stupid, îi întinse hățurile și îi spuse ceva ca să o țină minte:

– Dacă pornești din nou trăsura, am să insist să mă duci înapoi la sora mea. N-am să permit să mi se vorbească asemenea unui copil sau ca și cum căsătoria noastră e bătută în cuie.

Buzele lui Connor tresăriră a zâmbet, și așeză hățurile în poală.

– Dar vei accepta poruncile soțului tău după nuntă?

Ea îi răspunse cu un zâmbet zeflemitor și cu o minciună:

– Probabil că nu vei afla niciodată.

– Dar Sir Robert da? El scutură din cap, semn clar că nu credea minciuna. Sir Robert este de vină pentru ce se întâmplă cu fratele tău...

– A avut motivele lui, îl întrerupse ea.

Motivele lui erau de neacceptat pentru ea, dar nici despre acel detaliu nu era vorba.

Connor ridică foarte arogant și iritant o sprânceană.

– Mi-ar plăcea teribil să le aud.

– Da. Ea se mișcă din locul ei și se întoarse ca să răspundă căutăturii lui lungi cu o privire de-a ei. Îmi imaginez că ți-ar plăcea.

Ceea ce urmă nu fu decât o tăcere extraordinar de lungă, însoțită de ceva ce putea să fie descris ca o bătălie puerilă a privirilor. Adelaide nu se mai gândise niciodată până atunci cât era de încăpățânată din fire – nu o fire excesiv de încăpățânată, oricum –, dar știuse mereu că era sinceră.

Și putea să spună sincer că amândoi erau o pereche de catâri încăpățânați. Totuși, nu era dispusă să admită că amândoi erau perfect îndreptățiți să se poarte atât de ridicol. Connor Brice nu era tatăl ei, nici soțul ei și nici fratele ei. Dacă el credea că merita o explicație, atunci se înșela amarnic.

Spera mai degrabă ca greșeala lui să îi pară în curând evidentă. O competiție a voințelor era mai puțin confortabilă decât și-ar fi imaginat. Era răsucită stângaci din talie, și o mâncărime la gleznă de care fusese oarecum conștientă în timpul scurtei lor plimbări se trezi brusc la viață, și refuzând să fie ignorată.

Încercă să își frece celălalt picior de glezna care o mânca, dar pielea moale a pantofilor era asemenea unei adieri peste o mușcătură de ploșniță. Mâncărimea spori. Încercă să se miște foarte ușor pe loc, însă nu doar că nu reuși să își aline mâncărimea, dar o rază de soare pătrunse printr-o mică gaură din materialul bonetei și îi ajunse direct în ochiul stâng. Acum o mânca *și* se mai uita și cruciș.

Of, la naiba! Era groaznic.

Mai rău de-atât, putea să vadă cum chipul lui Connor se înveselește.

De mii de ori mai rău, simți și ea că se înveselește.

Doamne sfinte, ce fel de soț și soție aveau să fie? Lui nu îi păsa de ea. Ea se gândea să îi facă zile amare, și amândoi erau imposibil de încăpățânați.

– Hai, Adelaide, scarpină-te. Am să încerc să nu-mi schimb prea mult părerea despre tine pentru asta.

Cedă – dar numai pentru că el cedase primul – și se aplecă, apoi își trecu degetele peste locul care o mânca. Era de vis.

– Ce-am discutat cu Sir Robert nu te privește.

– Ba dimpotrivă, acțiunile viitoarei mele soții mă privesc foarte...

– N-am acceptat să mă mărit cu tine.

– Sigur nu îl mai iei în considerare pe Sir Robert.

– Iau în considerare toate opțiunile, se eschivă ea, căci încă nu era pregătită să îi acorde lui Connor victoria.

– Scuzele lui trebuie să fi fost foarte convingătoare.

– Sir Robert este un bărbat foarte elocvent.

Răspunsul lui Connor la fu să o mai privească furios o clipă, ceea ce lui Adelaide i se păru destul de plăcut, apoi se întoarse spre drum și îndemnă caii din loc cu o simplă mișcare din hățuri.

În următoarele cinci minute, nu vorbiră prea mult, dar Adelaide se mai uită pe furiș la Connor. Voia să îl întrebe ce mai știa despre Sir Robert. Mai existau și alte secrete? Se mai băgase baronul și în alte chestiuni din viața ei? Dar părea necuviincios să iscodești un pretendent despre un alt pretendent. Mai important decât atât, părea inutil, căci nu era o sursă credibilă de informații.

Capitolul 12

Connor dirija faetonul spre drumul îngust pe care Adelaide îl știa bine. Ducea în nord, spre închisoare și spre orașul de dincolo de ea, Enscrum. Dar cu mult înainte de închisoare și de oraș, se afla Ashbury Hall, o proprietate mare care fusese construită de un negustor excentric și singuratic în urmă cu mai bine de trei decenii și abandonată la vreo cinci ani după finalizarea lucrărilor, când negustorul hotărâse că prefera să fie pustnic într-o regiune cu o climă mai primitoare.

Casa și pământurile, acum căzute în paragină, se aflau la mai puțin de un kilometru de casa ei. Când era mică, obișnuia adesea să se furișeze ca să se joace prin grădina năpădită de buruieni și să arunce priviri curajoase prin ferestre împreună cu Wolfgang.

Cu un an în urmă, auzise că Ashbury Hall fusese vândută, în cele din urmă, și că începuseră lucrările care aveau să îi restituie gloria de altădată. Renovările se opriseră deodată timp de câteva luni și fuseseră reluate de curând. Pe măsură ce se apropiau, Adelaide observă că piatra conacului fusese spălată și ornamentele de lemn vechi curățate de vopsea. Dar unele dintre ferestre rămăseseră acoperite cu scânduri, lemnul gol era trist și decolorat, iar terenul... Doamne sfinte, terenul! Era o veritabilă junglă. Ierburi de toate felurile, înalte până la genunchi sau până la gât și câteva plante scăpaseră din grădini și nădăjduiau să cucerească Anglia.

Scutură din cap și era pe punctul să spună ceva legat de peluza din fața conacului de la Ashbury când Connor coti.

– Ce facem aici? Țelul plimbării fusese să fie văzuți împreună, o sarcină mai ușor de îndeplinit dacă ar fi făcut o călătorie scurtă în satul din apropiere, Banfries.

Connor încetini caii.

– Alegem o casă.

– O casă pentru ce? Pentru noi? Se uită la conacul imens, apoi la Connor. O, pentru numele lui Dumnezeu, nu poți să vorbești serios!

– Ba da, te asigur că da.

– Ashbury Hall nu este o casă. Este moșia de la țară a unui gentleman.

Și nu era o alegere potrivită pentru un cămin. Dincolo de faptul că locul era deja proprietatea altcuiva, Connor nu avea cum să își permită o asemenea moșie. Ridică privirea spre cer și se rugă să aibă răbdare.

– De ce trebuie să fiu chinuită de bărbați care nu pot să-și gestioneze fondurile cu un dram de precauție și înțelepciune?

Connor opri caii la mică distanță de casă și se întoarse zâmbind spre ea.

– Am fost suficient de înțelept să plătesc mult mai puțin decât valorează în realitate.

– Tu... este *a ta*? Doamne, nu era posibil. Cum se poate una ca asta?

– Nu știi cum se cumpără și se vând proprietățile?

– Ba da, bineînțeles că știu. Doar că... Scutură din cap uluită. Sir Robert ți-a furat averea. Ai fost înrolat în marină. Ai fost închis...

– Chiar nu contează. Dar Sir Robert a furat doar o parte, dacă îți aduci bine aminte. Și am cumpărat Ashbury când am cumpărat faetonul, înainte să fiu arestat. Și, de asemenea, înainte să îmi cumpăr libertatea.

Sprâncenele lui Adelaide se arcuiră de uimire.

– Ai mituit ca să fii eliberat?

– Am spus că am fost stors de bani, dar urăsc să joc rolul victimei.

Adelaide îi zâmbi zeflemitor.

– Da, neplăcut, nu?

Connor îi răspunse cu un zâmbet larg, sări din faeton și veni să o ajute să coboare. Adelaide întinse mâna și se aștepta ca el s-o ia, dar el o prinse de mijloc și o ridică cu blândețe, la fel de ușor cum ar fi ridicat un sac de cereale.

Dumnezeule! Se prinse cu mâinile de umerii lui ca să își mențină echilibrul și simți sub degete încordarea și relaxarea mușchilor lui Connor atunci când îi dădu delicat drumul. Deodată, îi veni în gând amintirea ultimei dăți când fuseseră aproape... mângâierea aspră a buzelor, căldura îmbătătoare a gurii lui, felul în care o strânsese în brațe, de parcă era ceva de preț, ceva de care avea nevoie.

Nu fusese niciodată ținută așa, nu mai știuse până atunci cum era ca un bărbat să se uite la ea... în felul în care se uita Connor în clipa aceea. Ochii lui se întunecară și încremeniră pe gura ei, mâinile de pe șoldurile ei o traseră mai aproape cu o apăsare subtilă.

Adelaide se trase înapoi și își înghiți scâncetul când picioarele i se loviră de roata tare a faetonului. Doamne sfinte, la ce-i stătea mintea?

Nu avu nevoie de prea mult timp ca să își dea seama la ce se gândea Connor. El își coborâse mâinile, dar ochii îi erau în continuare ațintiți spre gura ei. Părea încordat, zbuciumat, de parcă era gata să se năpustească asupra ei la cea mai mică provocare.

– Eu... Adelaide căută ceva, orice ca să îi distragă atenția. Hmm... Ashbury Hall! zise în cele din urmă pentru simplul motiv că era acolo.

În sfârșit, Connor ridică privirea. Dar singurul lui răspuns fu să își arcuiască sprâncenele.

Adelaide își reluă căutările.

– Hm... Chiar este al tău?

Buzele lui tresăriră, și așteptă o clipă înainte să vorbească. Doar ca să o lase pe Adelaide să își dea seama că nu păcălea pe nici unul dintre ei.

– Chiar este, spuse el, în cele din urmă. Și îți promit că pot să îmi permit fără nici o problemă să îl întrețin.

Adelaide se gândi la asta și la bărbat, apoi la minunata ocazie de a muta atenția de la tensiunea dintre ei.

– De ce ți-a luat atâta vreme să îți câștigi libertatea?

Cu acces la un funcționar corupt și cu banii necesari pentru cumpărarea unor proprietăți la țară, ar fi trebuit să iasă într-o zi.

– În sistemul juridic britanic, până și mita este supusă întârzierilor birocratice. Ridică indiferent un umăr văzând expresia uimită de pe chipul ei. A fost nevoie de timp ca să am acces la bani, fără să atrag atenția. Și singurul funcționar amabil dintre cunoștințele avocatului meu era plecat să își viziteze sora la Sankt-Petersburg. Negocierile au fost lente.

– Mita și negocierile n-au ce căuta într-o instanță de judecată.

– Ce ființă morală, o tachină el. Cum am putea să știm vreodată cine e vinovat și cine nu?

Adelaide își trecu limba peste dinți.

– Știi că lordul Gideon a intervenit pentru tine, la cererea soției lui?

– Chiar așa?

– Se prea poate ca banii tăi să fi fost irosiți pe prietenul amabil al avocatului tău. Este ceva de luat în considerare.

Adelaide ar fi putut pune pariu că mândria lui avea să se manifeste în scurt timp.

Dar se înșelă.

Connor scoase o răsuflare prelungă și dramatică, mai curând asemănătoare cu un fluierat.

– Minunat, generoasa de Freddie! Dacă nu eram în spatele gratiilor când ne-am cunoscut...

– Da, unele doamne au tot norocul din lume, spuse ea sec.

Sincer, nu era ofensată de mijloacele prin care fusese eliberat. Și ea plătise pentru o cameră privată pentru Wolfgang, nu? Și nu puteai să îl condamni că își câștigase eliberarea prin aceeași corupție prin care fusese, pe nedrept, aruncat în închisoare. Cu condiția,

bineînțeles, ca totul să fi fost nedrept. Lilly și Winnefred îl declarase-ră nevinovat, dar cât de bine îl cunoșteau în realitate?

Ce anume știa fiecare din ele?

– Ai fost tâlhar la drumul mare?

Zâmbetul lui rămase neclintit.

– Nu.

Adelaide așteptă în zadar ca el să continue. Nu o făcu, iar ea își dădu seama că aceea era singura asigurare pe care avea s-o primească.

– Lilly și Winnefred spun că Sir Robert a inventat povestea. Sunt tentată să le cred.

– Însă doar pe ele, ghici el și îi întinse brațul.

Îl acceptă fără să se gândească.

– Până la proba contrară. Nu mergem să ne uităm prin casă?

O conduse spre o cărare îngustă, printre ierburi înalte până la talie și pe lângă un gard viu care nu mai fusese tuns de mulți ani.

– M-am gândit că ți-ar plăcea să aruncăm o privire prin grădini înainte, îi explică Connor. Ce ne facem cu ele?

Adelaide se ridică pe vârfuri și observă un mic iaz în depărtare, iar, dincolo de el, grădina înconjurată de ziduri pe care Wolfgang o folosea pe vremuri ca pe o cetate medievală. Dacă își amintea bine, fusese ultima redută a Angliei în fața hoardelor prădătoare ale vikingilor.

Oftă și își reluă mersul normal, de doamnă.

– Au crescut prea mari, spus ea. Și frumoase.

Mereu i se păruseră frumoase, chiar în sălbăticia lor.

Connor se încruntă îngândurat.

– Au nevoie de un grădinar.

– Au nevoie de un plug, răspunse ea. Și bujori lângă poarta de la grădină. N-ar fi minunat?

– Interiorul casei e într-o stare mai bună. O conduse pe o altă alee, una care părea să fi fost curățată și care ducea până la ușa de la intrare. Are patru aripi și trei etaje, plus podul. Arată încă puțin grosolan, dar reparațiile de care e nevoie sunt în mare parte superficiale și câteva dintre ele sunt deja gata. Noile ferestre vor fi montate poimâine. Cele mai multe dintre camere au fost mobilate, dar am chemat un decorator de la Londra ca să se ocupe de detalii.

Adelaide îi aruncă o privire gânditoare.

– Nu m-ai adus aici ca să alegem o casă, m-ai adus aici ca să te lauzi.

– Speram să te impresionez, recunoscu el, fără să pară că i-ar fi părut rău. Alegerea casei îți aparține, Adelaide. Aceasta nu este decât una dintre opțiuni.

– Care-mi sunt celelalte opțiuni?

– Am mai multe proprietăți similare. Nu atât de impresionante ca mărime, dar majoritatea sunt într-o stare mai bună.

– Mai multe?

– Doar ți-am spus că sunt mai bogat decât Sir Robert.

– Mi-ai spus și că erai unul dintre oaspeții invitați la petrecerea de la conacul doamnei Cress.

– N-am spus niciodată asta, se împotrivi el și adoptă aerul unui bărbat care fusese grav jignit. Ai dedus greșit din prezența mea acolo că fusesem invitat. Eu, îți reamintesc, m-am străduit cu prima ocazie să corectez neînțelegerea.

Ea pufni.

– Ești în multe feluri, domnule Brice. Cinstit nu face parte dintre ele.

– Cât venin, o luă el peste picior când urcară treptele din față. Și iată-mă aici, invitându-te în casa mea.

Adelaide dădu ochii peste cap când el se întoarse cu spatele ca să deschidă ușa masivă de la intrare. Care, nu putu să nu observe, nu scoase nici cel mai mic scârțâit.

Connor îi făcu semn să intre, cu un gest bombastic.

– Bine ați venit la Ashbury Hall, domnișoară Ward.

Ea trecu pragul și i se tăie răsuflarea.

– O, Doamne!

Vocea îi fu o simplă șoaptă și totuși răsună în încăperea întunecată. Străbătu mărețul hol, impresionată de scările duble, cu trepte largi și grațioase și cu balustrade din marmură. Se minună în fața impozantei cupole. Imensitatea absolută a locului era copleșitoare. Toată casa ei ar fi încăput în foaierul de la Ashbury Hall.

Poate că era o ușoară exagerare, dar încăperea era remarcabilă prin mărime. Și liniște. Unde erau pașii și vocile, sunetele de zi cu zi asociate cu o casă?

Connor nu era genul de bărbat care să insiste ca personalul să nu fie văzut și auzit, nu?

Se răsuci și îl văzu sprijinit de tocul ușii, cu brațele la piept și cu picioarele încrucișate la glezne. O privea, nu la fel ca în drum, dar cu o intensitate care i se păru totuși tulburătoare.

– Nu e nimeni aici? întrebă ea și își întoarse privirea. Nu există personal?

– Câteva femei din sat vin să facă ordine în timpul zilei. Cred că sunt în pod acum. Și vin bărbați după lăsarea nopții, dar n-am reușit încă prea multe dacă vorbim despre personal permanent. M-am gândit să aștept până iei o hotărâre în privința casei. Poți să alegi ceva din ce dețin acum sau putem să căutăm una nouă. Multe o să depindă de locul unde vrei să te stabilești. Sau dacă ai vrea să te stabilești undeva. Ne-am putea petrece sezonul la Londra, iar în restul timpului să călătorim.

O lăsa pe ea să decidă. Nu voia să fie încântată de gest sau impresionată de atenția lui. Dar era. Nu putea să nu fie. Chiar dacă știa că probabil îi făcea propunerea din motive egoiste, nu putea să nu spere că o parte din bărbatul pe care îl cunoscuse în grădină avea să rămână în bărbatul cu care avea să se mărite.

– Am trăit mereu în Banfries, spuse ea încet. N-am vrut niciodată să trăiesc altundeva.

– Niciodată?

Ea scutură din cap, fără să se uite la el.

– Atunci, Banfries să fie.

– Mi-ar plăcea să călătoresc, spuse ea și descoperi că visul era mai ușor de recunoscut cu voce tare. Mi-ar plăcea să vizitez locurile despre care am vorbit până acum. Dar vreau și o casă. Îmi voi dori mereu să mă întorc aici.

El lovi ușor în perete.

– Chiar aici?

– Vom vedea, îi răspunse ea înțepată. Ashbury Hall este cu siguranță... masivă.

– E mai mult decât masivă. Aruncă o privire. Explorează un pic.

De ce nu? Probabil avea să fie în curând casa ei.

– Cred că asta o să fac.

Nu se grăbi, rătăci dintr-un coridor într-altul, dintr-o încăpere într-alta. Erau exagerat de multe coridoare și încăperi.

Stive de unelte erau aliniate de-a lungul pereților și ici, colo văzu un proiect încă în desfășurare – o piesă de stucatură ce aștepta să fie finisată, o ușă fără balamale și ferestrele acelea acoperite cu scânduri, dar cea mai mare parte a lucrărilor părea să se fi încheiat.

Trebuia să admită că era remarcabil că el reușise nu doar să cumpere proprietatea, ci și să o renoveze într-un timp atât de scurt.

Unele camere erau deja mobilate și majoritatea mobilei părea nouă. Totul părea scump.

Adelaide își trecu degetele pe pereții lambrisați în vreme ce se plimba pe unul dintre holurile de la etaj. Lemnul era bogat, de un maroniu lucios și fin la atingere.

Avusese asemenea fantezii legate de Ashbury Hall pe vremea când era copilă. În funcție de starea ei de spirit, fusese un castel fermecat sau vizuina bântuită a unui căpcăun ucigaș. Dar văzând-o acum, dinăuntru, cu lemnul și cristalul lustruite la perfecție, nu i se mai părea un castel dintr-o poveste, ci doar o casă mare și opulentă.

Degetele ei întâlniră aerul la intrarea unei săli de biliard, bogat mobilat, care nu conținea una, ci trei mese de biliard. Doamne sfinte, nu aspirase niciodată la o asemenea opulență. Nu sperase niciodată la o casă de dimensiuni atât de impresionante.

Dar, fie iertată, simplul gând că era a ei acum era aproape amețitor. Îi trebui foarte puțină imaginație ca să se închipuie în bibliotecă, citind o carte lângă focul ce trosnea în șemineu, în vreme ce George se juca pe covorul moale și râsetele vesele ale lui Isobel umpleau încăperea. Îi luă ceva mai mult să îl vadă pe Wolfgang în dormitorul lui, cu un pahar de coniac... Nu, cu o cană de ceai în mână și cu un zâmbet împăcat pe chip. Dar îl văzu. Era minunat.

– Zâmbești.

Adelaide tresări și se întoarse când auzi glasul lui Connor. Stătea la mai puțin de doi metri de ea.

– Nu se face să te furișezi tiptil lângă cineva. Credeam că mă aștepți jos.

– Te așteptam. Apoi, nu te-am mai așteptat. Nu încerca să schimbi subiectul. Zâmbeai.

– Poate.

– Pentru că îți place casa.

Îi plăcea. O, cât îi plăcea! Deodată, îi trecu prin minte că Isobel se înșelase destul de tare. Nu era deloc o martiră. Era o aventurieră.

– Mai ai puțin și începi să râzi. El înaintă spre ea. Recunoaște, o vrei.

Adelaide își mușcă buza ca să se asigure că nu i se tăia răsuflarea.

– Poate.

El se apropie și mai tare.

– Spune cuvântul și este a ta. Spune da și am să-ți dau tot ce dorești. Tot ce îi trebuie familiei tale. O locuință stabilă. Rochii frumoase pentru Isobel și o educație adecvată pentru nepotul tău. Veni și mai aproape. Ai putea să îl vezi pe fratele tău liber.

„Tot ce dorești. Tot ce îi trebuie familiei tale."

Pentru ea erau una și aceeași. Iar Connor o știa prea bine. Atunci Adelaide își dădu seama de motivul pentru care o adusese la Ashbury Hall. Nu ca să se laude sau ca să o impresioneze.

– Este momeala, șopti ea și se îndepărtă de el.

– Poftim?

– Casa asta. O folosești ca pe o ispită, un simbol pentru ce aș putea să am.

– Dacă vrei, răspunse el după ce se gândi o clipă. Nu trebuie decât să întinzi mâna și să iei.

– Iar în clipa în care o fac, o să te năpustești asupra mea ca un uliu.

Zâmbetul lui formă cute frumoase în colțurile ochilor săi.

– Uliii n-au nevoie de ispite. Cred că amesteci metaforele.

Și totuși, el era un uliu. Iar în rochia ei cârpită și cu pantofii uzați, se simțea ca o pasăre ciufulită, așa cum o numise el în noaptea balului mascat.

O pasăre cântătoare comună în cuibul unui răpitor. Era o imagine potrivită. De asemenea, era și inacceptabil. N-avea să fie înșfăcată ca o pradă... dacă nu cumva, desigur, momeala era cu adevărat foarte îmbietoare.

– Ai o față atât de expresivă, murmură Connor. La ce te gândeai, dragoste?

Bătăile inimii ei se întețiră la cât de ușor rostise el alintul. Ridică bărbia.

– Mă întrebam cât de mult ești dispus să sacrifici ca să te răzbuni.

– Ce vrei? Stabilește prețul.

Adelaide își prinse buza între dinți și se gândi. În situația dată, „stabilește prețul" era o afirmație neplăcută și înjositoare. Doar că nu se simțea deosebit de înjosită. Indiferent de pretendentul pe care l-ar fi ales, motivele pentru care se căsătorea nu se schimbau. Dar numai cu Connor era în stare să vorbească despre acele motive cu voce tare. Nu trebuia să mimeze afecțiune. Nu se simțea obligată să își muște limba când voia să se certe sau să își înăbușe reticența și speranțele în mai bine.

Oricât de neplăcută era discuția pe care o purtau, sinceritatea ei îi provocă o anume ușurare și o senzație deloc neglijabilă de putere. Dacă tot se lăsa prinsă în capcană sau cumpărată ca o bucată de carne de la piață, *urma* să aibă un cuvânt important de spus în privința prețului... sau a momelii. La naiba, chiar amesteca metaforele.

– Vreau să convenim asupra termenilor căsătoriei dinainte, îl anunță ea.

Connor își înclină capul în semn de încuviințare, dar nu spuse nimic.

– Ei bine, sugeră ea după o clipă de tăcere, fă-mi o ofertă.

– După cum spuneam, stabilește prețul.

Adelaide își mușcă iar buza și se mută de pe un picior pe altul.

– Nu pot.

– De ce nu?

Aruncă mâinile în aer.

– Nu știu ce ai.

– Văd că ai mintea fratelui tău când vine vorba de afaceri, spuse el tărăgănat înainte să i se facă milă de ea. Foarte bine. Zece mii de lire pe an. Cum sună asta?

– Ai zece mii de lire pe an?

Dumnezeule, era dublul venitului lui Sir Robert!

– *Tu* vei primi zece mii de lire pe an.

Ea schiță un zâmbet la invitația de a se gândi că tot ce era al lui era și al ei. Totuși, zece mii de lire, chiar dacă era o sumă respectabilă, părea mult mai puțin decât fusese nevoie ca să deții mai multe proprietăți precum cea în care se aflau. Avusese nevoie de...

Deodată, accentul pus de Connor pe „tu" căpătă un alt înțeles. Dar i se păru atât de fantezist, atât de puțin probabil, că nici măcar nu putu să înțeleagă pe deplin posibilitatea.

– Când ai spus că *eu* voi avea zece mii de lire pe an, începu ea încet, ai vrut să spui *noi*. Te referi la un fel de... acces comun...

– Mă refer la o alocație. Ca și cum ar fi banii tăi de buzunar.

– *Doamne sfinte!*

Zece mii de lire erau... erau... Ei bine, sigur nu erau *bani de buzunar*.

Inima începu să îi bată cu putere când în minte îi dansară imagini cu ce ar fi putut să facă având o asemenea avere. Isobel putea să aibă cele mai frumoase rochii. George ar primi orice și-ar dori. Casa ei putea să fie reparată și renovată. Wolfgang scăpa de datorii. Ar fi putut să își cumpere un pian sau chiar să călătorească. Cea mai mare parte din bani ar fi fost economisită, desigur, dar câteva extravaganțe pe ici, pe colo...

– Adelaide?

– Ai putea să retragi aceste fonduri, spuse ea repede, surprinsă că era în stare să identifice îngrijorarea în iureșul care se desfășura în mintea ei. În calitate de soț, ai putea să îmi tai...

– *Vom întocmi un contract legal.*

– Contractele pot fi rupte.

– Pot, dar e o siguranță mai mare decât ți-ar fi oferit Sir Robert.

Nu putea să-l contrazică. Sau poate ar fi putut dacă mintea nu i-ar fi fost ocupată de ideea de a avea *zece mii de lire*.

Era mult mai mult decât sperase vreodată, mai mult decât vedeau majoritatea oamenilor într-o viață și dădu vina pe șocul provocat de o asemenea sumă pentru ceea ce spuse în continuare:

– Vreau douăzeci.

Mai să-și înghită limba. În viață, stabileai un preț și puteai să ceri un preț imposibil de materializat. Cu siguranță, Adelaide depășise clar linia dintre cele două.

Connor zâmbi larg.

– Unsprezece.

– Nouăsprezece, răspunse ea și mai că și-ar fi dorit cu adevărat să își înghită limba.

– Să nu mai pierdem timpul și să cădem la învoială la cincisprezece mii?

Lui Adelaide nu îi venea să își creadă urechilor. Nu putea să creadă ce spunea.

– Cincisprezece mii e acceptabil, dar prima plată completă va fi făcută în ziua nunții. Avea să îi depună pe numele surorii ei sau al nepotului. Indiferent de ce se întâmpla după aceea, chiar dacă nu mai primea nici un bănuț din suma promisă, familia ei tot ar fi avut cincisprezece mii de lire.

– S-a făcut. Altceva?

Poate că mai erau o mulțime de lucruri pe care ar fi fost înțelept să le ceară sau la fel de multe puncte asupra cărora să ajungă la o înțelegere prealabilă. Din păcate, nu avea decât o idee vagă despre care ar fi fost acelea. Nu mai negociase niciodată termenii unui contract de căsătorie. Și, of, era atât de greu să te concentrezi când pe masă tronau, metaforic vorbind, cincisprezece mii de lire.

Făcu câțiva pași înainte, apoi se întoarse. Greu sau nu, trebuia să se gândească cu atenție și în detaliu la lucruri. Nimeni nu avea să se ocupe de probleme în locul ei. Nu putea să îi roage pe lorzii Engsly și Gideon să se implice într-un astfel de troc. Poate cunoștințele ei despre contractele matrimoniale erau limitate, dar era absolut sigură că, în general, o mireasă nu cerea primească o mulțime de bani în ziua nunții.

Și era destul de sigură că următorul gând care îi veni în minte nu era ceva în care lordul Engsly sau fratele ei ar fi dorit să se implice în numele ei.

Se uită la Connor, care părea să aștepte cu o răbdare amuzată.

– Cât despre...hmm...

El își arcui sprâncenele și se aplecă ușor înainte, așteptând.

– Te vei aștepta...? Doamne, cât era de ciudat. Și de ridicol. Dacă putea să ceară fără să clipească un preț pentru ea, atunci trebuia să fie în stare să discute despre intimitățile căsniciei fără să i se încurce limba în gură.

Expiră scurt și încercă din nou.

– O căsătorie nu e o căsătorie, nu una legală, până ce... Adică, vei cere... Făcu un gest sugestiv cu mâna.

– Să... mergem undeva?

– Nu, să... Pentru că se simți incredibil de prost, făcu o mișcare mult mai vagă – și, fără îndoială, cu atât mai puțin descifrabilă... Ca să avem o căsătorie *recunoscută legal...?*

– A! Se văzu pe chipul lui că înțelese la ce se referea Adelaide. Da. Desigur. Ei bine, era de așteptat, nu?

– Înțeleg că o căsătorie trebuie consumată și sunt dispusă să... fac ce trebuie făcut.

– *Vorbești ca o martiră.*

– Ba nu. Nu vreau decât să clarific detaliile contractului nostru. O urmă de supărare apăru pe chipul lui. Adelaide nu o bagă în seamă. Am să fiu de acord să împart patul cu tine o dată pe an.

– Nu.

Acum chiar că începea să se enerveze.

– „Nu" nu este o contraofertă, domnule Brice.

– Connor. Și „nu" înseamnă că oferta a fost mult prea jignitoare ca să merite măcar un răspuns.

Oare chiar era așa? Ei bine, de unde naiba să știe ea? Adelaide pufni pentru că păru singurul gest firesc.

– Păi, rămâne în picioare până când vii cu altă ofertă.

– Bine. De zece ori pe zi.

Ea făcu ochii mari, șocată peste poate.

– Sigur că nu. Nu e decât o singură noapte pe zi.

– Știu.

Adelaide se simți panicată pentru un moment. Se afla într-un dezavantaj teribil în negocierea aceea din moment ce era cu totul ignorantă când venea vorba despre intimitatea dintre soți și soții. În lipsa mamei și cum prietenia cu Lilly și Winnefred nu era totuși genul care să permită să poarte discuții atât de delicate, nu mai avea pe nimeni de la care să ceară sfaturi... Nimeni, în afară de Connor.

– E... de zece ori... Flăcările rușinii și ale frustrării îi cuprinseră obrajii. Fără să își dea seama, se aplecă ușor și spuse în șoaptă: Este *normal*?

Connor o privi nedumerit. Preț de câteva secunde bune, aceea fu singura lui reacție. Rămase mut și nemișcat ca o statuie. Nu era nici urmă de haz pe fața lui, nici mânie legată de spusele ei. Nu putu să citească nimic pe fața lui. Chipul îi era ca o mască lipsită de expresie.

Doamne Sfinte, îl lăsase fără cuvinte!

Adelaide se îndreptă de spate și își țuguie buzele.

– Întrebarea garantează cu greu că...

– O vom discuta mai târziu, spuse el deodată și își veni în fire.

Purtarea lui stranie merita să fie analizată, dar sugestia de a lăsa discuția pe altă dată avu prioritate.

Ea clătină din cap, refuzând categoric.

– Nu. Nu mai târziu. Acum.

Vorbi ca George când cerea un biscuit. Nu îi păsa. Nu avea sub nici o formă să repete experiența aceea.

Connor păși mai aproape, o prinse de cot și începu să o conducă spre coridor.

– Nu trebuie să decidem totul astăzi.

Erau cuvintele unui bărbat care o ceruse de soție la o zi după ce se cunoscuseră?

– Da...

– Trebuie să mă ocup de niște afaceri la Edinburgh săptămâna asta. Gândește-te pe îndelete la toate. Se opri, se întoarse și o îmbrățișă. Și când te gândești, să ai în minte asta.

Buzele lui se apăsară pe ale ei, catifelate și calde asemenea soarelui de primăvară. Nu exista nici urmă de grabă în sărutul lui, nici o revendicare, ci doar o invitație plină de răbdare, oferită cu o măiestrie devastatoare. O acceptă fără să se gândească, luată prin surprindere de dulceața invitației și, înainte de a-și da dea seama, gura ei începu să se miște cu hotărâre sub apăsarea gurii lui. Adelaide se aplecă mai în față ținându-se cu mâinile de haina lui.

Connor se trase înapoi.

– Vrei mai mult?

Ea încuviință din cap. Scutură din cap.

– Nu știu. Nu-mi place de tine.

– Știu. Connor ridică o mână și urmări cu încheieturile degetelor linia bărbiei ei. Chipul lui era atât de aproape, că Adelaide putu să observe fiecare nuanță de verde din ochii lui. Te vreau, spuse el apăsat. Te-am vrut din prima clipă în care te-am văzut. Chiar înainte să știu cine ești.

Înainte să știe de legătura ei cu Sir Robert? Adelaide se trase înapoi și se uită la el, căldura sărutului risipindu-se.

– Chiar vrei să cred asta?

– Nu. Gura lui se arcui amuzată, dar nu era sigură dacă râdea de el sau de ea. Și de aceea, n-am plănuit niciodată să-ți spun.

– Și totuși, tocmai ai făcut asta. Ea clătină din cap. Să știi că semeni foarte tare cu fratele tău.

El se strâmbă.

– Te-am supărat din nou sau mă pedepsești pentru chestiuni din trecut?

– Cred că ați spune orice trebuie ca să obțineți ceea ce vă doriți. Amândoi. Cu toții, se corectă ea în gând, când se gândi la fratele ei.

– Purtai o haină albastră, spuse el liniștit. Avea tivul rupt și era prea subțire pentru vremea de afară. Puteam să-ți văd roșeața din obraji și de pe nas din cauza frigului și asta... El ridică mâna și prinse o șuviță de păr. Puteam să o văd cum se furișa de sub boneta ta. Te-ai aplecat să îl săruți pe nepotul tău pe frunte când ai traversat curtea interioară.

– Nu aveai de unde să știi că era nepotul meu.

– Nu știam. Am bănuit că era fiul tău și că îl aduceai să îl vadă pe tatăl lui, pe soțul tău –, dar asta nu m-a împiedicat să nu mă uit la tine în fiecare sâmbătă, preț de aproape șase luni. Tivul era cusut când te-am văzut următoarea dată.

– Asta nu dovedește nimic. Puteai să... Cuvintele i se stinseră când ceva din ce spuse el căpătă deodată un nou înțeles. Șase luni? Iarna trecută?

El încuviință din cap.

– Și pentru asta am fost necăjit de ceilalți deținuți.

O povară grea se cuibări în inima lui Adelaide.

– Interesul tău era cunoscut.

– Nu există intimitate în închisoare. Fruntea lui se încruntă când îi cercetă chipul. Te-am jignit? Ești supărată că te-am urmărit?

– Nu. Puțin. Eu... Își strânse buzele și clătină din cap. Furia ei nu venea de acolo, nu direct. Venea din fiecare minciună, secret și capcană căreia îi căzuse pradă – ale lui Connor, ale lui Sir Robert, ale lui Wolfgang. Nu era decât o marionetă în piesa lor de teatru și de fiecare dată când credea că își câștiga libertatea, descoperind unde erau prinse sforile lor josnice, se întorcea și dădea de un altul.

Clocotea de furie. Era prea puternică să vadă dincolo de ea, prea densă să vorbească despre ea. Adelaide hotărî că nu avea să încerce să facă ceva. Dacă el voia să își aștepte răspunsul, atunci va aștepta. Și Wolfgang, decise ea, putea să își aștepte eliberarea.

Sir Robert putea să aștepte în iad.

– Vreau să merg acasă.

Capitolul 13

Connor știa că erau momente când era mai bine să insiști și momente când era mai bine să lași lucrurile să se așeze de la sine. O lăsă pe Adelaide să se liniștească și nu încercă deloc să umple tăcerea care îi însoți pe drumul de întoarcere.

Îi fu greu să o facă. Vedea clar că era ceva care o chinuia pe Adelaide și că schimbarea ei de comportament intervenise imediat după mărturisirea lui. I-ar fi plăcut să creadă că fusese uluită dincolo de cuvinte când își dăduse brusc seama de extraordinarul ei noroc, dar nici măcar el nu putea să fie atât de arogant.

Voia să ceară o explicație despre schimbarea bruscă de dispoziție sau să o provoace până ce cuta dintre sprâncenele ei dispărea. Dar nu o făcu. Păstră tăcerea când se opriră deodată în fața casei ei și nu rosti decât câteva cuvinte politicoase de rămas-bun, după ce o ajută să coboare.

Ea mormăi vag ceva care semănă cu un „Drum bun" și se îndreptă spre casă.

Connor își înăbuși o înjurătură și urcă înapoi în faeton, apoi îmboldi caii să o ia la trap. Adelaide nu era singura care avea nevoie să se liniștească.

„Te vreau. Te-am vrut din prima clipă în care te-am văzut. Înainte să știu măcar cine ești."

Pentru prima dată în viața lui, nu reuși să înțeleagă de ce se confesase, de ce îi predase lui Adelaide ceea ce constituia, în esență, o armă.

Nu știa decât că într-o clipă se bucurase de schimbul dintre ei, fusese amuzat de ideea unui troc, fermecat de amestecul ciudat de hotărâre nestrămutată și inocență stângace. Iar în clipa imediat următoare, se simțise ca o bestie ostenită. Nu era chiar o senzație nouă pentru el, dar de data asta era diferit.

Mai putea să vadă încă felul în care obrajii ei păliseră și cum, după aceea, culoarea îi aprinse din nou pielea.

„Este normal?" îl întrebase ea.

La dracu'!

Îl înjosise cu o singură întrebare. Deodată, nu mai păruse dulce, curajoasă și fermecătoare. Păruse speriată și încolțită, și foarte, foarte singură. Ca un copil pierdut în pădure.

Acum era chinuit de ideea că se tocmise cu ea, că fusese chiar amuzat. Era enervat că vorbiseră despre contracte și dormitor în aceeași conversație. Nu o cumpăra cum cumpărai o cireadă de vite. Nu cumpăra plăcerile ușoare ale unei târfe.

Și nu era genul de bărbat căruia să îi placă să vadă cum o femeie încerca din răsputeri să iasă dintr-o situație de neconceput. Nu lovea în oameni nevinovați. Desigur, profita când inocența putea să îi aducă un beneficiu. Dar nu lovea.

Nu voia să fie genul de bărbat care să lovească.

Undeva, în încâlceala aceea de îndoială, griji și vinovăție se afla și motivul pentru care i-o luase gura pe dinainte. Voise să își ceară iertare. Sau să îi ofere ceva. Sau să îi dea ceva la schimb.

Ceea ce, hotărî el, fusese un lucru absolut ridicol. Îi oferea ceva. Mai exact, cincisprezece mii de lire. Nu avea nici un motiv să se simtă de parcă el profita cel mai mult de afacere. Prin urmare, nu avea nici un motiv pentru care să nu se arate un pic mai circumspect pe viitor.

Oarecum, dacă nu cumva în întregime, satisfăcut de firul gândurilor lui, lăsă chestiunea deoparte. Erau griji mai imediate care necesitau atenția lui.

Nu departe de casa lui Adelaide, încetini caii și scoase cu grijă faetonul de pe drum, îndreptându-l spre un teren acoperit cu iarbă, înconjurat de o linie deasă de conifere. Apoi, sări din faeton, se sprijini pe roata din față și așteptă.

Nu trecu mult până ce foșnetul frunzelor veștede îi ajunse la urechi și un tânăr în haine de țăran își făcu apariția dinspre copacii din apropiere. Connor știa că Graham Sefton avea vreo douăzeci și patru de ani, că era un flăcău timid de peste un metru și optzeci și, în clipa aceea, cel mai util individ din cercul lui de cunoștințe. Era omul bun la toate al lui Sir Robert de trei luni și al lui Connor de șase.

În închisoare aveai ocazia să întâlnești cei mai interesanți tovarăși.

Connor dădu din cap în semn de salut.

– Ce-ai să-i spui stăpânului tău?

Graham se opri lângă el, își scărpină nasul care părea să fi fost rupt și pus la loc de mai multe ori. Din motive care îi scăpau lui Connor, femeile din sat considerau atât defectul, cât și bărbatul absolut irezistibili.

– Depinde, nu? sublinie Graham cu o voce care păstra urmele unei origini modeste, dar îmblânzită de o educație târzie. Vrei să îl vezi dând din aripioare ca un pește în cârlig sau zvârcolindu-se ca momeala?

– Este vreo diferență?

– Este. Graham rânji, ochii lui negri încrețindu-se pe chipul smead atât de la soare, cât și din naștere. Dă-mi un bănuț pentru o bere și-ți explic.

Connor scotoci după o monedă și o ridică în aer, apoi o îndepărtă de el.

– Explicația, mai întâi, apoi mai vedem.

Graham se gândi și ridică din umeri.

– Momeala știe că totul s-a terminat în momentul în care e prins în cârlig. Zvârcoleala e doar drumul sigur spre moarte. Dar un pește nu știe că a fost prins definitiv. Crede că tot datul ăla din aripi în unditță o să-i redea libertatea. La urma urmei, ce înseamnă puțin metal în buză. Deci, care dintre ele să fie?

Imaginea cu Sir Robert zvârcolindu-se era tentantă, foarte tentantă. Dar Connor știa că nu putea să riște. Sir Robert era imprevizibil. Posibilitatea ca el să își îndrepte frustrarea spre Adelaide era reală.

– Vreau să fie încrezător. Spune-i că ai fost martor la o ceartă.

– Și care a fost natura acestei certe?

– Erai prea departe ca să auzi. Spune-i că părea că îi făceam avansuri, iar doamna m-a respins categoric.

– Destul de simplu. Graham întinse mâna și flutură degetele. Îmi primesc banul?

Connor i-l aruncă.

– Ești un trădător ieftin.

– Da, încuviință Graham și-i făcu cu ochiul, dar unul loial.

Adelaide nu intrase imediat în casă. În clipa în care Connor plecă, se îndepărtă de ușă și se îndreptă spre intimitatea relativă a grădinii

laterale. Urmă o alee pietruită care dispărea repede sub asaltul pământului și al buruienilor.

O hortensie pipernicită, dar frumos înflorită îi atrase atenția. Se opri să se uite la ea. O plantase înainte de moartea părinților ei și supraviețuise și înflorise, an după an, în ciuda neglijenței ei. Flori fericite, îmbobocind curajoase într-o lume neprimitoare în care fuseseră aruncate cu atâta indiferență.

Își dorea să calce pe ele. Doar de data asta, își dorea să cunoască forța de a fi cauza haosului, și nu victima. Se întoarse înainte ca tentația aceea ridicolă să pună cu totul stăpânire pe ea.

Dacă își dorea devastare, i-ar fi fost mai de folos să îi facă o vizită lui Sir Robert.

Ce proastă fusese!

Își amintea perfect ziua în care îl cunoscuse pe baron. Se întâmplase într-o dimineață – mergea în oraș ca să cumpere pâine și îl întâlnise pe drum. Calul lui se ologise – așa îi spusese după ce se prezentase și se oferise să o însoțească.

Știa cine era. Colțișorul ei din Scoția nu era așa plin de baroni. încât să ignore faptul că unul locuia la câțiva kilometri de ea. Dar se mișcau în cercuri diferite, lumi diferite și nu își vorbiseră până în ziua aceea.

Mai târziu, el numise întâlnirea un dar minunat al destinului, o abundență încântătoare de revelații. Adelaide chiar se simțise vinovată că nu fusese în stare să afișeze un entuziasm similar.

„Ce întâmplare fericită", spusese el. „Ce întâlnire providențială." „Ce noroc uriaș."

Ce grămadă de putregai. Sir Robert o căutase înadins.

Adelaide nu credea pe deplin că fusese dorită de Connor. Nu înclina să creadă mare lucru din ce scotea bărbatul acesta pe gură. Dar nu ar fi mințit în legătură cu interesul pe care i-l purta încă de când se afla în închisoare sau că fusese tachinat pentru interesul acela. Era o afirmație prea simplu de verificat sau de infirmat.

Nu ar fi fost nevoie decât să pună câteva întrebări în închisoare.

Sir Robert nu ar fi fost nevoit să se ducă până la închisoare. Gardienii cumpărați de el ar fi venit la el cu informația. Și nu le-ar fi luat luni până să o facă.

Aparent, îi luase o lună sau două ca să își dea seama cum să folosească interesul lui Connor în propriul lui avantaj, dar, oricum, era un idiot. Un idiot dezgustător, mincinos și laș.

Toți erau așa. Era furioasă pe toți. Pe Sir Robert pentru minciunile lui. Pe fratele ei pentru minciunile lui. Pe Connor pentru minciunile... și adevărurile lui.

O, da, exista și acea mânie! Era irațională, nedreaptă și pur și simplu greșită, dar în clipa aceea, nu îi păsa. Era bucuroasă să îl împuște pe emisar. Era dispusă să facă aproape orice ar fi putut ca să aline durerosul și umilitorul adevăr... Fusese fals curtată nu o dată, ci de două ori.

Doamne sfinte, nu era în stare să-și dea seama de caracterul cuiva? Exista măcar un bărbat din anturajul ei pe care să nu îl fi judecat greșit?

– Idiot, șopti ea, nesigură spre cine își îndrepta insulta. Li se potrivea tuturor.

Se frecă pe față, încercând să își revină și să își limpezească mintea. Pas cu pas, își reaminti ea. Câte o singură alegere pe rând.

Doar că nu mai avea de ales. Pașii fuseseră deja făcuți în locul ei.

Așa să fie, se gândi ea mâhnită și se întoarse spre intrarea în casă. Nu aveau să mai existe scuze. Gata cu amânările. Avea să trimită scrisoarea lui Sir Robert chiar în ziua aceea. Acum. Și când Connor se întorcea de la Edinburgh, avea să îi ofere exact ce îi ceruse.

Se va mărita cu el și îi va face viața un iad.

Deschise ușa de la intrare, aruncă o privire în salon și o văzu pe Isobel, adormită pe vechea sofa a bunicii lor. Brațul îi era îndoit sub cap, pe jumătate ascuns sub părul ei blond. Avea o expresie de mulțumire nevinovată. Era întruchiparea perfectă a odihnei liniștite. Și o enervă la culme. Nici unul dintre membrii familiei Ward nu avea dreptul să se simtă atât de al naibii de relaxat.

– Vom fi bogați! urlă Adelaide și trânti ușa.

Isobel se trezi brusc la auzul glasului ei și aproape căzu de pe sofa.

– Ce? Ce?

Ușor potolită, Adelaide își desfăcu panglicile de la bonetă.

– Cincisprezece mii de lire pe an. Asta e alocația mea.

– Cincisprezece...? Poftim?

– Vom locui la Ashbury Hall.

– Ashbury Hall?

– Ești un papagal?

Ultimele urme de somn dispărură de pe chipul lui Isobel. Se uită cu atenție la sora ei și se ridică în picioare.

– Ești într-o stare foarte stranie.

Era într-o stare *deplorabilă*.

– Ei bine, o femeie nu trebuie să renunțe în fiecare zi la afecțiunea unui laș pentru averea unui ticălos.

„Falsa afecțiune", se corectă ea în gând.

– Înțeleg. Isobel îi oferi un zâmbet de susținere. Deci, o să fie domnul Brice, nu? Trebuie să spun că sunt fericită ca ai luat o decizie împotriva balaurului...

– Nu am vrut să decid! Adelaide își aruncă boneta pe măsuța din foaier. De ce trebuie să fiu mereu eu cea care ia deciziile, Isobel? De ce sunt mereu eu cea care face sacrificii? Nu voia să fie ea cea cu deciziile. Nu voia să fie cea cu așteptările abisale. Nu sunt domnița din acest regat, eu sunt țapul ispășitor! E jalnic, ridicol...!

– Nu! Nu! Nu!

Strigătul furios al lui George întrerupse tirada lui Adelaide. Îngrozită, se uită la etaj, unde îl văzu privind printre barele de la balustradă, cu ochii lui albaștri mari de confuzie și supărare. Remușcările o prinseră ca într-o menghină. Nu îl văzuse acolo. Fusese atât de copleșită de propriile resentimente că nici nu îi trecuse prin minte să îl caute.

– O, George, îmi pare rău. Urcă treptele câte două odată. Îmi pare așa de rău. Ai dreptatea. Gata cu țipatul.

– Doar ce l-am pus să doarmă, spuse Isobel. Am crezut că a adormit.

În mod cert nu adormise. Câteva urlete nu puteau să îl trezească din somn pe George. Nici o lovitură de tun nu putea să îl trezească pe George din somn. Nu mai era în toată Scoția cineva cu un somn mai adânc.

Adelaide îl ridică pe George și îl așeză pe șold. Îl simțea așa de moale și de cald în brațele ei, greutatea lui fiind o povară familiară și liniștitoare.

– Te-am speriat, scumpule? N-am vrut. Mătușa Adelaide nu e cuminte deloc. Și îi pare foarte rău.

Îi dădu la o parte cârlionții de pe frunte și îl sărută pe năsuc. Fu de ajuns ca să îl liniștească. Ochii i se limpeziră, o sărută și el distrat, apoi se zvârcoli în brațele ei.

– Jos.

Adelaide oftă și se gândi. Trebuia să îl pună la loc în pat. Știa că, dacă nu se odihnea bine în timpul zilei, băiatul devenea imposibil seara. Dar voia să îl mai răsfețe încă un minut. Merita să fie un pic răsfățat.

– Da, te duc jos, dar doar...

– Jos!

– Nu coborî scările, George. Nu până...

El se zvârcoli și mai tare, spuse ceva de neînțeles care arăta că nu era de acord și izbucni într-un plâns puternic, răgușit și complet prefăcut.

Adelaide își înăbuși un zâmbet, îl duse la parter și îi dădu drumul din brațe. Țipetele se stinseră imediat, și George fugi spre scări. Adelaide îl prinse și îl învârti ca să îl facă să râdă, apoi îl lăsă la loc jos. Nu fu deloc luată prin surprindere când copilul se îndreptă iar țintă spre scări. George era foarte hotărât din fire.

Adelaide se hotărî să joace jocul și îl lăsă să alerge iar și iar spre trepte. Îl urmărea, îl prindea în ultimul moment și îl învârtea în aer. Să-l audă țipând și râzând făcea minuni pentru starea ei de spirit.

După a zecea rundă de învârtit, brațele începură să îi obosească, dar le ignoră, hotărâtă că nimic nu trebuia să întrerupă acele câteva minute de plăcere prostească și lipsită de griji.

Cuvintele pe care Isobel le rosti sfâșiară plăcerea, asemenea unui pumnal fierbinte.

– Sir Robert e aici.

Adelaide îl luă în brațe pe George, care mai chicotea încă, și se duse lângă Isobel, la fereastra din salon. Destul de sigur, Sir Robert se îndrepta cu pași mari dinspre vechile grajduri spre casă. La simpla lui vedere, lui Adelaide începu din nou să-i clocotească sângele în vene. Poate că se pripise când îi făcuse promisiunea aceea lui George. Poate că aveau să mai fie niște țipete.

Isobel se uită la ea, pe fereastră, apoi iar la ea.

– Îi spun să plece.

Adelaide văzu cum Sir Robert se opri la câțiva pași de ușă ca să își aranjeze părul. Îi cădea pe față în valuri aurii. Ca untul pe o bucată

diformă de pâine prăjită, se gândi Adelaide. *Cât* de mult îi detesta părul!

– Nu. O să vorbesc cu el.

Isobel o privi rezervată.

– Ești sigură că e o decizie înțeleaptă în starea de spirit în care te afli?

Nu, dar era sigură că avea să fie foarte plăcut.

– Da.

– E baron, Adelaide.

Și de aceea, urma să nu menționeze comparația cu bucata de pâine prăjită. Se îndreptă spre holul de la intrare.

– Îl lași tu să intre sau eu?

Cu o scuturare a capului, Isobel o urmă și deschise ușa. Sir Robert intră fără să arate nici cel mai mic semn de jenă că venise să le viziteze în ziua aceea, după ce Adelaide îi ceruse răspicat să nu facă asta.

– Doamnelor, rosti el blând și făcu o plecăciune elegantă. Îi aruncă o privire rapidă lui George. Tinere.

Ca de obicei, părea să nu se simtă în largul lui și oarecum iritat în prezența băiatului. Adelaide era tentată să îl lase pe băiat să rămână. Doar ca să îi facă în ciudă.

– Du-l pe George sus, Isobel, te rog.

– Nu! Nu! Jos!

– O, da, sus, îl înștiință Isobel. Îl luă din brațele lui Adelaide, îl strânse mai bine când începu să se agite și se îndreptă spre scări. Și de data asta, o să dormi.

– Nu! *Jos*! *Jos!* ceru George. Cum Isobel nu îi făcu pe plac, izbucni într-un vaiet care se transformă în urlet cu fiecare treaptă pe care ea o urca. Vocea lui răsună în holul de la intrare, pluti pe scări și se stinse când Isobel ajunse în camera lui. Dată fiind sălbăticia împotrivirii lui, Adelaide bănui că era pe punctul să adoarmă.

Sir Robert clătină din cap și se îndreptă neinvitat spre salon.

– Trebuie să găsim o dădacă potrivită pentru băiatul ăsta. Trebuia să se poarte mai bine până acum.

Disprețul lui nu făcu decât să sporească mânia lui Adelaide. Nu îi mai păsa că era baron, că deținea datoriile fratelui ei. Putea să se ducă naibii cu tot cu titlul lui. Scrâșnind din dinți, îl urmă pe Sir Robert în cameră și îl privi cum dă la o parte trusa de cusut de pe bancheta de lângă fereastră. Părea sigur de el, perfect încrezător în dreptul

lui de a se afla în salonul ei, atingându-i lucrurile și criticându-i nepotul.

Avea să fie o încântare să îl dezamăgească.

– George este întruchiparea bunei-cuviințe... în comparație cu unii oameni.

Sir Robert ridică privirea și se încruntă.

– Nu-mi dau seama ce dorești să spui cu asta.

– M-ați mințit.

– Ne-am întors la asta...?

– Ați spus că interesul domnul Brice față de mine este rezultatul faptului că mă curtați. Dar știți mult prea bine că interesul lui l-a precedat pe al dumneavoastră.

– El ți-a spus asta? Și l-ai crezut? Închise ochii cu un oftat, apoi îi redeschise, erau plini de o răbdare amabilă. Sigur că l-ai crezut. O luă de mână. Fata mea dragă, ești prea bună pentru binele dumitale. Ai crede numai de bine despre oricine, nu? Până și despre nemernicul...

Își smulse mâna din strânsoarea lui.

– De ce nu îmi spuneți că sunt proastă și gata?

– Poftim?

– Spuneți-mi, Sir Robert, ce culoare are haina pe care o port iarna?

– Haina dumitale.

– Haina pe care o port *iarna*.

El afișă o expresie extrem de uimită.

– Eu... este...

– Nu știți, nu? Înclină capul, zâmbi dulce și îl rosti ironic: Bineînțeles că nu știți. Ați început să îmi faceți curte primăvara.

– Ce importanță are asta? Ce nebunii ți-a băgat în cap?

– N-a fost nici o nebunie. Doar o imagine. Imaginea perfectă cu mine îmbrăcată în haina mea albastră de iarnă.

– Putea să afle culoarea de la orice.

Connor ar fi putut, dar nu ar fi aflat și despre tivul rupt. Nenorocirea i se întâmplase pe drum în dimineața aceea și fusese reparată când se întorsese acasă.

– A aflat cu propriii ochi.

Sir Robert respiră greu.

– Poate că ai dreptate. Și mărturisesc că aș fi tare ușurat să văd o dovadă. Regret, regret *amarnic* că te-am adus în atenția acelui ticălos. Dacă, printr-o festă a destinului, a pus ochii pe dumneata înainte să ne întâlnim, povara mea ar fi ușurată...

– O, încetați! îl întrerupse ea dezgustată. Aveți măcar decența să recunoașteți că ați fost prins cu minciuna. Până și fratelui dumneavoastră i-a reușit asta.

Sir Robert strâmbă din buze.

– Să nu mă compari cu el!

– *Cum aș putea să nu o fac, când motivele de căsătorie au fost aceleași?* N-a fost nici o întâmplare a destinului, îi spuse ea cu amărăciune. Era interesat de mine, ați aflat despre asta și ați început să îmi faceți curte ca să îi puneți bețe în roate. A fost atât de simplu și de infantil! Scoase un sunet zeflemitor. Amândoi, ca doi copii de cinci ani care se bat pe o marionetă când nu vor, de fapt, decât să își spargă nasul unul altuia.

– Marionetă? Sir Robert clătină de cap. Adelaide...

– Sunt domnișoara Ward până devin doamna Brice.

El arăta ca și cum l-ar fi plesnit.

– Nu poți să vorbești serios.

– Ba vă asigur că da.

Sir Robert deschise gura, o închise și scutură din cap în timp ce începea să se înroșească.

– Nu ești rezonabilă.

Din nou tonul acela condescendent, care îi sporea mânia așa cum vântul ațâța flăcările.

– Și dumneavoastră sunteți un învins care nu știe să piardă. Jocul s-a încheiat, Sir Robert. Domnul Brice a ieșit învingător.

– Nu pierd în fața celor ca Brice, i-o întoarse el și se întinse să o apuce de încheietură.

– Dați-mi drumul, icni ea. Dați-mi...

– Este un nemernic, mârâi Sir Robert. Bastardul unei curve hrăpărețe.

– *Dați-mi drumul!*

Își răsuci brațul și scânci când degetele lui o strânseră tot mai brutal. Impulsionată de durere și de frică, îi zgârie mâna până ce îi dădu drumul.

Sir Robert înjură și se mișcă atât de iute că Adelaide nu îi înțelese mișcarea decât când fu prea târziu. O plesni peste față cu dosul

pumnului, iar forța loviturii o trimise împleticindu-se direct în măsuța din salon. Se lovi cu șoldul de ea, iar picioarele i se înmuiară. Orbește, Adelaide se întinse ca să se prindă de rama unui tablou de pe peretele aflat deasupra măsuței, care nu reuși să îi susțină greutatea. Ea, tabloul și măsuța se prăbușiră la podea.

Durerea era șocantă. Tulburată, împinse la o parte și cu sălbăticie ce rămăsese din măsuță și se luptă din răsputeri să își schimbe poziția. Simți o mișcare, trupul întunecat al Sir Robert se afla în fața ei... Și apoi, dispăru.

Isobel era acolo, cu vechiul pistol de duel al tatălui lor în mână. Sir Robert era căzut la podea. Pentru o secundă înfiorătoare, Adelaide fu convinsă că sora ei îl omorâse. Dar nu avea nici un sens. Nu se auzise nici un foc de armă.

Se chinui să gândească limpede printre valurile de durere, să audă sunetul sângelui curgând. Isobel o prinse de mână și o ajută să se ridice. Încăperea se înclină ușor, apoi își reveni.

– Ia asta. Isobel îi îndesă arma în mână. Ia-l.

Adelaide apucă pistolul fără să se uite la el și o împinse pe Isobel în spatele ei. Atenția îi era ațintită spre Sir Robert. Încet, el se ridică pe picioare, cu un firicel de sânge care i se prelingea de la tâmplă. Adelaide îl privi tulburată. Își dădu seama că nu era o rană provocată de glonț. Cu siguranță Isobel îl lovise cu arma.

„O, slavă cerului!"

– Nemernico, mârâi el și făcu un pas clătinat spre ele. Am să...

– Afară! Ridică pistolul, îl aținti spre inima lui și se rugă să aibă curaj să îl folosească. Ieși afară!

El se opri brusc. Cu ochi sălbatici se uită la ea, la pistol, la Isobel, apoi iar la ea.

– O să-ți pară rău, se răsti el într-un final și ridică degetul spre ele. Să ții minte cuvintele mele. O să-ți pară rău că m-ai supărat.

Îi părea rău și că îl întâlnise. Erau sute de jigniri pe care ar fi vrut să i le arunce, un ocean de amenințări și de promisiuni de pedeapsă. Și le înăbuși. Nu l-ar fi făcut decât să se răzbune, și Adelaide voia doar să îl vadă plecat. I se păru o eternitate până își luă tălpășița. Strâmbă o ultimă dată din buze, se întoarse și se năpusti afară.

Când ușa de la intrare se închise cu zgomot, Adelaide se prăbuși la podea. Isobel îi urmă exemplul și o îmbrățișă.

– Ești bine? Te-a rănit groaznic?

„Da, și da", se gândi Adelaide. Obrazul îi zvâcnea la fiecare bătaie nebună a inimii. Dar avea să supraviețuiască. Erau cu toții în siguranță. Mai degrabă decât să îi răspundă, se întinse și o prinse de mână pe sora ei.

Adelaide n-ar fi putut să spună cât timp rămaseră ca năuce printre cioburi de sticlă și lemn spart, tăcerea lor fiind întreruptă doar de răsuflarea lor ostenită, de vuietul vântului care se întețea afară și de scârțâitul și gemetele casei. Să fi fost două minute, să fi fost o jumătate de oră. Dar, în cele din urmă, pulsul începu să i se potolească, și frica descurajantă pe care o simțea să dispară.

Isobel îi dădu drumul, luă pistolul și îl întoarse în mână, studiindu-l cu o încruntătură de o rară concentrare pe frunte.

– Știi de ce ești tu cea care ia mereu decizii?

Adelaide închise ochii. Nu voia să se gândească la asta acum.

– Isobel...

– Știi?

Adelaide oftă.

– Pentru că sunt cea mai mare.

– Nu. Pentru că ești cea mai curajoasă dintre noi.

– Nu sunt.

– De fiecare dată când faci o alegere, o faci pentru noi toți. Și de fiecare dată când iei o decizie, îți asumi riscul că ai putea să n-ai dreptate. Urmări cu degetul conturul mânerului din sidef. Eu nu pot să fac asta. Nu sunt curajoasă ca tine.

– Ești cea mai curajoasă persoană pe care o știu. Dacă ai avea o șansă cât de mică, ai emigra în America. Ai explora sălbăticia Africii, ai căuta aventură după aventură și...

– Aș face toate lucrurile astea singură. E mult mai ușor să îți asumi riscuri când nu trebuie să te gândești decât la tine. Ai mult mai puțin de pierdut dacă faci greșeli.

– Wolfgang are multe de pierdut. N-a avut nici o problemă când și-a asumat riscuri și a făcut greșeli.

– Da, pentru că n-a avut curajul să se gândească la altcineva decât la el. N-are tăria să se simtă responsabil pentru greșelile alea. Dar

tu... Isobel ridică o mână și o mângâie ușor pe spate. Tu te gândești tot timpul la noi. Te-ai simțit mereu responsabilă.

– Mi-e frică tot timpul.

– Ei! O lovi ușor pe Adelaide de două ori. N-am zis niciodată că ai încredere în tine. Am spus că ești curajoasă.

Adelaide zâmbi, apoi se strâmbă când obrazul ei protestă. Isobel întoarse privirea spre mânerul din sidef.

– Îmi pare rău că te-am pus să iei pistolul.

Adelaide scoase un sunet liniștitor.

– E în regulă, Isobel. Tu...

– Nu e. Nu e drept să iei tu toate deciziile. Pe viitor o să încerc să fiu mai de ajutor.

– Mi-ar plăcea.

– Pot să încep acum? Minunat. Am decis că n-o să te măriți cu Sir Robert. Isobel scutură din cap, cu ochii ei albaștri plini de uimire. Nu te-am mai văzut niciodată atât de supărată.

– N-am mai fost niciodată atât de supărată. Adelaide expiră prelung. L-aș fi împușcat, Isobel, și ăsta e adevărul...

– Nu, nu l-ai fi împușcat.

Ea se încruntă, ușor ofensată.

– Ba sigur că aș fi făcut-o...

– Pistolul nu e încărcat.

– *Poftim?* Adelaide smulse pistolul de la ea, îl verifică și constată că nu avea nici glonț, nici pulbere. Știai asta când mi l-ai dat?

Isobel scutură din cap.

– Nu m-am gândit la asta. Am uitat că l-am descărcat când...

– M-am gândit să-l vând, continuă Adelaide în locul ei, aducându-și aminte. Îngrijorată că două femei care locuiau singure puteau să aibă nevoie de protecție, se răzgândise și vânduse, în schimb, cerceii cu smarald ai mamei – ultima bijuterie de la ea. Ce ne făceam dacă insistam?

Isobel schiță un zâmbet plin de speranță.

– Îl loveam tare?

Adelaide pufni.

– Ai încercat asta.

– Ba nu. Adică... n-am lovit atât de tare pe cât aș fi putut. Am vrut, dar m-am panicat și...

– L-ai lovit destul de tare. M-ai salvat. Îți mulțumesc.

Isobel ridică din umeri parcă ușor rușinată.

– Ce-o să faci acum? Nici măcar unui baron nu i se permite să atace o femeia în propria casă.

A nu i permite și a suporta consecințele erau două lucruri diferite. Putea să se ducă la autorități, să depună o plângere, dar n-ar fi ieșit decât un proces public în care câțiva martori ar fi spus că Sir Robert era cel mai onorabil dintre baroni, iar ea o femeie de rând care fusese prinsă cu un infractor la o petrecere la conac.

Conștientă că lipsa vreunei acțiuni avea să o frustreze pe Isobel, Adelaide ocoli întrebarea.

– O să mă gândesc. Pentru moment...

Se opri când auzi bocănitul lui George, care cobora scările.

Cu o înjurătură înăbușită, Adelaide se ridică în picioare și se îndreptă valvârtej spre holul principal. Îl găsi pe George trecut de sfertul scărilor.

Până la urmă, nu adormise? Îl trezise gălăgia? Văzuse... cu siguranță nu. Cu siguranță, și-ar fi făcut simțită prezența până atunci. Și nu părea supărat sau speriat. Părea fascinat, ochii lui albaștri studiau cu atenție mobila distrusă din încăpere.

– Rău. Așa nu, nu.

În spatele ei, Isobel râse ușor.

– Din înțelepciunea copiilor.

Adelaide urcă treptele, îl luă în brațe și îl strânse la piept. Prezența lui, caldă și relaxată după somn, potoli o mie de nervi încordați la maximum.

George își arcui gura în jos, ridică mână și îi atinse obrazul.

– Buba?

– Una mică, dragoste. Își ascunse tresărirea când o atinse și îi sărută vârful degețelului. Nu doare.

– Căzut?

– Putem să spunem și asta. Zâmbi ușor la lipsa lui de reacție și îl coborî la parter. Da, am căzut. Dar s-a terminat și acum o să beau niște ceai și tu niște lapte și...

O bătaie puternică în ușă aproape că o sperie de moarte. George chicoti la tresărirea ei, iar Isobel aruncă o privire printre draperiile de la fereastră.

– E un străin. Cred. Îmi pare ușor cunoscut. Isobel își încordă maxilarul. Cred că l-am văzut prin sat o dată sau de două ori.

Atâta vreme cât nu era Sir Robert, lui Adelaide nu îi păsa cine era sau cum de îl văzuse Isobel.

– Te rog să-i spui să plece, Isobel.

– Da, bineînțeles. Isobel se grăbi spre ușă și o deschise pe jumătate ca să nu îl lase să vadă înăuntru. Bună ziua, domnule. Pot să...

– Toate bune, domnișoară?

Isobel tresări vizibil când auzi întrebarea.

– Hmm... Da... da, totul e perfect. Sunt sigură că nu știu de ce...

Se opri brusc când bărbatul întinse mâna, îi îndepărtă cu blândețe capul din calea lui și îi aruncă iute o privire lui Adelaide.

Isobel îi împinse mâna într-o parte.

– Să nu vă fie cu supărare.

– Desigur. Am avut impresia că nenorocitul părea cam șifonat. Vă cer iertare, domnișoară. După aceea, se răsuci pe călcâie și plecă pe potecă.

– Domnule? Domnule! Isobel aruncă o privire uluită peste umăr. Nu răspunde. Își întoarse privirea spre bărbat. Domnule! N-o să se întoarcă... acum a dispărut de pe drum... direct în pădure. Cine nai... Se întoarse și se uită repede la George. Ce Dumnezeu a fost asta?

Adelaide începu să scuture din cap, apoi se opri când capul ei protestă împotriva mișcării.

– Nu știu, poate că trecea pe aici și... Nu știu. Ți-a făcut vreun rău?

– Nu, nicidecum. Dar de ce să se uite și, după aceea, să plece valvârtej?

– Nu știu, repetă Adelaide.

Și la drept vorbind, nici nu prea îi păsa. În comparație cu ce se întâmplase în restul zilei, smintiții care veneau să bată la ușă păreau neimportanți.

– Ne facem griji dacă se va întâmpla ceva. Îl mută pe George pe celălalt șold când el îi lovi în joacă obrazul. Avem treburi mai urgente în clipa asta.

Bucățile de lemn și cioburile trebuiau curățate ca George să nu se taie în ele. Avea nevoie de o cârpă rece pentru obrazul ei. Și cineva trebuia să se ducă la oraș după gloanțe și praf de pușcă.

Capitolul 14

Curățarea salonului era o treabă simplă – dădeai puțin cu mătura, făceai un drum în pod ca să pui bine tabloul stricat și gata.

Liniștea sufletească nu se rezolva la fel de ușor. Peste noapte, obrazul lui Adelaide deveni din roșu și umflat roșu, negru, violaceu și umflat și, de fiecare dată când își surprinse imaginea în oglindă a doua zi, fu bântuită de întrebări și gânduri despre ce s-ar fi putut întâmpla.

Dacă nu s-ar fi dus la petrecerea doamnei Cress? S-ar fi măritat cu Sir Robert fără să aibă nici o bănuială despre adevărata lui fire. Ce fel de viață ar fi avut George?

Adelaide ar fi adus un monstru în lumea lui. Aproape că îl invitase definitiv în viața lor. Era o greșeală de neiertat.

În ciuda lipsei totale de interes a lui George față de buba ei și de ce se întâmpla în jur, simți o dorință nebună să îl răsfețe. Ajunse să îi ceară lui Isobel să ia pentru el o tartă cu căpșuni atunci când sora ei se duse în oraș ca să cumpere gloanțe și praf de pușcă. Era o rară desfătare în gospodăria lor zbuciumată.

Adelaide i-o dădu în sufragerie când lumina după-amiezii târzii se strecura printre perdele. Și, încântată peste măsură, privi cum copilul făcu ochii mari și degețelele lui grăsune se prinseră în jurul prăjiturii.

– Biscuit!

– Nu, nu este un biscuit, scumpule. Este o tartă. Spui după mine? Tartă.

– Biscuit!

Nu avea forța să se certe cu el.

– Da, bine. Bucură-te de... prăjiturică ta.

Isobel se apropie de ea.

– N-ar trebui să te simți vinovată pentru greșeala pe care ai fi putut s-o faci.

– Nu e vinovăție, minți ea. Petrecem. Balaurul a fost ucis. Domnița a ieșit învingătoare.

Isobel se întoarse și îi zâmbi larg lui George.

– E un adevărat festin, nu?

– Biscuit!

– Așa! exclamă Isobel. Își întoarse capul când auzi tropot de copite. Se pare că avem musafiri la festinul nostru.

Adelaide gemu și apucă mâna liberă a lui George, apoi îl duse în salon. O zi, se gândi ea, de ce nu putea să aibă o singură zi fără musafiri? După ce fratele ei fusese eliberat din închisoare, prietenii lui de demult roiseră ca albinele. Înainte trecuseră săptămâni, luni fără vreun musafir. Dar deodată, toată lumea în Scoția avusese ceva de vorbit cu familia Ward.

Isobel dădu perdeaua la o parte.

– E domnul Brice. Credeam c-ai zis că a plecat la Edinburgh.

– Așa am zis. Plecase.

– Ei bine, iată că e aici, sublinie Isobel – degeaba, după părerea lui Adelaide – și se îndreptă spre ușă. O deschise înainte ca domnul Brice să aibă timp să bată și îl întâmpină cu un zâmbet larg. Domnule Brice, ce plăcere să vă văd!

Connor intră, și Adelaide recunoscu în sinea ei – chiar dacă își dorea să fi avut o zi de singurătate – că nu era chiar așa îngrozitor să îl vadă.

Hainele lui erau pline de praf și șifonate de pe drum, părul des și blond era răvășit de vânt. Arăta de parcă străbătuse în goana calului jumătate de Scoție. I se potrivea, se gândi Adelaide. Urmele sălbăticiei ar fi arătat anapoda la alți oameni, dar lui Connor Brice i se potriveau.

Făcu o plecăciune scurtă și nerăbdătoare din cap către Isobel.

– Domnișoară Ward. Unde este so... Se opri brusc atunci când dădu cu ochii de Adelaide.

Speriat de străini, George se ascunse după fustele ei și se prinse cu o mână de piciorul lui Adelaide. Fu singura mișcare făcută în cameră, iar Adelaide se îndoi că fusese remarcată de Connor. Privirea lui era ațintită spre obrazul ei învinețit.

Urmă o tăcere încordată și tensiunea din aer deveni o entitate care prinse viață în încăpere în timp ce ea aștepta reacția lui. Dar Connor nu spuse nimic. Nu era nevoie, căci flăcările mistuitoare din ochii lui spuneau mii de cuvinte.

Adelaide se strădui să găsească o modalitate prin care să domolească tensiunea crescândă.

– Te-ai întors mai devreme, observă ea și i se păru că vorbise neobișnuit de tare. Ai avut probleme?

Connor nu răspunse imediat. Privirea lui alunecă ușor de la obraz la ochiul ei.

– Am putea să spunem și asta.

– Da, ei bine...

Adelaide simți cum George se foiește în spatele ei ca să tragă cu ochiul la musafir. Privirea lui Connor se mută iute spre fustele ei, și atitudinea lui suferi o modificare incredibilă. Încruntătura de pe frunte dispăru, expresia de pe chipul lui se îmblânzi când intră în salon și – spre uimirea ei – îngenunche.

– Ce se ascunde după fustele tale e un copilaș, domnișoară Ward?

George ieși din ascunzătoare și se încruntă.

– Nu! Nu copilaș!

– Da, văd asta acum.

– Domnule Brice, nepotul meu, George Ward.

Cu rezerva de curaj epuizată, George se lipi de fusta ei și strânse atât de tare din prăjiturica lui că urme groase de căpșuni i se prelinseră printre degete.

– Ai grijă cum te porți, Georgie, îl dojeni ea.

Cum spusele ei nu primiră nici un răspuns, Adelaide îl înghionti ușor înainte.

Spre surprinderea ei, George îi aruncă o privire răzvrătită, apoi se întoarse spre Connor. Umerii rotunjori se ridicară și coborâră într-un oftat adânc înainte să întindă mâna și să îi ofere prăjiturica lui Connor. Degetele lui se deschiseră din jurul rămășițelor și rosti cu voce tare:

– Împart.

Aceea fu cea mai șovăitoare invitație la care Adelaide avusese ocazia să fie martoră. Primul ei impuls fu să râdă și să îl asigure pe George că împărțitul nu făcea parte din bunele maniere la care se referise ea, dar curiozitatea o făcu să păstreze tăcerea. Voia să vadă ce avea de gând Connor să facă.

Spre meritul lui, Connor clipi o singură dată la tarta strivită din fața lui, dar altfel rămase nepăsător în fața unui cadou atât de înspăimântător.

– Ești... foarte generos. Clipi din nou, apoi își îndreptă privirea spre chipul lui George. Dar poate, în schimbul prăjiturii, poți să o duci pentru o clipă pe mătușa Isobel afară. Să zicem că e o favoare între bărbați.

George coborî mâna, îi aruncă lui Adelaide o privire confuză peste umăr, apoi se întoarse la loc și spuse:

– Mazăre.

Connor deschise gura... apoi o închise.

– Eram sigur c-o să meargă. Se ridică și îl studie atent pe copilul din fața lui. Ce înseamnă „mazăre"?

Râsul lui Adelaide se suprapuse peste râsul lui Isobel. Adelaide nu era în stare să spună de ce uluirea lui Connor i se păru atât de duioasă. În vreme ce cugetă la motiv, Isobel traversă încăperea și îl luă pe George în brațe.

– Înseamnă că îi place mazărea. Mai lăsați-l câțiva ani, domnule Brice, și lingușirea dumneavoastră are să-l facă să vă mănânce din palmă. Hai, piticule. Mergem în grădină să vedem ce creaturi găsim pe acolo?

– Gândăcei! George se prinse cu un braț de gâtul Lui Isobel și își îndesă în gură o bucată bună de prăjitură.

Adelaide zâmbi la imaginea drăgălașă, chiar dacă murdară, pe care sora și nepotul ei le-o oferiră în vreme ce se îndreptau spre aventura lor.

– Experiența ta cu copii mici e limitată, observ, îi spuse lui Connor. Și totuși, se chinuise mai tare în două minute decât Sir Robert în șase luni. Era foarte promițător. Se aplecă să curețe firimiturile lipicioase de pe fusta ei. Este puțin timid. Cred că nu e obișnuit să vadă străini în casă. Și are nevoie de o dădacă bună. Mă tem că...

– Uită-te la mine.

Constrânsă de tonul grav și furios al glasului lui Connor, Adelaide se încordă și își ținu respirația. Nu mai exista nici urmă de uluire, nimic din căldura pe care i-o arătase lui George. Își ridică mâna și trasă cu degetele linia maxilarului ei, chiar sub vânătaie. Nu era sigură ce o mișcă mai tare, tandrețea extraordinară a atingerii lui sau violența clocotitoare din privirea lui.

– Deci, e adevărat, șopti el și își lăsă mâna în jos.

– Eu... sunt bine. S-a terminat. Căută să schimbe subiectul. Nu mi-ai spus de ce te-ai întors mai devreme.

– Credeai că rămân plecat după ce aud de asta?

– Ai auzit... din *Edinburgh?* Doamne sfinte, lumea chiar trebuie să fie avidă după bârfe...

– N-am ajuns la Edinburgh. Am primit vestea pe drum. I-am pus pe oamenii mei să fie cu ochii pe tine.

– Oh! I se păru foarte înduioșător că fusese atât de îngrijorat, încât să ceară să fie supravegheată. Păi, dacă ai știut că e adevărat, de ce ai venit să verifici?

– Îmi place să cunosc cu certitudine toate detaliile înainte să împușc un om.

Apoi, se întoarse pur și simplu și se îndreptă spre ușă.

– Poftim? Adelaide clipi de două ori la spatele lui și dădu să intervină. Nu! Pentru numele Domnului, nu iar asta.

Se duse după el, îl prinse de braț și îl trase. Connor nu o îndepărtă, dar nici nu se opri, ci o trase pur și simplu după el.

– Connor, oprește-te! Te rog! Fii rațional!

– Nu.

– Adu-ți aminte de nevoia ta de răzbunare. Îl trase de braț. Un singur foc și s-a terminat? Ce fel de răzbunare mai e și asta?

– Rapidă.

– Dar nu e ce-ai pus la cale. Nu îi povestise niciodată planurile lui, așa că habar nu avea dacă era adevărat, dar i se păru logic că, dacă intenția lui ar fi fost o moarte rapidă, Sir Robert ar fi fost mort până acum.

– Planurile se schimbă.

Disperată, îi sări în față.

– Accept să mă mărit cu tine dacă încetezi cu asta...

Connor se opri în pragul ușii și coborî încruntat privirea spre ea.

– Trebuie să te măriți cu mine. N-ai de ales.

– Ba da. Mai sunt și alți bărbați pe lume, în afară de tine și de Sir Robert.

Ce păcat că nu cunoștea nici unul.

– Ți-am distrus reputația.

Adelaide simți o deschidere din partea lui și înfipse un deget în pieptul lui.

– Da. Da, așa ai făcut. Și dacă te duelezi acum cu Sir Robert și ratezi, iar el nu, eu o să... Glasul i se stinse, uluită de ce fu cât pe ce să spună.

„Eu o să rămân singură." Dar nu avea nici un sens. Îi avea pe Isobel, pe George și pe Wolfgang, dacă era să extindă definiția companiei.

– O să ce? o îmboldi Connor.

– O... să... rămân fără un soț bogat, spuse ea repede.

– Cât de înduioșător, răspunse el pe un ton sec și o dădu ușor într-o parte. Eu nu ratez.

Sări din nou în fața lui și își apăsă ferm mâna pe pieptul lui.

– Atunci o să sfârșești la spânzurătoare sau o să fii obligat să fugi din țară, iar eu tot fără un soț bogat rămân. Îmi ești dator cu un soț bogat.

Buzele lui Connor se subțiară într-o linie. Privi spre ușă, la ea, apoi din nou la ușă. Adelaide putea să simtă cum trupul îi tremura de frustrare, asemenea unui arc care, întins la maximum, era ușor ciupit. Cu sufletul la gură, Adelaide așteptă să vadă dacă un bărbat aparent coerent și cu siguranță încăpățânat putea să fie convins de un argument atât de ridicol. Chiar îi datora un soț bogat.

– Bine, se înduplecă în cele din urmă Connor. Își întoarse privirea spre chipul ei și o păstră acolo. N-o să-l provoc la duel. N-o să-l ucid.

– Slavă cerului! Adelaide își coborî mâna.

El își ridică mâna și o așeză pe fața ei.

– N-o să fac niciodată asta, spuse el morocănos. Ridică privirea de la obraz și se uită fix în ochii ei. N-aș ridica niciodată mâna la tine.

Adelaide nu spuse nimic. Cuvintele îi veneau ușor lui Connor, schimbările de dispoziție erau rapide. Dar nu încăpea îndoială că vorbea foarte serios în clipa aceea, iar ea îl credea... pentru moment. Nu îi era teamă nici de el, nici de caracterul lui. Nu se simțise amenințată nici măcar o dată în preajma lui. Dar încrederea în promisiunile lui era limitată. Numai timpul avea să spună dacă judecase greșit încă una din trăsăturile lui de caracter.

Adelaide încuviință din cap, dar pentru ca el să nu creadă că ea începuse din nou să accepte orbește tot ce scotea pe gură, adăugă:

– Dacă ai face-o, ar fi o singură dată.

El nu fu încântat de răspuns. Coborî mâna și se încruntă la ea.

– O să mă crezi.

Nu prezicea viitorul, își dădu ea seama. Emitea un ordin. Trebuia să îl creadă acum. Era atât de incredibil de absurd, încât Adelaide izbucni în râs.

Connor nu păru absolut deloc amuzat.

– Nu e nimic de râs.

– Ba da, îl asigură ea. Sigur că este.

Cât era de tipic pentru un bărbat să presupună că putea să ceară încrederea unei femei. Cât era de tipic să se supere când femeia refuza să coopereze.

– Adelaide...

– O, încetează să te mai încrunți.

Râsul i se stinse și fu cât pe ce să continue cu o mustruluială sănătoasă.

„O să mă crezi..." Sincer. Dar era prea obosită ca să se certe, ca să se înfurie. Avea să își petreacă viața întreagă alături de bărbatul acesta. Putea să o petreacă adunând resentimente, căutând nod în papură la tot ce spunea și făcea și punând la cale răzbunarea pentru ce se întâmplase la petrecerea de la conac sau putea să facă un efort să fie civilizată... și, poate, să comploteze atunci când el nu era prin preajmă.

– De fapt, chiar te cred.

„Chiar te cred."

Nodul încordat dintre umerii lui Connor se destinse, dar nu reuși să dispară cu totul. Nu își făcea griji că Adelaide nu era sigură de el într-un sens mai larg. Puțin timp și niște manevre abile aveau să rezolve problema. Dar ideea că putea să îi fie fizic frică de el, că îl bănuia capabil să lovească la mânie o femeie, era de nesuportat.

Nu ridicase niciodată mâna la o femeie. Niciodată. O, își dorise. Mai întâi, cu amanta din pensiunea din Boston care îi luase chiria pentru care își riscase viața și integritatea și îl aruncase în stradă, apoi neastâmpărata care îi furase pâinea pe care o cumpărase cu banii de pe o zi, câștigați onest și din greu. Dumnezeu îi era martor că avusese posibilitatea să se răzbune cu puterea pumnului pentru ambele jigniri. Nu le atinsese nici cu un deget. Avea să se ducă naibii înainte să apuce să o atingă numai și cu un deget pe Adelaide.

Urmări cu privirea vânătaia urâtă de pe obrazul ei.

Avea să se ducă naibii dacă nu îl lua la pumni pe Sir Robert.

Mânia era o flacără puternică înăuntrul lui, îi ardea pielea și amenința să îi mistuie stăpânirea de sine. O domoli printr-o voință

acerbă și lăsă mânia să fiarbă înăbușit în el. Mai târziu, avea să o lase să se dezlănțuie, și atunci Sir Robert, nu Adelaide, va suferi de pe urma arsurilor.

Se strădui să vorbească pe un ton liniștit:

– N-aș fi crezut că Sir Robert te va ajuta atât de ușor să te decizi în favoarea mea.

– Nu m-am decis din cauza asta. Asta s-a întâmplat pentru ce am decis.

– Ce ai decis? La auzul spuselor ei se simți cuprins de o plăcere ridicol de mare. Să îndrăznesc să întreb de ce?

Adelaide se uită din nou la el și îi oferi un zâmbet adorabil și strengăresc.

– Cele cincisprezece mii de lire.

– Normal.

Nu o crezu. Nu se îndoia că avea să se mărite cu el pentru bani, dar nu îl alesese pe el pentru bani. Venitul lui Sir Robert era suficient ca să își vadă familia aranjată comod și s-ar fi mulțumit să accepte dacă i-ar fi fost oferit de bărbatul potrivit.

La naiba, îi plăcea să creadă că îl considerase bărbatul mai potrivit chiar înainte ca Sir Robert să își dea arama pe față. Dar să știe el și să audă asta de la ea nu erau aceleași lucruri.

Era ridicol să aibă nevoie de confirmarea ei. *El* știa deja, nu? Clar, și ea știa. Nu era nici un motiv pentru ca lucrul evident să fie spus. Și totuși, nu putu să nu ceară să le audă.

– Mi-ar plăcea adevărul, Adelaide. Dacă ai putea să îl rostești.

Capitolul 15

Adelaide se gândi la cererea lui Connor și la felul în care o exprimase. Era o nouă umbră de șovăială în glasul lui, ceva ce nu mai auzise până atunci la el. Dacă nu ar fi știut mai bine, ar fi numit-o nesiguranță. Știa mai bine. Bărbații precum Connor nu erau niciodată nesiguri de ei. Erau încrezători prin definiție.

Era tentată să insiste pe cele cincisprezece de mii de lire, dar, dorindu-și să înceapă noua lor viață într-o notă mai pozitivă, hotărî să arate puțină sinceritate.

– Te-am ales pentru că mi-ai spus că... Se opri și își măsură cuvintele. Mai că îi mărturisi că îl alesese pentru că îi zisese adevărul. Mi-ai spus *mai multe* adevăruri decât Sir Robert. Ai spus că m-ai remarcat înainte să știi că baronul îmi făcea curte. Ea încuviință din cap. Acela a fost adevărul.

Nu era singurul motiv, nici măcar cel dintâi, dar era cel care cântărea cel mai mult în clipa aceea. După ce își revenise în urma accesului de furie din ziua precedentă, privise dincolo de încurcătura de minciuni și se agățase de acel unic adevăr.

Connor o dorise, doar pentru că era ea. Desigur, doar până ce avea să găsească alte motive pentru care să o dorească și era cu greu de iertat faptul că se jucase în asemenea hal cu reputația ei. Dar totuși... O dorise și asta însemna ceva.

– M-ai crezut.

Connor nu păru chiar uimit, dar reacția lui îi trăda clar surprinderea.

Doamne sfinte, fusese nesigur. Buzele ei se arcuiră amuzate.

– Da.

– Și crezi că mi-a furat averea și m-a vândut pe o navă când eram doar un băiat? întrebă el, cu o notă de nerăbdare în glas.

Adelaide își aminti de mânia și violența din ochii lui Sir Robert.

– Se poate.

– Și că m-a băgat în închisoare și că mi-a luat o parte din avere când m-am întors?

– Da, desigur. Pe acelea le crezuse de la bun început.

Acum nu mai părea decât înfumurat.

– Și că, de fapt, te-am salvat?

Atât cât putea un domn să salveze o doamnă dintr-o clădire în flăcări, *după ce* chiar el îi dăduse foc. Deschise gura ca să îi spună de planul de răzbunare al lui Sir Robert, dar se răzgândi în ultima clipă. Poate Connor o remarcase mai întâi, dar nu era de la sine înțeles că se gândise la căsătorie de la bun început. Avea oferta lui să mai rămână valabilă dacă afla că lui Sir Robert nu îi păsase niciodată cu adevărat de ea? Voia să creadă că da. Voia să creadă că avea el să își păstreze promisiunea. Dar nu putea să fie sigură.

– Ai propus o alternativă solidă, îi răspunse.

– O afirmație ambiguă, dar o accept.

– Frumos din partea ta.

El nu zâmbi așa cum speră Adelaide. Privirea îi era fermă și intensă, vocea, blândă și calmă.

– Vei fi doamna Brice. Nu vei regreta.

Iar Adelaide nu reuși, nici în ruptul capului, să își dea seama dacă îi făcea o promisiune sau dacă emitea un ordin. Dădu din cap, căci se gândi că era răspunsul potrivit în ambele cazuri.

– N-o să-l mai vezi niciodată, spuse Connor.

Ea încuviință și mai entuziasmată din cap, fără să îi pese dacă era o promisiune sau un ordin, atâta vreme cât spusele lui erau adevărate.

Connor îi prinse tandru bărbia și o sărută ușor pe buze.

– Pe mâine, murmură el. Apoi, lăsă mâna în jos, se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ușă.

– Da... Mai aveau multe de discutat – trebuiau puse la punct mai multe detalii și negocieri. Mai era chestiunea aceea teribilă despre *de câte ori pe zi*. Unde te duci?

Îi aruncă o privire tăioasă peste umăr.

– Să nu îl ucid pe Sir Robert.

Un om putea să fie ucis în câteva moduri. Brațele și picioarele puteau să-i fie rupte sau chiar tăiate. Un corp putea să trăiască fără nici un membru. Un corp putea să trăiască fără mai multe lucruri – ochi, nas, urechi și limbă.

Connor nu inclusese mutilarea în planurile inițiale despre cum avea să îl facă pe Sir Robert să plătească. Dar era un bărbat flexibil, și lista lui rămânea întotdeauna deschisă.

Cu o încântare sinistră, își continuă lista și alese cu atenție fiecare pedeapsă înspăimântătoare. Își ținea astfel mintea ocupată, câtă vreme aștepta pe aleea întunecată dintre taverna din Banfries și grajduri. Îi trebuia ceva care să îi distragă atenția de la ideea că Sir Robert ridicase mâna la Adelaide, iar imaginea în care îi rupea gâtul lui Sir Robert aproape că dădu rezultate. Aproape.

Mânia pe care o ascunsese cu grijă de Adelaide izbucni în clipa în care ieșise pe ușa casei ei.

Nemernicul își folosise pumnul. *Pumnul!*

Deci, mai întâi mâinile. Avea să îi rupă degetele unul câte unul. Apoi, limba. Un preț potrivit pentru minciunile care ieșiseră pe gura lui Sir Robert. Apoi...

Își întoarse capul când auzi ușa de la tavernă deschizându-se și lăsând să se reverse afară hohote de râs. Dădu lista cu totul uitării când Sir Robert și însoțitorul lui își făcură apariția pe alee. Connor uită de toate, mai puțin de furie. Fu cuprins de o dorință nebună de a sări la el, dar așteptă, lăsă ca mânia să crească înăuntrul lui până ce bărbații fură înghițiți de întunericul aleii. Apoi, ieși din umbră și ajunse la prada lui din trei pași hotărâți.

Îi lăsă Sir Robert timp să se apere – în orice caz, îl lăsă să încerce – dar omul rămase acolo, nemișcat și numai ochii lui se făcură mari.

Ochii aceia se închiseră brusc atunci când pumnul lui Connor intră în contact cu carnea. Connor găsi mulțumirea în zvâcnirea pe care o simți în mâna lui. Regăsi o satisfacție și mai mare atunci când auzi geamătul de durere al lui Sir Robert și când îl văzu lăsându-se pe spate înspre perete.

Degetele i se agățară de cărămizi ca să se proptească. Reuși să se țină oarecum drept și se prăbuși peste o grămadă de gunoaie chiar în mijlocul aleii. Se întoarse pe loc, cu chipul năpădit de frică, de mânie și de sânge de la dintele lipsă.

– Ajută-mă, prostule! urlă la omul lui.

Connor îl opri pe bărbat cu un semn scurt din cap și cu o simplă fluturare a mâinii.

Când văzu că însoțitorul lui se retrase, cu mâinile în sus, Sir Robert scoase un pumnal de sub haină și, cu un urlet furios, se năpusti spre Connor. Desenă cu brațul un arc amplu. Connor reuși cu mare ușurință să pareze atacul, să arunce pumnalul pe jos și să îi mai dea o lovitură. Reuși cu aceeași ușurință să se apere din calea pumnului fluturat de Sir Robert și să își lovească adversarul chiar în stomac.

Când Sir Robert scoase un gâfâit ascuțit și se strâmbă de durere, Connor îl strânse de gât și îl ridică din nou în picioare. Nu era nici o plăcere să lovești ceafa unui bărbat. Dar găsi o oarecare plăcere când următoarea lovitură îi rupse nasul lui Sir Robert.

Sir Robert se chirci la pământ plin de sânge și răsuflând întretăiat.

Connor își stăpâni impulsul de a-l bate până l-ar fi implorat să se oprească... sau până ce imaginea vânătăii lui Adelaide i-ar fi dispărut din minte. Oricare dintre cele două.

În schimb, lovi pumnalul și îl împinse pe caldarâm spre genunchiul lui Sir Robert.

– Vrei să mai încerci? îl luă el peste picior.

Spera ca Sir Robert să prindă momeala. Nimic nu i-ar fi provocat o plăcere mai mare decât încălcarea propriei promisiuni.

Sir Robert încetă să mai geamă. Degetele i se înfășurară în jurul cuțitului și se chinui să se ridice în genunchi.

– O să fii spânzurat pentru asta, îi spuse el tăios.

– Nu se spânzură oameni de rând dacă se iau la încăierare cu cei ca tine, ci doar dacă îi omoară pe cei ca tine. Iar eu n-am pus o mână pe tine. Connor se prefăcu a scutura praful de pe haină. De fapt, mi-am petrecut noaptea acasă, la un coniac.

– Am un martor, se răsti Sir Robert.

– Serios? Connor scoase o liră din buzunar și i-o azvârli omului lui Sir Robert. Ce-ai văzut aici?

Graham Sefton prinse moneda din zbor. Se uită atent la ea, încruntându-se.

– Nu e în regulă ca un om să vă spună ce știe pentru un sfanț. Ar trebui să spună adevărul spre binele lui. Îi aruncă moneda înapoi lui Connor. Și vă spun că n-a fost drept cum tâlharii s-au năpustit la stăpânul meu. Erau doi, iar cel mai în vârstă era o brută de om. Cu cel puțin zece ani mai mare.

– Tu... voi doi... Sir Robert se uită lung la Graham, iar pielea i se făcu aproape la fel de roșie ca sângele de pe gură și din bărbie. Canalie trădătoare! Trebuia să îmi fi dat seama înainte să angajez unul de teapa ta!

– Da, încuviință încântat Graham cu un semn din cap. Trebuia. Aș fi putut s-o șterg cu aurul dumneavoastră. Sau să vă tai beregata în somn... Înclină capul. Drept să spun, m-am gândit să le fac pe amândouă.

– Beregata e a mea, spuse Connor cu blândețe. Pe logodnica mea și-a pus mâinile.

– Domnișoara Ward? Sir Robert lăsă capul pe spate și scoase un râs scurt și neplăcut. Despre asta e vorba? *Domnișoara Ward.* O, Iisuse, este nemaipomenit! Crezi c-ai câștigat. Crezi că mi-ai dat

o lovitură teribilă, dar n-ai reușit *decât* să-ți prinzi un laț în jurul gâtului.

Își șterse sângele de la nas cu podul palmei și izbuti să se ridice în picioare.

– N-am vrut-o niciodată pe cățeaua aia. Nu m-aș fi uitat de două ori la ea dacă nu erai tu. Sărmanul domn Brice, cârâi el pe un ton cântat. Acuzat pe nedrept. Închis fără motiv. Menit să își petreacă fiecare duminică privind, încercând să arunce măcar o privire la frumoasa lui domniță. *Dumnezeule*. Atât de tragic. Atât de *romantic*. Buzele, care i se inflamaseră rapid, se arcuiră într-un zâmbet sinistru. A fost o plăcere să ți-o fur chiar de sub nas.

Connor avu grijă să nu reacționeze în vreun fel. Voia să creadă că Sir Robert vorbea din orgoliu rănit și ciudă, dar nu reuși.

Tunete și fulgere! El era responsabil că Adelaide îi atrăsese atenția lui Sir Robert.

– Și a fost o plăcere și mai mare să văd cum nu-ți iese, i-o întoarse Connor cu un calm prefăcut.

– Am să pun mâna pe ea! Vocea lui Sir Robert deveni mai ascuțită și mai sacadată. Umorul dispăru din ochii lui. Am să pun mâna pe ea când se va plictisi de tine. Când o va arde sufletul să aibă un bărbat, nu un bastard. Și o să știi. O să *știi* cum e!

– Cum e ce?

– Să fii ignorat! Era pe punctul să urle, vocea îi era încordată și aspră. Să fii pe locul doi! Să ți se distrugă viața – trase adânc aer în piept, apoi se liniști vizibil. Aținti lama spre Connor – din cauza unei *târfe*.

Connor nu putu să nu simtă ura care se revărsa în valuri dinspre Sir Robert, îi învăluia pielea și ieșea prin fiecare por. Făcu un pas amenințător înainte și scrâșni din dinți.

– Apropie-te numai la doi metri de domnișoara Ward și își scot inima cu cuțitul ăla.

– *Poți s-o ai, răbufni Sir Robert. Pentru moment.*

Apoi, se răsuci pe călcâie și se îndreptă cu pași mari spre grajduri.

Connor îl privi îndepărtându-se în vreme ce Graham se apropie de el și fluieră lung și încet.

– Ăsta e smintit de-a binelea.

– Nu. Connor își frecă maxilarul cu podul palmei. Doar destul de nebun cât să fie periculos.

– Acum o să-și dea afară toți slujitorii.

Connor încuviință din cap.

– Știi care sunt de încredere?

– Nu știu decât unul sau doi care n-ar fi bucuroși să-și găsească altă slujbă.

– Și-au găsit-o. La Ashbury Hall.

– Tot te însori?

Răspunse fără șovăială:

– Da.

– Ești un om bun.

Nu era bun în mod special. Era egoist, lacom și posesiv. Păcat că Sir Robert nu se îndrăgostise de Adelaide. Connor era teribil de furios să știe că el fusese motivul pentru care fratelui lui o curtase. Dar nici unul dintre acele detalii nu schimba starea de fapt. O dorise pe Adelaide, iar acum era a lui. Avea să fie a lui pentru totdeauna. Era singurul lucru care conta.

Graham pufni și înălță capul.

– Connor?

– Hmm...

– Îmi dai lira înapoi?

Capitolul 16

Connor o vizită pe Adelaide în dimineața următoare. Nu menționă unde anume se dusese cu o seară în urmă, iar Adelaide nu întrebă. În ceea ce o privea, lucrul făcut rămânea făcut. Era mai mult decât pregătită să dea uitării întâmplările neplăcute din ultima săptămână.

Nu însemna că îl ierta pe Sir Robert pentru faptele sale sau că intenționa să uite umilința pe care o suferise din cauza lui Connor. Doar că, pur și simplu, nu vedea de ce să rămână furioasă, atunci când erau atâtea care să îi ocupe timpul și mintea.

Planurile de nuntă, de exemplu, necesitau o cantitate exagerată de timp și energie. O situație pe care o puse pe seama încăpățânării exagerate de care dădea dovadă Connor.

El pleda pentru eficiența unei fugi în secret. Ea voia să aștepte până ce se făcea anunțul căsătoriei. El sugera un compromis și cumpărarea unei licențe speciale. Ei i se părea o risipă de neiertat de bani și refuză să recunoască de ce voia cu adevărat să aștepte. Nici o mireasă, oricât de pragmatică, nu își dorea ca amintirea zilei nunții să fie stricată de o vânătaie de mărimea comitatului Iverness.

Ca să îi distragă atenția de la disensiunea lor, începu o alta. Ea voia o ceremonie discretă. El insistă că urma să fie ceva măreț.

Ea se gândi să poarte o rochie simplă din muselină. El se oferi să plătească pentru o rochie făcută din cea mai fină mătase.

Adelaide îi reaminti că o doamnă nu accepta articole de îmbrăcăminte de la un domn. Nici măcar de la logodnicul ei.

El se oferi să îi dea în avans cele cincisprezece mii de lire ca să își cumpere chiar ea rochia.

– Acceptă.

Răspunsul imediat veni de la Isobel, care îl ținea ocupat pe George cu un băț pe care îl flutura și de care era legat un șorț. De partea cealaltă a mesei din salon, Isobel se uitase cum Connor și Adelaide se ciondăniseră în ultima jumătate de oră – un spectacol pe care părea să îl fi savurat.

– Să accept, serios? întrebă Adelaide. Poate chiar ar fi făcut-o dacă i s-ar fi oferit ocazia.

– Da. Isobel se întoarse spre ea cu o scânteie de neastâmpăr și încântare în ochi. Sunt dispusă să suport consecințele acestei hotărâri.

– Altruistă ființă, murmură Connor cu admirație.

– Furnici! George aruncă șorțul și alergă spre Connor. Furnici! Furnici!

– Nu genul ăla de ființe, puștiule. Ia uite ce ți-am adus. Scoase o batistă curată din buzunar, o puse pe masă și o desfăcu, apoi îl lăsă pe George să vadă ce se ascundea înăuntru.

– Biscuit! George înșfăcă unul din mâna lui Connor și îl ridică spre Adelaide ca să îl cerceteze. Biscuit.

– Exact. Turtă dulce, la cum arată. Și părea că mai avea alți trei la fel în buzunar. Ea îi zâmbi lui Connor când George se îndreptă cu pași nesiguri ca să se joace cu un scăunel lângă perete. E foarte drăguț că te-ai gândit la el.

– Ba chiar deloc. Nu eram sigur dacă îi place turta dulce, dar m-am gândit...

Se opri brusc atunci când George puse scăunelul lângă piciorul său și, cu biscuitul între dinți, se chinui să se urce în poala lui Connor.

George se întoarse, își sprijini spatele de pieptul lui Connor și își mâncă turta.

Connor încremeni și se uită prelung la ceafa lui George.

– Hm... este în siguranță așa?

Isobel scoase un sunet înăbușit. Adelaide încercă din răsputeri să afișeze o expresie serioasă.

– Da. Copiii obișnuiesc să stea în poala cuiva și să iasă nevătămați din experiența asta.

– Sigur... desigur. Nu păru să fie prea convins. Își ridică mâinile spre umerii lui George, parcă de teamă ca băiatul să nu se răstoarne pe neașteptate, apoi păru să se răzgândească. În schimb, apucă marginea mesei și îl cuprinse pe George în cercul brațelor lui. Desigur.

Adelaide își înăbuși un hohot de râs, de teamă să nu rupă magia gingașă a momentului. Partea aceea mai blândă, mai puțin încrezătoare a lui Connor era încă nouă pentru ea. Surprinsese o licărire a ei când o întrebase de adevăratul motiv pentru care îl alesese pe el, dar să îl vadă cu George... acesta era un alt nivel de duioșie.

Nu orice bărbat i-ar fi permis unui copil să i se urce în poală. Majoritatea domnilor pe care îi cunoștea s-ar fi sustras de la o astfel de familiaritate. Puțini ar fi fost atât de fermecați sau de puși în dificultate cu atâta ușurință.

Adelaide se întrebă dacă nu exista ceva de salvator în Connor Brice. Ceva care să fie mai de preț decât promisiunea sumei de cincisprezece mii de lire pe an.

Deși vizibil amuzată, era clar că Isobel nu lua în calcul posibilitatea ca el să aibă mai mult de o calitate.

– Discutam despre punerea la dispoziție în avans a fondurilor pentru nuntă?

– Exact. Vei avea nevoie de niște lucruri până sunt gata hârtiile. Connor șovăi, dădu drumul mesei și căută iar în buzunar, scoțând de acolo ceea ce Adelaide crezu că era un adevărat munte de bancnote. El se întinse peste George și le puse pe masă. Cred că două sute de lire sunt de ajuns.

Lui Adelaide nu îi venea să își creadă ochilor. Două sute de lire tronau maiestuos pe masa din salonul ei. Cu exact o sută șaptezeci și trei de lire mai mult decât îi mai rămăsese din economiile ei.

– Doamne sfinte!

– Două sute de lire? Cu o expresie peste măsură de uluită, Isobel înșfăcă o bancnotă de pe masă și o întoarse. Purtați des cu dumneavoastră atâția bani?

Connor ridică din umeri.

– Mai mult sau mai puțin.

– Oh, o să-mi placă să îmi fiți cumnat.

Connor râse și îi făcu cu ochiul, un gest micuț și îndrăzneț care cu siguranță avea să sporească stima pe care Isobel i-o purta. Sora ei avea un atașament profund și îngrijorător pentru comportamentul îndrăzneț.

– Acum, dacă am pus totul la punct, spuse Connor și o privi pe Adelaide. Cred că ne putem permite să ieșim la un picnic.

Adelaide era atât de ocupată să se uite lung la bancnotele de pe masă că abia dacă îl auzi. O, câte lucruri avea să facă ea cu banii aceia! Haine, mâncare decentă, o sumă frumușică pe care să o pună deoparte în eventualitatea – și din experiența ei, era mereu posibilă – unei nenorociri.

– Adelaide?

– Da? Ea ridică privirea spre Connor și Isobel, care o priveau cu nerăbdare. Un picnic. Da.

Își luă privirea de la bani, trecând în revistă cămara și proviziile, apoi ajunse la concluzia că, dacă el nu avea nimic împotriva pâinii uscate și terciului, nici nu se punea problema unui picnic.

– Nu știu dacă se poate astăzi. Poate poimâine? Când ar fi avut șansa să cheltuiască un pic din cele două sute de lire.

– Mă îndoiesc că tot ce am adus în trăsură o să reziste până poimâine.

– Ai venit cu mâncarea? Ea zâmbi, încântată de mica lui atenție. În cazul ăsta, îmi va face plăcere să particip.

– Am eu grijă de George, se oferi Isobel și se ridică de la masă.

La auzul numelui său, George îi aruncă o privire lui Isobel, zâmbi și se întinse să ia alt biscuit.

Connor se uită îngândurat la creștetul lui.

– Puștiule, crezi că poți să cobori acum?

George mușcă din biscuitul lui și nu dădu vreun semn că ar fi auzit măcar, darămite că voia să onoreze rugămintea lui Connor.

Connor se întinse spre umerii lui George așa cum făcuse și mai înainte, dar își retrase din nou mâinile în ultima clipă.

O privi.

– Ai putea...?

– Să îmi iau boneta și mănușile? îl întrerupse ea, lăsând voit impresia că înțelesese greșit. Da, desigur.

Se ridică de la masă înainte ca el să se împotrivească și se duse în hol, unde lăsă impresia că își ia boneta de pe măsuță și își făcu de lucru cu panglicile. Apoi, se mișcă la fel de subtil mai la stânga pentru a vedea mai bine în salon.

Isobel nu fu deranjată de subterfugiu. Când Connor o privi, ea îi zâmbi pur și simplu și clătină din cap.

– Ridicați-l și lăsați-l jos, domnule Brice. Nu mușcă... nu mai mușcă.

– Bun.

Connor se uită lung la George, gândindu-se la cea mai bună modalitate de a-l muta pe copil din poala lui, fără să fie nevoit să îl și ridice.

În cele din urmă, luă de pe masă batista în care se afla ultimul biscuit și o întinse într-o parte, așa încât băiatul să nu ajungă la ea.

– Ia uite, puștiule. Connor flutură batista. N-ai mai vrea un biscuit? Hai aici, atunci. Vino să îl iei.

Isobel chicoti. Adelaide dădu ochii peste cap și renunță la orice pretenție de nepăsare.

– George nu este cățel, Connor. N-o să...

George se întoarse pe burtică, alunecă jos de pe Connor și se îndreptă legănându-se să înșface biscuitul.

– O, pentru numele lui Dumnezeu! Încercând să își înăbușe râsul, Adelaide își aranjă boneta pe cap. Nu așa convingi un copil.

– Lui George i s-a părut destul de convingător, sublinie Isobel. Ar trebui să încercăm și atunci când se agită că nu vrea să își poarte hainele de duminică.

– Nu. Adelaide se întoarse spre George, care nu o băgă în seamă din cauza ultimului biscuit. Îți dai seama ce-ai făcut? Unde ți-este mândria, tinere?

Connor se ridică și păru extrem de încântat de sine.

– Nu îți pierzi mândria dacă refuzi să faci ceva pe degeaba. Băiatul dă dovadă de înțelepciune.

Era un compliment improvizat – și probabil spus mai mult în apărarea lui decât în apărarea lui George –, dar, chiar și așa, lui Adelaide îl plăcu.

Ea zâmbi și arătă spre ușă.

– Deci, mergem?

Când ieși pe ușa din față, Adelaide observă trei lucruri care se succedară rapid. Mai întâi, era neobișnuit de răcoare afară, o vreme perfectă pentru un picnic. În al doilea rând, că trăsura și cele patru scaune din interiorul ei erau la fel de noi precum tot ce deținea Connor, apoi, în cele din urmă – și cu atât mai remarcabil – doi oameni stăteau în față... pe unul dintre ei îl recunoscu.

– Doamne sfinte!

Îl apucă de braț pe Connor și îl trase în jos până ce urechea lui ajunse în dreptul ei.

– Ce s-a...?

– Bărbatul acela, îi șopti ea în grabă. Cel din trăsură, de lângă vizitiu. A venit la ușa mea. A venit la ușa mea, apoi a plecat fără să spună nici un cuvânt. În ziua în care Sir Robert a fost aici. A bătut la ușă, s-a uitat înăuntru și...

– Ah. Da, știu.

Ea se trase înapoi și îl privi cu ochi mari.

– Cum e posibil să...?

Ochii verzi sclipiră poznaș în lumina soarelui.

– Ți-am spus că oamenii mei te păzeau.

– Da, dar... chiar ai vorbit serios? Îi lăsă brațul și se uită peste umăr la locul din care ea și Isobel îl priviseră pe bărbat dispărând în pădure. Chiar ne păzea?

– Calmează-te, micuțo. Connor râse și o însoți spre trăsură. Graham păzea casa și împrejurimile, fără să tragă cu ochiul pe geam. Se uită la obrazul ei învinețit și trăsăturile i se schimonosiră de furie. Ar fi trebuit să îl las să tragă cu...

– Nu, îl întrerupse ea cu o privire severă. Cu siguranță că nu.

Se așeză pe banchetă și se opri o clipă ca să cerceteze din priviri interiorul trăsurii, confecționat din piele moale și lemn bogat ornamentat. Nu se cuvenea să călătorească într-o trăsură închisă,

dar nu îi mai păsa. În câteva săptămâni, aveau să fie căsătoriți și oricum era puțin probabil să o vadă cineva.

Connor se așeză pe bancheta din fața ei și bătu ușor în acoperișul trăsurii, care se urni din loc cu o smucitură ușoară.

– Ești supărată? întrebă Connor.

Nu părea îngrijorat de gândul acela, ci pur și simplu curios.

– Nu, nu sunt supărată. Se gândi puțin. Sunt puțin tulburată. Chiar era nevoie să lași un om, pe omul acela, să umble prin pădurile mele?

– Da.

Adelaide privi afară pe fereastră și un gând tulburător îi trecu prin minte.

– Mai sunt oameni care umblă prin pădurile mele?

– În prezent, nici unul.

Acesta nu era un răspuns complet.

– Ai încredere în el? În acest Graham...

– Sefton. Am încredere că își dorește suma considerabilă de bani pe care i-o plătesc.

Ea se făcu mică pe banchetă.

– N-ai de gând să răspunzi direct la nici una dintre întrebările mele, așa-i?

Connor se întinse spre ea și îi ridică bărbia cu un deget.

– Am de gând să te apăr. Dacă asta înseamnă să angajez un om sau doi care să te păzească atunci când nu pot eu, așa o să fac. O să te certi cu mine pe tema asta?

Strict vorbind, nici acela nu era un răspuns direct la întrebarea ei, dar era greu să te superi pe sentimentul pe care îl trezea.

– Nu vreau să mă cert cu tine, îi răspunse și își alese cu grijă cuvintele. Dar aș aprecia teribil dacă m-ai anunța și pe mine dinainte în astfel de cazuri.

El se încruntă îngândurat și își lăsă mâna în jos.

– Asta pot să fac.

– Poate aș fi dormit mai liniștită în ultimele câteva nopți dacă aș fi știut că ne păzea cineva.

– Iar eu ar fi trebuit să mă gândesc la asta, spuse el cu blândețe.

Dorindu-și să accepte cuvintele lui ca pe un fel de scuză, Adelaide ridică din umeri.

– Nu-i nici o problemă, serios.

El îi studie atent chipul.

– N-ai dormit bine, nu?

– Nu chiar. Nu mai dormise bine de la petrecerea de la conac. Care părea să fi avut loc cu secole în urmă. Drăguț din partea ta să subliniezi cât este de evident.

Connor strâmbă din buze, dar glasul îi rămase blând.

– Avem ceva drum de făcut. Închide ochii, odihnește-te puțin.

Desigur, el doar glumea.

– Nu pot să dorm în timp ce tu stai în fața mea și mă privești.

Nimeni nu putea să doarmă într-o asemenea situație.

El își părăsi locul de pe banchetă și se așeză lângă ea.

– Așa cum e?

De o mie de ori mai rău. Picioarele și brațele li se atingeau ușor, iar Adelaide putea să simtă cum căldura pielii lui trecea printre straturile de haine care îi despărțeau. Parfumul lui îi gâdila nările și știa că dacă întorcea capul numai o idee într-o parte, aproape că îl putea săruta. Nu era o idee complet neatrăgătoare, dar a-ți plăcea ideea și a face pasul erau două lucruri *complet diferite*.

Privi drept înainte și încercă să se gândească la altceva.

– Știi... Se opri ca să își dreagă glasul. Chiar nu sunt obosită deloc.

– Înțeleg. Și din glasul lui, aproape că așa părea. Încearcă totuși să te odihnești. Doar un pic.

Se simți caraghios, dar se îndepărtă de el și se sprijini în celălalt colț al trăsurii și închise ochii. Nu avea să reușească niciodată, se gândi. Nu avea să fie niciodată în stare să adoarmă cu Connor *stând chiar acolo*.

Capitolul 17

Adelaide se trezi ghemuită lângă Connor asemenea unei pisicuțe somnoroase. Brațul lui era înfășurat în jurul ei și o ținea lipită de el. Picioarele ei erau ridicate pe bancheta din față, capul cuibărit pe umărul lui, iar mâinile ei... Doamne sfinte, mâinile erau în poala lui.

Le trase înapoi cu o smucitură și se îndreptă atât de iute că ameți.

– Eu... nu am... Cum am...? Nu termină întrebarea când se dezmetici și mintea i se limpezi. Nu contează.

Nu voia să știe dacă se cuibărise lângă el în somn.

– Îmi cer scuze, mormăi ea.

Avea să o tachineze acum. Dumnezeu îi era martor că nu ratase încă nici o șansă să îi lezeze demnitatea.

Dar, Connor o surprinse când îi prinse cu blândețe o șuviță de păr care i se desfăcuse din agrafe cât dormise.

– Nu-ți cere iertare pentru asta. Erai obosită. Îi frecă șuvița între degete și o cută se apăru între ochii lui. În cele din urmă, îi dădu șuvița pe după ureche și coborî mâna. Eu am făcut-o.

Adelaide deschise gura, vrând să îl certe, dar își dădu seama că el avea dreptate. Era, măcar în mare parte, vina lui.

Prea nesigură ca să se mai concentreze pe problema aceea, aruncă o privire pe fereastră și întrebă:

– Cât am dormit? Părea că trecuseră zile. Sigur fusese măcar o jumătate de oră. De ce nu ajunseseră? Deveni din ce în ce mai îngrijorată și se întoarse de la geam. Unde mergem?

– La un picnic, îi reaminti Connor. Apoi, zâmbi larg și adăugă: În Anglia.

Detaliu care izgoni foarte eficient ultimele rămășițe de somn.

– *Anglia?* Nu vorbești serios. Îi privi zâmbetul pentru încă o clipă. Ba *vorbești* serios.

– Chiar vorbesc serios. Noi...

– Oprește! Se ridică pe jumătate în picioare și se întinse să ciocănească în acoperiș. Oprește trăsura!

El râse și îi prinse pumnul, apoi îl coborî.

– Ce faci?

– Opresc trăsura. Credea că era destul de evident. Nu pot să merg în Anglia. Credea că și detaliul acesta era destul de evident. Nu era evident de ce el continua să râdă.

O trase de mână, ea își pierdu echilibrul și ateriză în poala lui.

– Arăți minunat, adormită și ciufulită...

– Dă-mi drumul! Se zvârcoli în brațele lui. Cât ajunseseră de departe? *Cât* de mult dormise? Întoarce trăsura! Trebuie să mă întorc. Isobel își va face griji.

– Isobel știe unde suntem. Am vorbit cu ea când te-ai dus în bucătărie să iei șorțulețul pentru George.

– Ai vorbit? Știe?

– Da, și trebuie să-ți spun... nu te mai zbate, dragoste... Mulțumesc. Trebuie să-ți transmit să nu te cerți, să nu-ți faci griji și să nu uiți să îi aduci un suvenir.

Adelaide făcu ochii mici.

– Tocmai ai inventat asta.

– Doar în parte. Chiar vrea suvenirul.

Nu prea părea tipic pentru Isobel.

– Nu pot să fac o călătorie în Anglia. Am treburi, responsabilități...

– Nu mergem la Londra. Ne întoarcem până la căderea nopții.

– Oh. Mergem doar ziua? Scoase un oftat lung de ușurare. De ce n-ai spus așa?

– Cât durează, în general, un picnic?

Stânjenită că nu reușise să pună informațiile cap la cap, Adelaide strânse din buze și se abținu de la vreun comentariu.

– În plus, spuse Connor și glasul îi deveni jos și languros: Îmi place să te văd tulburată.

– Eu... Cuvintele i se stinseră pe măsură ce își dădu seama de poziția pe care o avea în poala lui, de brațele vânjoase care o țineau aproape și de coapsele puternice de sub picioarele ei. Gura lui se afla la câțiva centimetri de a ei, iar ochii lui verzi străluceau de veselie și dorință.

O ținea cu atâta grijă, exact ca în prima noapte în grădină – de parcă era specială, de parcă era ceva de preț pentru el.

Deodată, simți nevoia de a fi îndrăzneață, de a fi curajoasă așa cum își amintea din copilărie, înainte ca responsabilitățile să îi năruie visurile.

Fără să se mai gândească, se aplecă înainte și îl sărută. Fu puțin mai mult decât o apăsare ușoară și nepricepută, dar fu interesantă pentru ea – un gest captivant și eliberator.

Ba mai mult, Connor păru să îi aprecieze efortul. Zâmbi sub buzele ei și murmură în semn de încuviințare. Și apoi, răspunse la sărut și îi revendică gura cu o pricepere devastatoare. O tachină cu mușcături micuțe și viclene care îi întețiră bătăile inimii și o fermecă prin degustări lungi și adânci care o făcură să strângă între degete materialul hainei lui.

Își auzi suspinul adânc, îi simți răsuflarea accelerată și mâna care se așeză pe șoldul ei. Apoi...

Trăsura încetini și îi făcu să se îndepărteze când trecu peste niște hârtoape.

Connor înjură.

Adelaide ignoră ambele întreruperi și se aplecă din nou spre el. Voia mai mult. Voia totul. Dar Connor îi zădărnici gestul și îi luă fața între mâini, apoi apăsă un sărut pe fruntea ei.

– Trăsura, dragoste.

Da, se gândi ea vag. Erau în trăsură. Îi căută din nou gura.

– Hmm.

– Încetinește. Nu, dragoste... Doamne, ai un gust atât de bun... Nu, am ajuns.

– Am ajuns? Adelaide se retrase și îl privi nedumerită, simțindu-se ca o găinușă fără minte. Zgomotul roților deveni înăbușit când rulară pe iarbă și, în cele din urmă, înțelesul spuselor lui deveni clar. O, *am ajuns*. În Anglia!

– Da. Connor zâmbi întristat când trăsura se opri. Ce potrivire bună.

Potrivire bună sau nu, Adelaide deveni brusc dornică și chiar nerăbdătoare să îmbrățișeze următoarea etapă a aventurii ei. Fără îndoială, aceea era cea mai interesantă zi pe care o avusese în ultimii ani. Se retrase de pe Connor – care se opuse cu un mormăit ușor – și deschise ușa trăsurii, apoi sări afară, fără să se lase ajutată.

– Unde suntem?

– La aproape o jumătate de kilometru dincolo de graniță, răspunse Connor și i-o luă pe urme. Sau, dacă preferi, la aproape treizeci de kilometri de casa ta.

Zâmbetul ei apăru ușor și se potrivi cu căldura care îi creștea în piept.

– Ai ținut minte.

– Bineînțeles că am ținut minte. Connor făcu un semn spre peisaj. Ce părere ai?

– Este... Se uită în depărtare și admiră dealurile unduitoare și pământurile fertile întrerupte de zonele întunecate de pădure. Este la fel. Exact la fel.

– Dar este Anglia.

– Da, este Anglia.

Era ceva nou. Se afla la mai bine de treizeci de kilometri de casă. Era ceva ce își dorise și nimic din ce sperase. Era nemaipomenit!

Connor despachetă ceea ce lui Adelaide i se păru festinul perfect. Pui și miel, vită rece și cartofi. Mai aveau bere slabă, vin într-o carafă și tartă cu mere pentru desert. Toate fură împrăștiate pe o pătură și, puțin după aceea, ea și Connor luau masa pe un deal frumos cu vedere spre peisajul englezesc.

– Ce-ai să faci cu cele cincisprezece mii de lire? întrebă Connor.

Stătea culcat pe o parte, cu picioarele lui lungi încrucișate la glezne și greutatea sprijinită în cot. Poziția ar fi trebuit să îl facă să pară mai puțin masiv, dar lui Adelaide i se părea că arăta ca un titan care se odihnea.

– Pentru început, găsesc o dădacă pentru George, răspunse ea. Poate chiar un tutore. Mă tem să nu fie în urmă cu educația.

– Are doi ani.

– Aproape, îl corectă ea și ridică din umeri. Cred că vocabularul lui nu e cum ar trebui să fie. Am încercat împreună cu Isobel să...

– E un băiat în regulă, o întrerupse Connor și tonul lui autoritar îi sugeră să nu îl contrazică. Un puști isteț. Și e norocos că te are. S-a întâmplat ceva care să te facă să crezi altceva? A spus cineva...

– Nu, răspunse ea încet.

Sir Robert fusese singurul care îi discreditase pe toți, dar părerea lui nu conta nici cât o ceapă degerată. Pe de altă parte, scurta pledoarie a lui Connor valora destul de mult. Mai mult decât banii și Ashbury House. Acelea erau necesități. Dacă o voia de soție, trebuia să i le ofere. Dar încrederea în ea și afecțiunea pentru George – acelea erau lucruri pe care alegea să i le ofere.

O, da, se gândi ea, bărbatul din fața ei avea ceva de salvator în el. Și poate că avea să iasă ceva din căsătoria lor.

– Adelaide?

Vocea lui Connor o trezi din reverie.

– Mă tem că asta e tot.

– Ei bine, nu. Spune-mi ce-ai să mai faci când vei fi bogată.

– Păi... începu și se încruntă. Isobel are nevoie de rochii noi, eu la fel. Casei noastre nu i-ar strica un acoperiș nou, și uși, și...

– Iar vorbești despre lucruri mici, despre lucruri pământești.

– Nu sunt pământești pentru mine, mormăi ea și se simți puțin enervată.

– Astea sunt lucruri de care ai nevoie. Ce îți dorești?

– Îmi doresc lucrurile de care am nevoie.

– Dar acum poți să îți dorești mai mult. Fii creativă, insistă el. Ce-o să faci după ce îți duci la capăt toate responsabilitățile? Și să nu-mi spui că ai de gând să pui deoparte fiecare sfanț.

– Nu fiecare sfanț, bombăni ea.

– Creativă, Adelaide. Încearcă...

– Mi-ar plăcea să îl duc pe George la cumpărături, răspunse ea tăios, luându-se prin surprindere.

Nu își dăduse seama până în clipa aceea cât de mult își dorea să îl răsfețe pe nepotul ei. O, nu ar fi fost minunat să îl copleșească cu jucării și bunătăți?

În mod evident, Connor nu era de acord. Părea un pic mâhnit de idee.

– Ce-i? întrebă ea. De ce te uiți așa la mine?

– Majorității băieților nu le place să petreacă timpul prin magazine împreună cu mătușile lor.

– Ba le place când merg în magazine precum brutăria domnului Fenwick, răspunse ea prompt. Am să-l las să cumpere tot ce-și dorește. Tot ce vrea. Și nu va trebui decât să arate cu degetul. Și nici n-am să-l rog să pună deoparte prăjiturile pentru mai târziu. Va putea să mănânce cât vrea.

– O să i se facă rău.

– De parcă ai ști tu. Ai crezut că poți să îl mituiești cu niște lingușeli. George are o constituție de taur. Va obosi înainte să i se facă rău.

Putea să și-l imagineze, lipicios de la zahăr și adormind repede pe grămada de jucării pe care avea de gând să i le cumpere.

– Ce altceva?

Încălzită de exercițiu, Adelaide zâmbi larg și apucă o felie de măr.

– Am s-o duc pe Isobel în librării. Iubește enorm cărțile. Și va avea acuarele și pensule noi. Cele mai bune care se găsesc în oraș.

– Unele mai bune pot fi trimise din Edinburgh sau Londra.

– Atunci așa am să fac. Poate să le folosească pe cele de la Banfries până ajung celelalte.

– Și apoi ce vei mai face?

Și apoi... ei bine, apoi venea rândul lui Wolfgang, nu?

– Voi plăti datoriile lui Wolfgang, desigur, și... nu era sigură ce urma după aceea. Nu era sigură că se mai putea face altceva pentru fratele ei.

– N-o să plătești datoriile fratelui tău, îi spuse Connor. Eu trebuie să mă ocup de asta și o să mă ocup.

– O să te ocupi? Dar...

– Sir Robert este unul dintre creditori. Nu te las să ai de-a face de el. Îi aruncă o privire severă. Problema asta nu se discută.

– Departe de mine gândul să te împiedic să îți cheltuiești banii pe datoriile fratelui meu. Pentru numele Domnului, doar nu era complet smintită. Mă întrebam... în cât timp crezi că va fi eliberat?

– Îmi închipui că Sir Robert va încerca să îngreuneze mersul lucrurilor. Dar nu poate să facă prea multe. Încă o zi sau două, nu mai mult.

– O! Scutură scurt din cap, dar nu reuși să muște din măr. Pofta de mâncare îi scăzuse considerabil.

Connor își aplecă fruntea ca să îi surprindă privirea.

– Ce-i?

– Ai... ai avea o părere mai proastă despre mine dacă spun că nu sunt dornică să vină acasă?

– Nu, o origine comună nu garantează întotdeauna și afecțiune. Eu știu bine asta.

– Nu e la fel ca la tine și la Sir Robert. Nu ți-ai cunoscut niciodată cu adevărat fratele. După părerea ei, Sir Robert trădase sângele, nu familia. Cu siguranță, nu l-ai iubit niciodată.

– Nu. Niciodată. Se opri ca pentru a-și alege cu atenție cuvintele. Ți-ai dori să întârzii plata datoriilor lui Wolfgang? Există scuze...

– Nu. Sigur că nu. Nu vreau să piară în închisoare.

Dar nici nu dorea ca animozitatea lui să alunge fărâma de fericire pe care familia ei o găsise după atâția ani.

– Poate i s-ar putea cumpăra un post în armată.

Connor clătină din cap.

– I-am oferit. M-a refuzat.

Adelaide rămase cu gura căscată. Era dezamăgitor că Wolfgang nu profitase de ocazie, dar deloc șocant. Dar era uluitor că lui Wolfgang i se oferise șansa fără ca ea să fie la curent.

– Ai fost să îl vezi? Ai vorbit cu el?

– Am purtat un fel de discuție ieri. I-am propus să îi cumpăr un post, și mi-a trimis regretele lui printr-o scrisoare primită în după-amiaza asta. Nu a fost deloc impresionat de vizita sau de oferta mea.

Adelaide se strâmbă și își imagină cu ce fel de insulte împroșcase în stânga și în dreapta etern nerecunoscătorul ei frate.

– Nu trebuia să te duci la închisoare fără mine.

Buzele lui Connor tresăriră.

– Da, mamă.

Ea oftă și își dori să se fi putut plimba.

– Nu voiam să pară o dojană. Dar ți-ai asumat deja responsabilitatea pentru datoriile lui Wolfgang. N-ar trebui să porți și povara mâniei lui.

Toată urma de umor dispăru de pe chipul lui.

– Pe asta tu trebuie s-o porți?

– Nu atât de curând, îl asigură ea. Mi-aș dori doar... Nu știu cum să-l ajut. Am încercat totul, dar cumva... greșesc adesea.

Connor lăsă jos paharul de vin și o privi cu un fel de nedumerire și nerăbdare.

– Cum poate o femeie atât de capabilă să se prețuiască atât de puțin?

– Mă prețuiesc. Dar... n-am experiență cu asta. Clătină din cap, frustrată că nu putea să găsească cuvintele prin care să îl facă să înțeleagă. S-a presupus mereu că aveam să mă mărit cu un domn cu venituri modeste sau că o să rămân o fată bătrână cu un venit modest. Mama s-a asigurat să mi se transmită abilitățile necesare pentru a trăi în asemenea condiții. Știu să cos și să pictez în acuarelă și să organizez o petrecere. Dar nu știu nimic despre afaceri și cum să țin sub control un frate nesăbuit. N-am fost niciodată învățată să gestionez o gospodărie.

– Și totuși, ți-ai îndeplinit admirabil rolul atâția ani.

Îl îndeplinise, în orice caz.

– Nu știu dacă l-am îndeplinit admirabil... Trase aer în piept, surprinsă de ce avea să recunoască. M-a deranjat responsabilitatea.

– Pe cine n-ar deranja? întrebă Connor, iar nerăbdarea îi întrecu în mod cert nedumerirea. Nimeni nu vrea să devină căpitanul unui vas care se scufundă.

Adelaide se încruntă ușor, fără să fi fost sigură dacă îi păsa de scuza aceea.

– Nu știu sigur dacă ne scufundam... Ba da, ne scufundam.

– Și chiar dacă n-ai primit educația unui ofițer, ai reușit, cu toate acestea, să te salvezi pe tine, pe sora ta și pe nepotul tău de pe vas și să vă adăpostiți pe pământ ferm. Arătă cu degetul undeva în direcția pieptului său. Pământ fertil, dacă pot să spun așa. Un adevărat paradis. Un eden dincolo de cele mai nebunești închipuiri...

– Da, îl întrerupse ea și zâmbi ușor. Înțeleg ideea de bază.

– Bine. Connor își luă iar paharul cu vin. Nu discredita ce ai realizat, Adelaide. Nu e vina ta că Wolfgang refuză să părăsească vasul.

O mică parte din ea se întrebă cât de mult realizase și cât de mult îi căzuse pur și simplu din cer. Dar cea mai mare parte își dorea să creadă ce spunea Connor.

– Poate că ai dreptate. Luă o mușcătură mică din mărul de care uitase. Poate c-o să îmi placă să fiu căpitan la Ashbury House.

– Este un vas respectabil. Dar mă tem că are deja un căpitan.

– Tu? Se gândi la asta, apoi ridică din umeri. Foarte bine, atunci. Amiral Ward pare oricum o idee tentantă.

– Amiralul Brice sună și mai bine.

– E prea târziu, ai ales deja gradul de căpitan.

– Tot amiralul Brice o să fie, doamnă Brice.

– O. Așa e.

Avea să dureze până se va obișnui.

– Și o să fiu mare amiral suprem al flotei.

– Nu poți... Adelaide izbucni în râs. Nu este un rang adevărat.

Connor îi smulse mărul dintre degete.

– Va fi când devin împărat. Știi, cred că o să-l cresc pe George al tău ca să-mi fie succesor. Ar fi înțelept să am un aliat prin preajmă când începi campania de răzbunare. Ai în continuare de gând să-mi faci viața un iad?

Adelaide lăsă impresia că se gândește la idee.

– Cred... că nu în orice aspect al vieții tale. Nu în părțile pe care trebuie să le împărtășim ca soț și soție. N-aș vrea să dezlănțui iadul și deasupra capului meu.

– Crede-mă, dragoste, nu există loc mai dulce pentru dezlănțuirea unui mic iad în părțile pe care le vom împărtăși ca soți...

–*Nu* asta am vrut să spun.

–Știu. N-ar mai fi fost nici pe jumătate la fel de amuzant dacă asta ai fi vrut. Connor nu păru deloc impresionat de privirea ei ucigătoare. Deci, la ce-ar trebui să mă aștept mai exact? La niște pucioasă infernală din când în când? La mici proiectile de blestem?

Ea fură mărul cu un zâmbet încrezut.

–Așteaptă numai și ai să vezi.

Connor studie cu atenție chipul lui Adelaide. Zâmbea și râdea acum, dar umbrele de sub ochi continuau să se vadă. Cea din dreapta se amesteca perfect cu vânătaia care se vindeca pe obrazul ei și ambele contrastau teribil cu pielea care își pierduse culoarea de la griji și epuizare.

Detesta să o vadă așa. Detesta că trebuia să aștepte ca să facă ceva.

În minte îi veni imaginea sculpturii în lemn făcute de Gregory. Discret de curajoasă, așa o crezuse odată. Încăpățânat de curajoasă părea o descriere mai precisă acum. Curajos de încăpățânată era chiar mai bine. Indignată sau nu, Adelaide era obișnuită să aibă ultimul cuvânt în orice și tot ce avea legătură cu casa Ward. Era (și, fără îndoială, avea să continue să fie) neînduplecată în apărarea acelei datorii, în dreptul ei de a păstra atât plăcerea, cât și greutatea autorității.

Intenția lui nu era să i-o ia pe prima, dar trebuia să învețe să o împartă pe cea de pe urmă. Nu avea de gând să stea cu mâinile în sân, în vreme ce soția lui se cocârja din ce în ce mai tare sub povara propriei familii.

Curând, avea să fie și familia lui.

Chiar mai curând, dacă lirele pe care le trimisese avocatului său aveau vreun cuvânt de spus.

Connor se uită cum Adelaide bagă ultima bucățică de măr în gură și se întinse să ia alta. Trecuse multă vreme de când făcuse parte dintr-o familie – una tradițională. Îi avea pe Michael și pe Gregory, dar legăturile care îi țineau pe el și pe oamenii lui nu erau aceleași cu legăturile care veneau odată cu căsătoria și nici așteptările nu erau aceleași.

Simți un junghi nefamiliar de incertitudine la gândul unora dintre așteptările intangibile cu care se confrunta. Până atunci,

se gândise foarte puțin la ele și se concentrase pe ce își dorea de la Adelaide și pe ce putea să îi ofere cu ușurință la schimb. O voia pe Adelaide de soție, iar el putea să îi ofere siguranța numelui și a averii lui.

Dar să fii capul unei familii însemna mai mult decât să oferi siguranță și un nume. În mod normal, o doamnă care avea un singur degetar de sânge albastru în vene s-ar fi măritat cu un bărbat care era gentleman prin naștere. Dacă nu, s-ar fi măritat cu un gentleman din fire.

Connor știa mult prea bine că el nu era nici una, nici alta. Potrivit tatălui său, un gentleman nu șovăia niciodată când venea vorba despre devotamentul față de onestitate, integritate și curaj. El renunțase la primele două până să împlinească douăzeci de ani.

Oricum, fidelitatea fusese vizibil absentă de pe lista tatălui său cu calitățile unui gentleman. Și erau numeroși bărbați pe care înalta societate îi considera modele de perfecțiune și în care Connor nu avea încredere nici cât negru sub unghie.

Se gândi la fratele său. Probabil nu exista o ființă care să fie un gentleman adevărat, ci doar unii care puteau să joace bine rolul și unii care nu puteau.

Nu încăpea îndoială că baronul său tată l-ar fi considerat pe fiul lui cel mic un eșec în rolul acela, dar Connor lăsă deoparte atât nesiguranța, cât și vechea și nedorita urmă de rușine. Nu se însura cu nenorocitul lui de tată. Singurele așteptări și idealuri de care trebuia să aibă grijă îi aparțineau lui Adelaide. Și, asemenea oricărui alt gentleman în viață, putea să le îndeplinească pe cele care îi conveneau și să le disimuleze pe celelalte.

Capitolul 18

Călătoria înapoi spre casă se dovedi la fel de distractivă pentru Adelaide pe cât fusese picnicul la marginea drumului. Timp de trei ore, ea și Connor purtară o discuție vioaie și ușoară.

O întrebă despre părinții ei și despre cum fusese când era o fetiță. O tachină când ea admise că avusese un mare atașament

pentru poezia romantică și o delectă cu povești din călătoriile lui în străinătate.

Era fermecător și atent, iar pentru acea perioadă scurtă de timp, Adelaide uită de minciuni, de datorii și de răzbunare. Connor redevenise domnul ei misterios din grădină; nimic altceva nu mai conta.

Înainte să își dea seama, trăsura trecu prin Banfries... chiar pe lângă casa ei.

– Pare că vizitiul a uitat unde stau, îi spuse lui Connor.

– Dacă n-ai nimic împotrivă, aș vrea să cunoști pe cineva la Ashbury Hall. Nu durează mult.

Se făcea târziu, se înserа deja. O vizită la Ashbury Hall însemna cu siguranță că avea să revină acasă mult după căderea întunericului. O doamnă nu umbla de colo-colo cu un pretendent după lăsarea nopții.

Dar o doamnă nici nu călătorea în trăsuri închise. Dacă intrai în horă, trebuia să joci, se gândi ea.

– N-am nimic împotrivă. Pe cine trebuie să cunosc?

– Pe oamenii mei.

Bănui că se referea la Michael și la Gregory, bărbații care veniseră cu Connor de la Boston și care împărțiseră cu el o celulă în închisoarea din Scoția. Se gândi că oamenii aceia erau cel mai apropiat lucru pe care îl avea Connor și care să semene cu o familie adevărată, și totuși ea nu știa mai nimic despre ei.

– Mi-ar plăcea tare mult să îi cunosc.

În comparație cu prima ei vizită, Ashbury Hall i se păru acum lui Adelaide un adevărat furnicar. Doi lachei așteptau să o ajute să coboare din trăsură, un majordom să deschidă ușa de la intrare și o slujnică trebuia să îi ia boneta.

Făcu ochii mari la fiecare membru al personalului pe lângă care trecea, iar în clipa în care intendenta apăru în foaier ca să o ajute pe servitoarea care părea ușor pierdută în noua ei casă, Adelaide nu mai știa dacă să fie impresionată sau să râdă.

– Doamnă McKarnin?

Intendenta, o femeie înaltă și subțire, cu un smoc de păr alb ascuns sub o bonetică și cu un zâmbet larg care înflori pe chipul ei micuț, făcu o reverență.

– După cum prea bine se vede, domnișoară Ward. Bună seara, domnul Brice.

Adelaide rămase cu gura căscată până ce intendenta părăsi foaierul împreună cu slujnica. Făcuse cunoștință cu doamna McKarnin cu mai multe luni în urmă, când lucra pentru lui Sir Robert. Îi recunoscuse pe lachei, pe majordom și pe servitoare din aceleași motive.

Se întoarse spre Connor.

– I-ai furat personalul lui Sir Robert?

– Nicidecum, o asigură el vioi. Când au fost angajați azi-dimineață, nu mai era nici unul în slujba lui Sir Robert.

Adelaide se uită la alt lacheu pe care îl cunoștea și care trecu pe lângă ei.

– Cum, nici unul? Azi?

Connor clătină ușor și nepăsător din cap.

– Au scăpat cu toții de el.

– Da, au scăpat, dar cum Dumnezeu...? Râse și ridică o mână. Nu contează. Nu vreau să știu.

– Minunat. Nu vreau să-ți spun.

Incapabilă să își dea seama dacă el vorbea serios sau nu – și pentru că detesta să admită că nu își dădea seama –, Adelaide se abținu de la vreun comentariu în plus și îl lăsă pe Connor să o conducă spre ușa de la salonul din față, o încăpere care i se păru că avea mai multe în comun cu mărețul foaier de la Ashbury decât vreun alt salon pe care îl văzuse vreodată. Era, ca de altfel totul în acea casă, imens și cu decorațiuni luxoase. Tapițeria și draperiile era făcute dintr-o catifea de un verde luxuriant, șemineul, din marmură, iar covorul era destul de gros cât să i afunde pantofii în el. Mărețul Salon, așa trebuia să se numească. De fapt, numele celorlalte încăperi de la Ashbury trebuiau să înceapă la fel. Măreața Sală de Muzică, Colosala Bibliotecă, Mai Micul și Totuși Inutil de Supradimensionatul Salon de zi.

Își înăbuși un chicotit și se întoarse la auzul vocilor care veneau dinspre coridor.

– Stai liniștit, lua-te-ar naiba. Nu e decât un pic de...

– Stai departe de mine cu chestia aia. Nu mi-am mai pus pudră în cap de treizeci de ani și chiar și atunci, n-am făcut-o intenționat. M-am luat la încăierare cu un judecător...

– Vrei să creadă fata că suntem niște sălbatici?

– N-o port, și cu asta, basta.

După o clipă, un bărbat de vârstă mijlocie cu constituție generoasă și un altul mai bătrân cu prea multă pudră în păr apărură în pragul ușii deschise. Ambii erau îmbrăcați în veșminte de gentlemeni și ambii lăsau impresia că se simțeau foarte incomod în ținutele lor. Bărbatul mai tânăr își întindea gâtul de parcă voia să îl elibereze din prinsoarea constrângătoare a lavalierei, iar bărbatul mai în vârstă își tot smucea capul într-o parte, gest care o făcu pe Adelaide să presupună ori că pudra îl irita, ori că suferea de pe urma unui nefericit tic.

Connor o prezentă bărbatului mai în vârstă:

– Domnișoară Ward, permite-mi să ți-l prezint pe domnul Gregory O'Malley. Gregory, domnișoara Ward.

Gregory veni mai aproape și făcu o plecăciune surprinzător de agilă pentru un om atât de înaintat în vârstă. Apoi, se îndreptă și îi zâmbi.

– Veți ierta un om bătrân care v-a speriat, domniță?

O, Doamne. Sărmanul om era cam sărit de pe fix la vârsta lui.

– Nu m-ați speriat, domnule O'Malley.

Îi zâmbi radios, cu simpatie evidentă.

– Desigur, nu v-am speriat. Vezi, băiete? Coloană vertebrală.

Adelaide habar nu avea despre ce vorbea, dar era clar încântat de ea, iar ea era tentată să fie încântată de oricine i se adresa lui Connor cu „băiete" și scăpa nevătămat.

Al doilea bărbat îl ocoli șchiopătând pe Gregory și își netezi haina cu mâna.

– Domnișoară Ward, îl prezentă Connor. Domnul Michael Birch.

– Este o plăcere, murmură Adelaide. Numele de familie îi sună cunoscut. Se uită mai atent. Ne-am mai întâlnit?

– Nu propriu-zis. Dar pun pariu că mi-ați făcut o gaură la ceafă când erați în grădină.

Ceafa... În grădină...

Atunci își dădu seama. Domnul Birch, obstacolul ei de la petrecerea doamnei Cress, era același Michael despre care vorbise Lilly.

– Dumneavoastră? Înspăimântată, se uită de la domnul Birch la Connor. Voi doi?

– Noi trei, domniță, o corectă Gregory.

Connor își drese glasul.

– Gregory era domnul de pe coridor.

– Domnul... Eu... Tu... Adelaide se uită urât la Connor, apoi la Michael, apoi la Gregory O'Malley cu mai multă furie pentru că îi păruse rău pentru el mai devreme.

Bătrânul acela nesuferit nu era deloc sărit de pe fix.

Se simți dezamăgită când își dădu seama că afla de alt șiretlic, de altă minciună. Până atunci, sperase ca măcar o parte din noaptea aceea din grădină să fi fost reală. Desigur, știuse că Connor o urmărise cu un scop, dar nu realizase cât de mult din întâlnirea lor fusese pus la cale. Acum nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva totul nu fusese decât o înscenare și dacă avea să fie vreodată mai mult decât o jucărioară utilă pentru Connor.

Spre groaza ei infinită, simți un nod în gât și amenințarea fierbinte a lacrimilor. Ca să le ascundă, își puse mâinile în șold și își întoarse furia spre Michael și Gregory.

– Ce impertinență ați avut, să vă furișați neinvitați în casa unei doamne. Să încuviințați compromiterea unei femei care nu bănuia nimic. Oameni în vârstă care se poartă ca niște tineri necopți. Ar trebui să vă fie rușine. Amândurora.

Nu păreau rușinați în mod deosebit. Michael rânjea. Gregory își freca mâinile cu entuziasm.

– Da. Coloană vertebrală.

– Da.

Adelaide își aruncă mâinile în sus.

– O, pentru numele Domnului! Nu puteți să...

– Ia loc, Adelaide, îi sugeră încet Connor.

Ea scutură din cap fără să se uite la el. Nu dorea să îi întâlnească privirea, speriată de ce ar fi putut să vadă în ochii lui. Râdea de ea? Se simțea mândru că o manipulase atât de ingenios?

– Prefer să rămân în picioare, răspunse ea cu răceală.

Ce prefera cu adevărat era să se concentreze pe furia ei. De asemenea, voia să îi mustre bine pe Gregory și pe Michael, ceea ce era destul de greu de făcut dacă se așeza.

– Vorbim mai târziu despre asta, îi murmură Connor. Între patru ochi. Ia un loc, iubito. Te rog.

În cele din urmă, se forță să îl privească și observă ușurată că nu părea nici amuzat, nici mândru de el. Din păcate, nu părea nici prea rușinat. Expresia era precaută, ochii lui verzi nu o priveau, și își

dădu seama că nu avea să audă nici răspunsuri, nici scuze câtă vreme oamenii lui erau de față.

Privirea i se întoarse la Gregory și Michael. Zâmbeau la unison. Clar, nici de la ei nu avea să scoată nimic.

– Foarte bine, răspunse ea cu toată demnitatea de care putu să dea dovadă.

Învinsă, se așeză pe canapea și, în următoarea jumătate de oră, îi ascultă pe Gregory și pe Michael vorbind și râzând, schimbând aluzii răutăcioase și insulte. Comportamentul lor i se păru straniu, de parcă erau prieteni vechi care beau bere și vorbeau în jurul unei mese dintr-o cârciumă. Și fu și mai tulburător să îl aibă pe Connor așezat lângă ea. Brațul îi era întins pe spătarul canapelei și, din când în când, degetele lui îi dezmierdau ceafa sau se jucau cu o șuviță de păr. Atingerea lui îi trimitea fiori pe piele, iar Adelaide se simți sfâșiată între dorința de a se îndepărta de el și dorința de a se apleca spre el ca o pisicuță care torcea.

Rămase perfect nemișcată și încercă să fie atentă la discuția lor. Află că Gregory era al treilea fiu al unui bijutier irlandez ruinat. Părinții lui Michael lucraseră pentru o importantă familie engleză, iar el rămăsese orfan înainte să împlinească zece ani. Se cunoscuseră ca marinari la bordul unei nave comerciale și, după o călătorie istovitoare de la Londra spre America, fuseseră de acord să își pună la comun economiile și să devină oameni de afaceri în Boston.

– Ce fel de afaceri? întrebă Adelaide.

Michael îi aruncă un zâmbet ciudat.

– Eram ceea ce s-ar fi putut numi... furnizori de artă.

– Vindeați opere de artă?

– Da, spuse Gregory. Dar nu prea aveam succes. Nu până nu l-am cunoscut pe Connor.

– Cum v-ați cunoscut?

Connor își retrase mâna de pe gâtul ei.

– Nu cred că...

– L-am prins pe băiat când încerca să-mi fure săculețul cu bani, îi explică vesel Michael.

– Poftim? Ea se întoarse pe divan. Erai hoț de buzunare?

– Nu, lucram la docuri... Connor se foi pe locul lui. Fu o mișcare discretă, dar ea o observă. Dar furam din vreun buzunar sau două dacă apărea ocazia.

– Ocaziile apăreau des?

– Definește des.

Cel mai bine părea să îi răspundă prin tăcere.

El se foi din nou.

– Din când în când. Nu aveam nici formarea, nici experiența necesare ca să mă simt în largul meu.

Michael râse.

– E adevărul. Am cunoscut prostituate din estul Londrei care nu erau așa de hrăpărețe ca tine.

– Nu uita că vorbești cu o doamnă, îi spuse Connor și se uită la Adelaide. Ei m-au pus la treabă. Făceam tot felul de comisioane în schimbul mâncării și al adăpostului. Mai târziu, când am demonstrat că eram de încredere, m-au făcut partenerul lor.

– În afacerea cu opere de artă? Cumva, ceva nu părea în regulă. Nu se putea ca economiile a doi marinari să fi fost suficiente ca să intre într-o asemenea afacere, iar Connor nu menționase interesul lui pentru artă atunci când ea îi vorbise despre picturile lui Isobel. Ce fel de...?

Connor se ridică în picioare.

– Se face târziu. Ar trebui să te duc acasă. Domnilor, scuzați-ne.

Michael se ridică din scaun legănându-și trupul masiv.

– Dar, abia ce ne...

– Altă dată.

Bărbații se retraseră încet, își luară la revedere și se îndreptară târșâindu-și picioarele pe covor. Michael se întoarse și vorbi pe un ton care semăna, dar nu era tocmai o scuză:

– Puteți sau nu să mă credeți, domnișoară, dar n-am intrat niciodată în casa puicuței.

Lui Adelaide îi luă o clipă să își dea seama că se referiseră la doamna Cress.

– O, pentru numele... Vă aflați pe proprietatea ei, domnule Birch. Iar doamna Cress nu e o puicuță. Era o bătrână nătângă și bârfitoare, dar nu o puicuță. Este...

– Noapte bună, domnilor.

Tonul sever al lui Connor întrerupse asemenea unui pumnal distracția celor doi. Din păcate, efectul se dovedi trecător. Adelaide putu să le audă râsetele la câteva secunde după ce ieșiră pe ușă.

Sunetul o făcu să scrâșnească ușor din dinți.

– Ai o companie interesantă, domnule Brice.

– N-au vrut să te supere, Adelaide.

– Noaptea aceea a fost toată o minciună? îl întrerupse ea, neinteresată să audă cum le lua apărare oamenilor lui.

Își dorea o explicație pentru purtarea lui Connor. Aștepta să audă scuzele lui.

– Nu chiar o minciună, se eschivă Connor. Un șiretlic. Există o diferență.

Asta nu se putea numi, prin nici un efort de imaginație, o explicație sau o scuză.

– Sigur că există. Pentru un șiretlic ai nevoie de o mulțime de minciuni.

– N-am avut de ales, răspunse cu răbdare Connor. Abia îmi recăpătasem libertatea și tu erai logodită. M-am gândit că nu aveam timp să îți fac curte cum se cuvine.

– Ei bine, nu vom ști niciodată, nu? Își încrucișă brațele la piept. Vreau să știu ce altceva mi-ai ascuns. Ce ar mai trebui să știu...?

– Nimic. Este... Ei bine... Îi zâmbi cu un aer sfios. Se poate să fi tras un pic de timp ca să zădărnicesc încercările creditorilor fratelui tău de a-ți confisca moștenirea.

Inima ei tresări dureros.

– Au încercat să-mi ia moștenirea?

– De asemenea, se poate să fi aranjat un pic lucrurile astfel încât informația să nu-ți parvină.

Digeră tulburătoarele vești în tăcere.

Connor ridică din umăr.

– N-au fost decât câteva documente rătăcite pe ici, pe colo. Un mod de a împiedica lucrurile până la eliberare. Dacă îți pierdeai moștenirea, încercai cu orice preț să îl faci pe Sir Robert să ia o hotărâre.

Fără îndoială, așa ar fi făcut. Motivele pentru care intervenise păreau perfect rezonabile – din perspectiva unui bărbat care intenționa să o fure pe cea care fusese pe punctul de a deveni logodnica fratelui său. Dar nu exista nici un motiv pentru care să o fi ținut la adăpost

de problema acesta. Nici un motiv... cu excepția nevoii de a o feri de griji. Fusese un gest de atenție. Un gest mai degrabă greșit și nepermis de arogant, dar unul atent.

– N-ar fi trebuit să păstrezi pentru tine informații secrete legate de mine și de familia mea. A fost greșit și n-am să accept un comportament atât de arogant pe viitor. Adelaide pufni, pretinse că netezește niște cute în jurul taliei și mormăi înspre podea: Dar, îți mulțumesc pentru ajutor.

– Cu plăcere.

Adelaide își lăsă mâinile în jos și îi aruncă o privire exasperată.

– Ești, în mod fundamental, incapabil să îți ceri iertare, nu-i așa?

– Nu în mod fundamental, nu. O cută de îngrijorare îi apăru pe frunte. Părea să contrazică licărirea de umor din ochii lui verzi. Totuși, sunt profund neîncrezător când vine vorba despre presupusa înțelepciune a recunoașterii vinovăției...

– O, nu mai contează! Îi scăpă un hohot șovăitor de râs. Mai e ceva? Alte secrete pe care ar trebui să le știu?

– Nu. Nu mai e nevoie să știi nimic.

– Ești sigur? întrebă ea, pe un ton batjocoritor. Nu mai ai și alți frați meschini? Nu ești însurat? Nu ești urmărit pentru crimă în America?

– Nu. Își trecu limba peste dinți. Nu pentru crimă.

– Vai, *Doamne*...

El râse și făcu un pas înainte ca să o cuprindă în brațe.

– Doamne Sfinte, credulă mai ești!

– Asta *nu* e...

Connor se aplecă și îi oferi un sărut scurt, dar înflăcărat.

– Stai liniștită, scumpo. Din câte știu și spre marea mea tristețe, nu am decât un frate. N-am avut niciodată o soție și nu sunt urmărit pentru crimă în nici o țară. A fost doar o glumă.

– A fost o glumă proastă, bombăni ea. Vreau cuvântul tău că nu există și nu vor mai exista alte minciuni.

O mângâie pe obraz cu o expresie întrebătoare pe chip.

– Crezi că am să mă țin de cuvânt?

– Nu, nu întru totul. Îi oferise motive să îl placă, chiar să îi fie recunoscătoare, dar ar fi fost nebună să uite ce loc pe lista priorităților

lui Connor ocupau ea și încrederea ei... Cu mult sub planurile lui de răzbunare. Dar mi-ar plăcea oricum să-mi dai cuvântul.

El îi dădu brusc drumul și un zâmbet lipsit de veselie îi arcui buzele.

– Foarte bine. Îl ai.

Două zile mai târziu, Connor se așeză în spatele biroului său de la Ashbury Hall și se încruntă la suprafața impecabilă din lemn de mahon. Biroul era nou, abia venise de la tâmplar. Lemnul era ceruit și lustruit, având un luciu strălucitor. Aproape fiecare piesă de mobilier, fiecare colțișor din casă, arăta la fel. Putea practic să își vadă reflexia în rafturile bibliotecii.

Ashbury Hall era gata; reparațiile erau aproape terminate. Aripa servitorilor era plină de fostul personal al lui Sir Robert. Nu mai rămăsese decât ca Adelaide să vină și să decidă care erau ultimele tușe de decor care mai trebuiau făcute. Totul era așa cum trebuia. Totul se desfășura conform planului.

Așa că de ce Dumnezeu era nemulțumit? De ce era bântuit de gânduri legate de o minciună minoră?

„Nu mai e nevoie să știi nimic."

Nici măcar nu era o minciună adevărată. Adelaide nu trebuia să știe că lui Sir Robert nu îi păsase niciodată de ea, că singurul motiv pentru care se interesase de ea era din cauza...

Connor înjură... Din cauza lui.

Acesta era adevărul. Și nu avea de gând să i-l menționeze lui Adelaide. Mințea prin omisiune.

Ca regulă generală, minciuna, în orice formă a ei, nu îl deranja prea mult. Dacă servea nevoilor lui. Dar era diferit de data asta. Se simțea diferit. Greșise că nu își păstrase secret interesul pentru Adelaide. Fusese o neglijență care o costase scump pe Adelaide și merita să i se ceară iertare. Cu toate astea, dacă își cerea iertare, nu făcea decât să își ușureze conștiința, nu îi oferea pace interioară ei.

Adelaide îl detesta pe Sir Robert, nu dădea doi bani pe părerea pe care o avea despre ea, dar nimeni, *nimeni* nu își dorea să audă cum fusese înșelător curtată de două ori.

Nu *chiar* de două ori, se corectă Connor. Oricât era de neconvențional, oricât de departe de ideal, purtarea lui era justificată. Spre deosebire de Sir Robert, el o dorea pe Adelaide. Faptul că Sir Robert

nu o dorea era o insultă care nu avea să ajungă vreodată la urechile lui Adelaide.

Era a patra oară când Connor ajungea la aceeași concluzie. Și continua să fie nemulțumit, iar minciuna îl sâcâia în continuare.

Ceea ce era întru totul vina lui. Cândva în ultima săptămână sau ceva pe acolo, o lăsase pe Adelaide să îi intre sub piele.

După o clipă de gândire, hotărî că afirmația nu era complet corectă. Adelaide i se băgase pe sub piele cu luni în urmă. Cumva, acum nu făcuse decât să i se bage și mai adânc. Ajunsese să curgă prin venele lui.

Și de ce naiba să nu fi fost așa? Dumnezeu îi era martor, ea se regăsea peste tot în ființa lui. Îi domina gândurile, îi invada visele și se afla în mod evident în fiecare dintre fanteziile lui din timpul zilei.

Trebuia să facă ceva în legătură cu fanteziile acelea. Imagini cu ea și el înlănțuiți în cele mai încântătoare – și, desigur, improbabile – activități îi veneau în minte în cele mai nepotrivite momente. Chiar în dimineața aceea, la un moment dat verificase registrele cu Michael, apoi imediat după aceea și-o închipuise pe Adelaide...

Connor lăsă scaunul pe spate, își sprijini picioarele pe birou și se uită în tavan.

Dacă își amintea bine, Adelaide se afla în grădina înconjurată de ziduri de la Ashbury Hall, purtând masca ei de pitulice și nimic altceva. O pătura era întinsă pe jos, iar buzele îi erau întredeschise de un zâmbet seducător. Îl aștepta pe el. Numai pe el.

Șuvițele din părul ei bogat și castaniu cădeau în valuri peste umerii goi. O îndepărtă pe una dintre ele și să aplecă să guste sarea de pe pielea ei. Fiorul care o cuprinse îi gâdilă buzele. Când trase ușor aer în piept, el se întări. Când Adelaide ridică o mână ca să îl atingă, el i-o prinse și o ținu în jos. Nu avea să o lase să îl atingă, nu acum. Urma să o țină nemișcată, să rămână în picioare chiar așa cum era, câtă vreme el explora fiecare formă unduitoare, fiecare parte catifelată. Când ea avea să tremure, când genunchii aveau să i se îndoaie, el urma să o așeze pe pătură și să continue dulcea tortură. Când ar geme pentru el, ar lăsa-o să îl atingă. Iar când i-ar striga numele, ar aluneca în leagănul moale al coapselor ei și...

Scaunul se lovi de podea cu un zgomot ascuțit.

– Fir-ar al *naibii!*

Era al naibii de tulburător. Și îl făcea să se simtă ca un adolescent excitat.

Cum Dumnezeu avea să se ocupe cum trebuia de răzbunare dacă, de fiecare dată când încerca să pună la punct complotul, minciuna pe care i-o spusese lui Adelaide îl sâcâia și imaginea cu ea goală și zâmbitoare îi invada gândurile.

Nu putea să lucreze cu conștiința încărcată. Nu se punea la cale nici un complot în jurul unei femei goale.

– Vă rog să mă iertați, domnule.

Connor ridică privirea și zări în pragul ușii un bărbat în vârstă, cu o voce baritonală și mai mult păr alb decât în peruca unui lacheu. Noul lui majordom. La naiba, cum se nume omul? Jenkins, Jones...

– Jennings.

Așa îl chema.

– Da, domnule.

Jennings ridică un bilețel.

– Ați primit o misivă, domnule.

Connor luă scrisoare, o citi și zâmbi larg.

Capitolul 19

Wolfgang Ward reveni în sânul familiei lui doar cu hainele de pe el și ostilitatea care îl învăluia asemenea unei mantii.

Adelaide rămase în picioare, împreună cu Isobel și George, pe treptele casei lor și privi cum fratele ei coborî din trăsura lui Connor.

Arăta groaznic, mult mai rău decât ultima dată când îl văzuse. Adelaide nu înțelegea cum. Cum de reușise fratele ei să fie mai slab, să arate și mai bântuit? Că era supărat și indignat, înțelegea. Wolfgang nu reacționase niciodată bine când nu i se îndeplineau dorințele. Dar noua stare de fapt a familiei, noua *lui* situație, ar fi trebuit să îi ofere liniștea sufletească. Era eliberat din închisoare, de datorii și de Sir Robert.

De ce continua să arate ca un om în cușcă?

Se încruntă când el se îndepărtă de trăsură, fără să-i adreseze vreun cuvânt vizitiului. Supărat sau insultat, ar fi trebuit să îi mulțumească vizitiului pentru trăsura împrumutată de la Connor. Era de la sine înțeles că nu avea să își transmită mulțumirile în persoană, nici nu urma să trimită un bilețel.

Când ajunse la scări, o salută pe Isobel cu o îmbrățișare, iar pe George cu un zâmbet luminos și cu jocul lui favorit în care îl gâdila pe copil. Pentru Adelaide nu avu decât un sărut de formă pe obraz și cuvintele:

– Am să vorbesc cu tine în salon.

Dorind să încheie cât mai repede cu orice chestiune neplăcută care îi ocupa mintea, Adelaide își urmă fratele înăuntru și privi cum intră în casa lui, se uită agale în jur, apoi se îndreptă spre salon, acolo unde deschise dulapul ca să caute coniacul. Nu făcu nici un comentariu legat de cât de mult se deteriorase casa în absența lui. Nu scoase nici un cuvânt despre mobila și decorațiunile care lipseau.

– Dacă te uiți după carafa tatei, spuse Adelaide calm, enervată de lipsa de interes, să știi că a fost vândută acum două luni.

Wolfgang înjură ușor și închise dulapul cu un deget.

– Nu contează, am să beau poșirca de la crâșmă. Trebuie să vorbim despre ce urmează să facem.

– În legătură cu?

– Logodna ta. Își prinse mâinile la spate. M-am tot gândit și am ajuns la concluzia că ar fi cel mai bine să rupi logodna printr-o scrisoare. Nu-i nevoie să faci o scenă...

– Să o rup? îl întrerupse ea. De ce Dumnezeu aș face una ca asta?

– Pentru că nu există nici un motiv să o duci la bun sfârșit. Vorbi de parcă răspunsul era evident, iar ea era o nătângă pentru că nu își dăduse singură seama. Datoriile noastre sunt achitate, Adelaide. Avem moștenirea și banii de la domnul Brice...

– Moștenirea aproape nu mai e. Și este o chestiune cam în afara problemei. Nu m-am logodit cu domnul Brice pentru averea lui.

Avea să se mărite cu el pentru averea lui, ceea ce era complet diferit. Era mijlocul rezonabil prin care putea să își întrețină familia. Prima menționată vorbea despre hoție și înșelăciune.

– Ce sugerezi tu este cu totul greșit. N-am s-o fac.

– Se face tot timpul. Doamnele rup logodne în stânga și-n dreapta zilele astea...

– Acelea nu iau bani, Wolfgang. O logodnă nu e ceva pe care să o dai pentru o taxă și apoi să insiști să o primești înapoi.

Făcu un gest nerăbdător din mână.

– Păi, ce propui? Sigur n-ai serios de gând să continui cu căsătoria. Ești nepoata unui conte. Nu poți să te măriți cu oricine.

– Stră-stră-străunchiul nostru prin alianță era conte, Wolfgang. Asta nu înseamnă nimic. Și am de gând să merg până la capăt. O fac bucuroasă. Se întinse și se prinse de baza nasului. Doamne, cât de mult o epuiza. Domnul Brice are mijloacele și dorința de a întreține familia asta. Familia ta, sublinie ea și coborî mâna. Ne-am aflat la un pas de azilul pentru săraci. Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

– Sir Robert n-ar fi permis niciodată așa ceva. Devenind vizibil agitat, Wolfgang începu să se plimbe prin fața șemineului. Iisuse, ce harababură ai creat! Să știi că n-o să permită una ca asta cu atâta ușurință. Dar dacă ar fi să faci un gest acum, poate ar...

– *Sir Robert?* Ești supărat pentru că eu... Adelaide scutură încet din cap, șocată de spusele lui, consternată de nesimțirea lui. Cum poți să-l faci un erou acum? întrebă ea într-o șoaptă îngrozită. Vânătaia de pe obrazul ei încă nu se vindecase complet, iar fratele ei era deja pregătit să ierte și să uite. Cum poți să îi iei apărarea după tot ce s-a întâmplat?

Wolfgang oftă adânc.

– Nu îi iau apărarea. N-ar fi trebuit să ridice mâna la tine. A greșit c-a făcut asta.

Vorbi de parcă era obligat să recite niște detalii tehnice. De parcă Sir Robert nu făcuse nimic mai groaznic decât să fure ceva din cămara lor. Și nu era ea îngrozitor de stupidă că făcea din țânțar armăsar?

Șocul se evaporă și fu înlocuit de o mânie rece.

– Că lași deoparte insulta cu atâta ușurință spune lucruri mai rele despre tine decât dacă...

– Crezi c-ai să primești ceva mai bun de la Brice? Glasul lui se umplu cu dispreț. E un ticălos, Adelaide.

– Domnul Brice este... Voia să spună că era bun și onorabil, dar nu avea nici un sens. O mințise, o compromisese cu un scop. Cu greu puteai să susții că era bun și onorabil. Este fiul recunoscut al unui

baron, omul care ți-a plătit datoriile și bărbatul care urmează să fie soțul meu. Ar trebui să îl respecți.

Wolfgang își strânse buzele într-o linie palidă.

– Am să îi dau banii înapoi, dar numai asta fac.

Adelaide aproape că râse auzind declarația lui bizară. Era tipică pentru Wolfgang o promisiune atât de imposibilă.

– O, să-mi dai de veste când îngheață iadul, spuse ea tărăgănat. Până atunci, spre binele familiei tale și pentru coniacul pe care îl aștepți, ai să te comporți civilizat. Ne-am înțeles?

Nu se aștepta să fie înțeleasă și nu fu deloc surprinsă când Wolfgang îi aruncă o privire urâcioasă, ieșind mai apoi din cameră fără să mai adauge vreun cuvânt.

Adelaide îl evită pe Wolfgang în următoarele douăzeci și patru de ore, un exercițiu extrem de simplu din moment ce el se dusese la cârciumă la câteva clipe după discuția lor și nu mai revenise acasă până în zorii zilei următoare.

Acum era aproape patru după-amiaza, el era tot în pat, iar ea se opri câteva secunde să se ocupe de hortensia care aproape se ofilise și încercă să nu își facă prea multe griji legate de cum reușise Wolfgang să facă rost de bani ca să bea.

Cel mai probabil de la Isobel. Probabil îi spusese că avea să își cumpere haine noi sau că voia să bea o halbă de bucurie. Din fericire, Isobel era sensibilă la scuzele unui frate, dar nu era nici proastă, nici foarte generoasă. Nu îi dăduse lui Wolfgang mai mult de câțiva șilingi. Pe care, cu siguranță, el îi transformase într-o datorie de o sută de lire în decurs de o oră.

– Nu trebuie să faci asta, se auzi din spatele ei glasul morocănos al lui Connor. Angajăm un grădinar.

Adelaide se îndreptă cu o tresărire ușoară, se întoarse și văzu că el se afla chiar în spatele ei, cu un teanc mare de hârtii așezate peste un volum gros. Apropierea lui fusese acoperită de murmurul unui vânt ușor.

– Bună ziua, domnule Brice. Își scoase mănușile și zâmbi. Îți reamintesc că îmi place grădinăritul.

– Așa mi-ai zis. Se încruntă un pic. Am presupus că asta înseamnă să tai flori și... ce mai faci tu.

– Îmi place tot. Până și activitatea repetitivă a plivitului era satisfăcătoare. Ridică privirea spre el și se întrebă dacă nu cumva imaginea viitoarei lui soții lucrând pământul nu îl jignise. Te deranjează?

– Nu. Chipul i se lumină și scutură iute din cap, ca pentru a-și goni ideea din minte. Nu dacă îți face plăcere. Mută hârtiile în cealaltă mână și îi întinse cartea. Uite, ți-am adus ceva.

Încântată de cât de repede îi acceptase pasiunea pentru grădinărit – și, evident, de cadoul lui –, luă cartea cu un zâmbet.

– Ce este?... Un atlas? Îl întoarse pe o parte și pe alta, îi studie minunata legătură din piele. Era un cadou atent, chiar dacă oarecum straniu. E foarte frumos din partea ta. Mulțumesc.

– Nu atlasul este surpriza. Este un instrument. Vreau să decizi unde ți-ar plăcea să mergi în turul nostru prin Europa. Întinse mâna și bătu ușor în carte. Luna de miere. Asta e surpriza.

Uluită, Adelaide se uită la el, la atlas, apoi iar la el.

– Serios? Vorbești serios? Putem să mergem oriunde mi-ar plăcea?

– Oriunde ți-ar plăcea. Să faci o listă.

Ea râse, încântată de sugestie. Făcuse sute de liste în trecut. Cu pana și hârtia când mai avea bani de ele, apoi, mai târziu, liste în gând – una pentru facturi, alta pentru datorii, o alta pentru proviziile pe care trebuia să le cumpere, o alta pentru reparațiile pe care nu și le permitea. Nu putea nici în ruptul capului să își amintească ultima listă pe care o făcuse de plăcere.

Ar fi vrut să meargă oriunde. Posibilitățile erau nelimitate. Bine, nu complet nelimitate. Nu putea să își ia un an liber așa cum făcuseră părinții ei. Trebuia să se gândească la George și, pentru numele Domnului, fratele ei nu putea să fie lăsat nesupravegheat atât de mult timp, dar putea să își ia o lună sau două, poate chiar trei. Trei luni de călătorie spre orice loc i-ar fi plăcut. Nici nu îi venea să creadă.

Emoția și dorința îi învolburară sângele în vene.

– Vreau să merg în Prusia și în Franța.

– E un început. Unde altundeva?

– O, nu cred că vom avea timp și pentru alte locuri.

– Putem să plecăm cât vrei tu.

Ea scutură din cap.

– Nu pot să-l las singur pe George prea mult timp.

– De ce să îl lăsăm? Călătoriile sunt numai bune pentru un băiețel.

– Poate să vină cu noi?

– Bineînțeles, atâta vreme cât iei și o dădacă. El ridică o mână ca să dea într-o parte o șuviță de păr de pe umărul ei. N-am de gând să mă iau la întrecere cu el pentru timpul tău sau îl pescuiesc din vreun canal în Veneția. Și bănuiesc că Isobel își va dori să aibă libertatea să exploreze un pic fără un copil după ea.

– Poate să vină și Isobel? Își dădu seama că nu făcea decât să repete tot ce spunea Connor, dar nu putea să se abțină. Totul era atât de extraordinar. Îi oferea un alt vis. Ba mai mult, îndeplinea visul pe care mama și tatăl ei nu reușiseră niciodată să îl concretizeze. Copiii Ward în călătorie... majoritatea copiilor Ward, se corectă ea.

– Și Wolfgang?

– Poate să vină cu noi, dacă vrea.

Dată fiind acreala din ultima vreme a fratelui, spera mai curând să nu vrea. Dar în același timp, nu putea să fie lăsat de capul lui pentru prea mult timp.

– Nu știu dacă va fi de acord să ni se alăture.

– Atunci nu ni se va alătura, răspunse indiferent Connor.

– Wolfgang nu poate să fie lăsat nesupravegheat prea...

– Nesupravegheat? ridică din sprâncene. Este cumva infirm?

– Foarte aproape, mormăi ea. Face alegeri groaznice. Nu știu dacă e capabil să le facă pe cele bune.

– E capabil. Vom face tot ce putem pentru el, dar este adult, Adelaide. Nu poți să-l oprești dacă e hotărât să fie nefericit.

– Știu, dar trebuie să încerc. Se încruntă, coborî privirea și lovi o piatră cu vârful pantofului. Nu își face rău doar lui. Mai sunt Isobel și George...

O întrerupse prinzându-i bărbia cu mâna și ridicându-i fața spre el.

– Soarta ta nu mai este legată de fratele tău. Înțelegi?

Adelaide se gândi la spusele lui. O parte din ea avea să fie mereu legată de Wolfgang pentru că o parte din ea avea să spere întotdeauna că băiatul pe care îl iubise devenea un bărbat de care să fie mândră. Chiar dacă o durea, n-ar fi rupt legătura aceea nici dacă ar fi putut. Cine, dacă nu familia, putea să aibă grijă de un băiat rătăcit? Cine îl plângea?

Dar Connor avea dreptate din punct de vedere financiar. Zilele în care se temuse de ruină absolută se încheiaseră. Nimic din ce ar fi făcut Wolfgang nu mai putea să schimbe situația.

– Da, înțeleg.

Se întinse, îi prinse mâna și i-o strânse cu blândețe înainte să îi dea drumul. Odată cu mâna lui, dădu drumul și tristeții. Nu era momentul să insiste pe grelele poveri ale inimii. Era o zi frumoasă, o zi minunată. Și avea de pus la punct o călătorie.

– Când plecăm? întrebă ea, cu un entuziasm crescând. Imediat după nuntă?

Sau le trebuia o săptămână, două ca să se instaleze la Ashbury Hall?

– Când închei conturile cu Sir Robert.

Nu acela era răspunsul pe care îl așteptase.

Nu-i spusese Connor că el avea propria listă? O listă lungă cu surprize pentru fratele lui sau așa ceva? Cât de lungă? De câte săptămâni sau luni, sau chiar ani, avea nevoie ca să taie toate punctele de pe lista lui? Încercă din răsputeri să nu își lase la iveală dezamăgirea. Nu îi promisese niciodată un voiaj. Cu siguranță nu îi promisese să plece undeva în viitorul apropiat. În cele din urmă, avea să o ducă în călătorie și era mai mult decât se gândise vreodată să ceară.

– Bine, spuse cu o voce care spera să pară destul de veselă. Atunci am timp să fac planuri. Ai vrea să recomanzi vreun loc?

– Îmi amintesc că Viena este plăcută toamna. Îmi imaginez că Roma i-ar plăcea lui Isobel.

– Ai fost și acolo?

– Mama m-a dus la Viena când eram copil. În Roma am ajuns acum doi ani cu afacerile mele.

Adelaide înclină capul.

– Care sunt mai exact afacerile tale?

– N-am doar una, dar cele mai multe sunt legate de transportul maritim. Mărfuri din America, mătase din China...

– China? Ai fost în China? Cum Dumnezeu ai ajuns de la eliberarea din închisoare la a călători prin lume?

El clătină din cap.

– Altă dată.

– Dar...

– Mai am ceva pentru tine. Îi întinse hârtiile.

Distrasă de la întrebările ei, Adelaide le luă cu un zâmbet derutat.

– Mai multe cadouri? Ce sunt astea?

– Contractele. Cele cincisprezece mii de lire care îți aparțin. Alte câteva afaceri.

Cu un suspin, Adelaide aproape scăpă atlasul din mână în încercarea de a vedea mai bine hârtiile.

– Cum Dumnezeu ai reușit să le obții așa de repede?

– N-a fost ușor. Se întinse și luă cartea de la ea ca să nu o scape. Numai licența specială a costat mai bine de...

– Licența specială? Căută prin hârtii și își dădu seama că habar nu avea cum arăta o licență specială sau de ce trebuia să afle, așa că se opri și se uită uimită la Connor. Dar nu avem nevoie de o licență specială. Am fost de acord să așteptăm până se face anunțul căsătoriei.

– Da, pentru că n-ai vrut să te cunune un fierar. Arătă cu bărbia spre hârtii. Acum nu mai trebuie să așteptăm.

Existaseră o mulțime de motive pentru care să aștepte. Încercă să și le amintească în clipa în care inima începu să îi bată cu putere.

– Eu... n-am rochie. Am ajuns cu Isobel la modistă abia ieri.

– Poartă rochia pe care o aveai când ne-am cunoscut. Mărită-te cu mine azi.

– Nu. Nu îi venea să își creadă urechilor. Nu, e o rochie de bal. Și trebuie să mă uit pe contracte...

– Atunci, uită-te pe ele, o îndemnă el.

– Cum, acum?

– E cel mai bun moment.

Adelaide scutură din cap.

– Nu mă pricep deloc la legi. Un avocat...

– Dacă voiam să te trag pe sfoară, o întrerupse Connor cu o urmă de nerăbdare, m-aș fi îngrijit ca documentele să fie prea complicate ca să le poți descifra, apoi aș fi plătit orice avocat pe care l-ai fi angajat ca să-ți spună că toate sunt bune și frumoase.

– Nu toată lumea e coruptă, mormăi ea.

– Nu, dar suficienți cât lucrurile să se desfășoare cu ușurință, spuse el vesel. Hai să sărim peste curtatul ăsta...

– Dar îți doreai ceva măreț. Îți doreai jumătate de hectar de flori și o mireasă îmbrăcată în cea mai frumoasă rochie.

Adelaide bănuise că își dorea să facă din victoria asupra lui Sir Robert un spectacol de zile mari.

– Am să-ți cumpăr o sută de rochii frumoase și am să mă uit cum te îngrijești de grădină. Zâmbi odată cu ea. Îți amintești că la început doream să fugim.

– Da, dar eu... mi-am făcut planuri. Mai ales planuri să se mărite peste câteva săptămâni. Nu pot...

– Schimbă-le. Să știi că fiecare zi amânată e un risc. Aș putea să fiu aruncat de pe cal în drum spre casă sau să mă răzgândesc și să fug mâine în Australia cu văduva McClary.

Doamna McClary era suficient de bătrână cât să îi fie bunică.

– Nu te-ar lua. Are gusturi mai bune decât mine.

În timp ce el chicoti, Adelaide se gândi la argumentele lui. Aveau sens. Putea să se răzgândească. Dacă descoperea adevăratele motive pentru care Sir Robert o curtase, putea foarte bine să se răzgândească. Atunci, ar fi rămas fără cele cincisprezece mii de lire la fel de sigur ca în cazul în care contractul era o minciună și ar fi rămas și fără soț.

Connor trebuie să fi intuit că șovăia. Puse atlasul și hârtiile pe jos și se apropie de ea până ce parfumul lui îi învălui toate simțurile. Degetele care alunecară blând pe obrazul ei erau calde și ușor aspre.

– Se poate locui în Ashbury House acum. Cu toții, mai puțin decoratorul, arhitectul și câțiva meșteri, au plecat. Cele mai multe dintre ferestrele noi au fost montate. Avem mobilă, personal, o cameră de joacă în care să stea George. Am un grădinar...

– Ai făcut o cameră de joacă?

– Te așteptai la altceva?

– Păi, nu. Sau poate că da. Nu era sigură la ce se așteptase, dar n-ar fi fost surprinsă dacă lui nu i-ar fi trecut prin minte nevoile lui George. Doar că...

– Totul e gata, spuse încet Connor. De ce să așteptăm?

Cugetă la situație cu gândul la ce era mai bine pentru ea și familia ei, dar își dădu repede seama că, exceptând o cădere tragică de pe cal, decizia ei nu avea să facă vreo diferență prea mare pe termen lung. Că se mărita cu el în ziua aceea sau peste câteva săptămâni, rezultatul final era același.

Doar că, dacă aștepta, n-ar mai fi avut de luat o decizie. S-ar fi trezit în ziua nunții știind că opțiunile erau să ajungă la capelă și să facă jurămintele sau să își trimită la pieire familia.

Dar în ziua aceea... putea să aleagă să se mărite. Era o definiție foarte vagă a ideii de alegere, o poleială subțire de control al situației, dar era suficient ca să îi aducă un zâmbet pe buze.

Voia să se mărite cu Connor în ziua aceea pentru că voia să se mărite cu Connor în ziua aceea; nu mai avea nevoie de alte motive. Nu trebuiau să existe condiții sau așteptări. Putea să facă exact ce își dorea.

–Vreau să mă schimb, îl anunță ea. Vreau să fie prezenți Isobel și George.

Luă teancul de hârtii și le împinse spre el.

–Și vreau să semnezi contractele.

Capitolul 20

La treisprezece ani, Adelaide se închipuise pentru scurtă vreme îndrăgostită de Paul Montgomery, fiul unui fermier din regiune și, timp de trei săptămâni, se ținuse după mama ei ca să îi povestească detaliile din ziua nunții părinților ei. Avuseseră muzică și flori? Se simțise ca o prințesă într-o rochie de mătase și dantelă?

Mama îi răspunsese cu răbdare și haz. Își amintise de emoții și de nervi, și de o grămadă de lucruri de făcut. Detaliile aveau să rămână pentru totdeauna învăluite în ceață.

Adelaide se așteptase la o experiență asemănătoare pentru ziua nunții ei. Doar că nu avu prea multe lucruri de făcut. Singura bătaie de cap fu George, care se opuse cu încăpățânare să facă baie și să poarte hainele de duminică într-o zi de vineri, făcându-și simțită nemulțumirea când sări din cadă și zburdă gol prin casă țipând cât îl țineau plămânii ca un purceluș supărat și plin de săpun.

Fu nevoie de o jumătate bună de oră ca să fie prins, spălat de săpun și vârât în hainele lui.

După aceea, nu prea mai apăru nimic din cale-afară de palpitant. Spre deosebire de mama ei, Adelaide nu era îndrăgostită de mirele ei. Nutrea, cel mult, un atașament precaut pentru el.

Se gândi că se putea să fie puțin emoționată, dar era greu de stabilit exact cauza pulsului ei care o lua razna și a mâinilor care tremurau. Puteau la fel de bine să fie nervii. Incapabilă să identifice sursa neliniștii ei, lăsă deoparte felul în care se simțea și se concentră pe ce trebuia să facă.

În mod practic. Acele detalii ocupară ziua nunții ei.

Se spălă, se schimbă. Îi trimise de veste lui Wolfgang la cârciumă. Nimeni nu se așteptase la vreun răspuns.

Connor plecă la Ashbury și se întoarse cu trăsura lui după câteva ore ca să îi ia pe toți si să îi ducă la bisericuța în care Adelaide participase toată viața ei la slujbe. Știa fiecare detaliu de pe singura fereastră cu vitralii și cunoștea spatele stranelor ca în palmă. Preotul era același care o botezase și cel care o consolase când ea se îndrăgostise de fiul lui.

Acum se afla înaintea lui la altar, în vreme ce el vorbea despre fidelitate și caracterul sacru al sfintei căsătorii. Spuse și ceva despre soții și stăpâni. Adelaide se prefăcu a nu auzi.

Încă un pas, își aminti ea când lumea ei începu să se învârtă. Acela nu era decât încă un pas și fusese alegerea ei.

Își rosti jurămintele. Connor pe ale sale. Isobel bătu din palme când preotul îi declară soț și soție. George se lovi cu capul de o strană și zbieră. Michael Birch și Gregory O'Malley semnară în calitate de martori.

Și așa se mărită. Cât ai bate din palme, iată că avea un soț, avea o viață nouă.

Se terminase.

– Ei bine, se auzi șoptind uluită. Bine.

Mâna lată a lui Connor se așeză pe spatele ei și râsul lui o învălui.

– Ești gata de plecare, nu?

Nu voi să se supere pe amuzamentul lui, dar atingerea și vocea lui fură ancore bine-venite în lumea ei care o lua la goană. Încet, mintea începu să i se limpezească atunci când o îndrumă afară la aer curat și spre ultima geană de lumină a serii.

Se simți aproape coerentă când le mulțumi lui Gregory și lui Michael pentru susținere, apoi urcă împreună cu Connor și familia ei în trăsură. Și în clipa în care trăsura o luă din loc, se închipui destul de... ei bine, de ea însăși.

Abia dacă auzise cuvintele pe care Connor i le spusese la altar, dar acum înțelegea ce îi zicea lui Isobel. Aveau să își strângă lucrurile în seara aceea, căci intenționa să trimită după familia ei a doua zi. Se gândi că era perfect normal și încuviință din cap când trăsura se opri în fața casei ei.

Isobel sări afară, îl prinse în brațe pe un George zburdalnic și se îndreptă spre casă. Adelaide se ridică de la locul ei cu gândul să îi urmeze. Se întrebă dacă trebuia oare să își ia rochia de muselină ivorie sau se decolorase atât de tare că nu mai era de purtat?

Un braț o prinse de mijloc și abia dacă reuși să scoată capul pe portieră.

Râzând, Connor o trase înapoi în trăsură, pe banchetă lângă el.

– Unde crezi că te duci, dragoste?

Uimită, Adelaide se uită lung la el.

– Eu... ai spus că trimiți după noi mâine. După ce ne strângem lucrurile. Ai spus asta acum nici două minute.

– Am spus că vin după familia Ward mâine... Se întinse și închise portiera. ... doamnă Brice.

În clipa aceea, Adelaide își dădu seama că nu avusese mintea atât de limpede pe cât își imaginase. *Sigur* că nu voise să spună că ea avea să se întoarcă împreună cu Isobel și cu George. Pentru că era soția lui deja. Pentru că era ziua nunții lor. Pentru că, o, Doamne sfinte, *nu se încheiase* încă.

Fu cuprinsă de neliniște când își dădu seama, cu întârziere, că a deveni soție era mai mult decât formalitățile de la biserică. Mai erau... alte formalități. Formalități ascunse, păcătoase, despre care ea nu avea decât o idee vagă.

– Eu... Își întoarse iar privirea spre portieră, iar, dacă trăsura nu ar fi luat-o iarăși din loc, poate ar mai fi încercat să scape a doua oară.

Evident, gândurile i se citeau limpede, căci Connor își trecu brațul pe sub genunchii ei și o trase în poala lui. Neliniștea se transformă în spaimă. Voia să încheie *totul* în trăsură?

Dar spaima aceea nu dăinui mult. Connor nu dădu vreun semn că avea să profite înainte de vreme – în opinia ei – de drepturile lui

de soț. Îi rezemă obrazul de pieptul lui și o strânse ușor de mijloc. Adelaide simți mângâierea bărbiei lui în creștet.

– N-o să regreți ziua de azi, îi spuse el încet și îi desenă cu mâna cerculețe delicate pe spate.

În mod evident, încerca să o liniștească. Adelaide își dorea ca el să reușească. Se temea că erau amândoi condamnați la dezamăgire.

Era învăluită de parfumul lui, perfect conștientă de bătăile puternice ale inimii lui și de puterea trupului său masiv. Era mult mai mare ca ea, mai puternic și, fără îndoială, mult mai informat despre ce împărtășeau soții și soțiile între ei.

Nu se putea gândi decât la el, la ce avea să facă și la cât fusese de prostuță când o întrebase pe mama ei de ziua nunții în loc să o fi întrebat de *noaptea* nunții. Nu neapărat noaptea nunții mamei, se corectă ea repede – nimeni nu trebuia să treacă prin chinul aflării detaliilor despre noaptea nunții părinților –, ci de o noapte a nunții în general. Ar fi trebuit s-o întrebe pe mama ei ce se întâmpla într-o noapte a nunții.

Se întrebă dacă putea să ceară detalii de la Connor, apoi se întrebă dacă era neapărat nevoie. Chiar dacă multe lucruri nu îi erau clare, nu era chiar o neștiutoare. Mecanismele principale îi era cunoscute... întru câtva.

Poate că ar fi trebuit să discute cu una dintre femeile din sat sau poate chiar cu Isobel, a cărei curiozitate nemăsurată o făcuse probabil să dea peste vreo carte pe această temă. Se scriau cărți pe tema asta? La naiba, ar fi trebuit să întrebe pe cineva.

Connor o sărută delicat pe creștet.

– Nu te chinui așa tare, scumpo.

– Nu mă chinui.

Connor izbucni în râs. Îi mângâie ușor brațul, dezmierdându-i pielea delicată.

– Închide ochii, iubito. Relaxează-te.

Adelaide trase ușor aer în piept și își concentră atenția pe blândețea atingerii lui și pe cât de atent, aproape protector o ținea. Îi fu de ajutor... un pic. Nu era relaxată când ajunseră la Ashbury Hall, dar nici nu mai era așa tentată să dea fuga înapoi acasă.

De ajutor mai fu și faptul că servitorii nu se înfățișară să le ureze bun venit.

„Vă mulțumesc tuturor pentru frumoasa și călduroasa întâmpinare. După cum prea bine știți, prima mea îndatorire ca stăpână a casei va fi să mă culc cu stăpânul. Scuzați-ne."

Doamne sfinte!

Doamna McKarnin și o servitoare erau singurele care îi așteptau înăuntru.

– Să vă iau mănușile, doamnă?

– Poftim? Nu! Adelaide se strâmbă când intendenta făcu ochii mari. Îmi cer iertare, doamnă McKarnin. Am vrut să spun că vă mulțumesc pentru propunere, dar am să-mi păstrez mănușile pentru moment.

Nici un articol de îmbrăcăminte nu avea să fie înlăturat până în clipa în care devenea neapărat necesar. Ignoră complet ridicolul absolut al acelui gând.

Expresia de pe chipul doamnei McKarnin se îndulci într-una înțelegătoare.

– Cum doriți, doamnă. Mai pot face ceva pentru dumneavoastră?

– Da. Aș putea... „să vă pun niște întrebări extraordinar de necuviincioase?" Să primesc un pahar cu vin?

Connor veni în dreptul ei.

– Am să mă ocup eu de asta, doamnă McKarnin. Mulțumesc.

Își așeză mâna caldă pe spatele ei și o îndemnă cu o apăsare subtilă să o ia înainte. Adelaide nu avu de ales și urmă calea pe care i-o indica – prin holul cel mare, spre scări și de-a lungul coridorului din aripa principală. Dar spre surprinderea ei, Connor nu o conduse spre dormitoarele principale, ci spre salonul alăturat. Era destul de mic și mai puțin impunător decât restul casei. Culorile, mai ales nuanțele de albastru și verde, erau mai deschise acolo, modelul sofalei din centru și al fotoliilor capitonate era feminin, iar lemnul din încăpere era colorat într-un maro auriu care strălucea în pâlpâirile lumânărilor.

Privi cum Connor traversă camera ca să toarne un pahar de Madeira de pe un bufet și se întrebă dacă finisase încăperea cu gândul la ea. Apoi se întrebă dacă era dispus să accepte o amânare de-o noapte în schimbul amenajării salonului după bunul lui plac.

O, pentru numele Domnului! se gândi ea enervată. Teama ei o împingea dincolo de ridicol, înspre lașitate. Cu o răsuflare prelungă și liniștitoare, lăsă din mâini fustele pe care le ținuse strâns în pumni și se dojeni sever în gând.

Se purta ca o nătăfleață. Femeile se măritau în fiecare zi. Probabil, nici una nu murise vreodată de supărare. Așa că, serios, de ce să se teamă? De câteva momente de stânjeneală și neplăcere, doar atât. Nu ceruse Connor să se întâmple de zece ori pe zi? Sigur totul trebuia să meargă foarte repede dacă puteai să faci așa ceva de zece ori pe zi.

Probabil că era precum păsările pe care le urmărise pe ascuns în grădina mamei ei. Niște dat din aripi și totul era gata.

– Cât de rău ar putea să fie?

Connor se întoarse dinspre bufet, cu un pahar în mână.

– Poftim?

– Nimic, ciripi ea și se strădui să pară calmă.

Cu o expresie tandră, Connor traversă camera înspre ea.

– Nu vreau să-ți fie frică, Adelaide.

– Nu-mi este.

El îi întinse paharul de Madeira și nu spuse nimic, ceea ce era totuna cu a-i fi spus că mințea.

– Prea bine, recunoscu ea, poate că sunt puțin emoționată. Dar îmi imaginez că e ca și cum ți-ai scoate un ghimpe din deget. Așteptarea e mai rea decât lucrul în sine. Strângi din dinți, tragi iute și gata.

– Gata, repetă el.

– Da. Adelaide dădu o dată din cap, apoi se gândi din nou și se strâmbă. N-am vrut să pară că parcă mă gândesc la o rană. Totuși, acum că apucă să se gândească mai în detaliu, o rană nu suna chiar așa departe de ce era posibil. Sunt convinsă că va fi minunat. Nu, nu era. Dar cum n-am apucat niciodată să încheiem chestiunea, trebuie să știi... Își bău conținutul paharului dintr-o singură înghițitură. N-o să o fac de zece ori pe zi.

– De zece ori... Connor clipi nedumerit, apoi închise ochii cu un geamăt. O, la naiba!

„O, la naiba" nu era răspunsul pe care Adelaide sperase să îl primească.

– Sunt dispusă să negociez. Puțin.

Connor deschise ochii, luă paharul de la ea și îl puse deoparte, fără să spună vreun cuvânt. Apoi, o luă de mână și vorbi pe un ton plin de răbdare, înțelegere și regret:

– Adelaide, scumpo.

– Vai!

Își dori să își smulgă mâna și să îi acopere gura. Nimic bun nu putea fi spus pe un asemenea ton. Era genul de ton pe care cineva îl folosea ca să aducă vești despre boală, și moarte, și...

– Glumeam cu cele zece ori.

– Oh. Ei bine, nu era atât de îngrozitor. Nu îi păsa că fusese victima glumei lui, dar era o ușurare să știe că nu se aștepta ca ea să...

– Nu e ca și cum ai scoate un ghimpe, continuă Connor.

Ușurarea dispăru. Să spere că spusele lui însemnau că nu avea să doară era prea mult.

– Nu se face repede, nu-i așa?

Gura lui se arcui.

– Nu atunci când se face cum trebuie.

– Hai să o facem prost, sugeră ea.

– N-o să-ți placă dacă o facem prost.

Adelaide se temea că nu avea să îi placă nici într-un fel, nici în altul.

– N-am putea încerca?

Connor oftă.

– Acum ți-e frică.

– Ei bine, nu-mi era atunci când mă gândeam că o să se petreacă totul rapid, mormăi ea.

– Va fi și ceva rapid.

– Nu înțeleg...

– Nu-i nimic. Îi dădu părul de pe față. Ai încredere în mine, Adelaide?

„O, Doamne, nu iar asta."

– Dacă vrei să știi dacă am încredere că o să faci cum trebuie... Flutură mâna în direcția dormitoarelor. ... *asta*, atunci bănuiesc că n-am încotro.

Urmă o pauză, înainte ca el să adauge pe un ton foarte sec:

– Mă faci să mă simt ca un pașă.

– Ai prefera să nu fiu sinceră?

– Hai să mai încercăm o dată, sugeră el, înainte de a-și strecura o mână pe ceafa ei și a-și apăsa gura pe a ei.

Din instinct, Adelaide ridică mâinile între ei. Fluturară indecise, apoi se opriră pe reverul hainei când buzele lui se mișcară peste ale ei, cu o apăsare delicată și ademenitoare. Pentru o clipă, își aminti de primul lor sărut din grădină, atunci când o tachinase

și o ispitise spre supunere binevoitoare. Dar nu fu nevoie decât de o altă atingere a buzelor lui, de o altă dezmierdare atentă cu limba pentru ca întreaga comparație să pălească. Sărutul de acum nu avea nimic de-a face cu ce fusese înainte. Nu era nici o cerință, nici o manipulare. Nu o săruta cu o răbdare hotărâtă, ci cu o tandrețe care părea infinită.

O căldură apăsătoare îi învălui pielea înfiorată și se prelinse înăuntrul ei, lăsându-i membrele fără vlagă. Se sprijini de el, și brațul lui îi cuprinse mijlocul, trăgând-o mai aproape ca să îi susțină greutatea. Îi părăsi gura ca să presare de-a lungul gâtului săruturi ușoare ca o adiere. Își apăsă buzele pe tâmpla ei, și savură pielea sensibilă a maxilarului ei.

Adelaide se cutremură când Connor ajunse la lobul delicat al urechii, apoi răsuflă întretăiat când îl trase ușor cu dinții. Connor șopti pe pielea ei:

– Îți plăcea partea asta, așa-i?

– Da.

Continuă să se joace cu ea, găsind locurile care, pe gât, o făceau să se înfioare.

– Restul e la fel... doar că mai mult... Lasă-mă.

Adelaide încuviință nesigură din cap și, dintr-o singură mișcare abilă, o ridică în brațe.

Era conștientă vag că o purta spre dormitor, era conștientă de lumina mai strălucitoare a lumânărilor și de trosnetul tihnit al focului. Lumea ei se dizolvă într-o serie molcomă de senzații – alunecarea picioarelor pe podea, apăsarea gurii lui pe gâtul ei, mătasea deasă a părului lui în degetele ei. Pe măsură ce căldura se transformă în înflăcărare, Adelaide deveni agitată, tânjind după următoarea atingere, după următorul tremur de plăcere. Dar Connor rămase neîndurător, înnebunitor de lent în seducția lui. O dezbrăcă în tihnă, oprindu-se să guste și să atingă fiecare părticică din pielea ei descoperită. Îi îndepărtă cu blândețe mâinile atunci când încercă să îl ajute, când încercă să îl grăbească.

– Așa, îi șopti el și acoperi cu gura scâncetul ei de împotrivire. În felul meu.

În ciuda aerului cald din încăpere, simți un fior când Connor trase cămașa de pe ea. O așeză pe pat și fiorul fu alungat de fierbințeala trupului lui care îl acoperi pe al ei. Senzația și parfumul lui

o învăluiră... Izul discret de lemn de santal, părul moale de pe pieptul lui, înflăcărarea mâinilor lui care alunecau peste pielea ei.

Îi mângâie coapsa, căută căldura dintre picioarele ei. Adelaide se zvârcoli sub el, prinsă între dorință și stânjeneală.

– Connor...

– Șșt, dragoste... lasă-mă.

Nu se mai împotrivi și oftă întretăiat la prima alunecare lină a degetelor lui. O mângâie și tachină cu măiestrie până ce plăcerea se transformă într-o durere dulce, iar durerea deveni o nevoie disperată. Adelaide gemu și se încordă sub el, îl prinse de umeri, de păr, de fiecare parte din trupului lui pe care putu să o cuprindă. Connor se aplecă să-i prindă un sfârc în gură și, deodată, nevoia redeveni plăcere – un val înnebunitor care îi încordă fiecare mușchi din corp o cuprinse și o buimăci, lăsând-o gâfâind.

Cu un suspin înfiorat, Adelaide deschise pleoapele și se trezi privind ochii verzi și misterioși ai lui Connor. Erau întunecați de pasiune, străluceau triumfători, plini de căldură.

Mâinile lui alunecară sub genunchii lui Adelaide.

– Pune-ți picioarele în jurul meu... așa.

El își ridică greutatea și se apăsă ușor în ea. Simți durere, dar una ușoară, care nu deranjă cu nimic senzația extraordinară a trupului lui Connor mișcându-se peste al ei sau dorința ei de a se arunca în următoarea senzație, în următorul val de plăcere. Până când el mormăi ceva în părul ei și se împinse înăuntrul ei, cu o apăsare lungă și fermă a șoldurilor.

Deodată, momentul nu mai fu atât de încântător. Ea își înfipse unghiile în umerii lui și țipă.

– O! Au!

Connor rămase încremenit, numai pieptul îi mai urca și cobora greoi.

– Îmi pare rău. Draga mea, îmi pare rău. Trebuie să se întâmple.

Să se întâmple era exact ce-și dorea Adelaide să audă și exact ce avea de gând să facă. Îl împinse, dar Connor rămase neclintit.

– Connor...

– Relaxează-te ușor, scumpa mea. Își lăsă capul în jos și o sărută. Relaxează-te și așteaptă. O să fie mai bine. Promit.

O sărută din nou, încet și adânc, iar durerea se transformă într-o neplăcere ușoară. Mâinile lui îi dezmierdară cu blândețe pielea,

reaprinzând văpăile care se stinseseră. La început, fură doar scântei, apoi flăcărui neînsemnate care pâlpâiră și tachinară și, într-un final, prinseră viață. Mâinile ei se ridicară cu grijă pe mușchii puternici de pe brațele lui, apoi coborâră peste întinderea netedă a spatelui. Îl auzi cum, brusc, i se tăie respirația, apoi cum răsuflă întretăiat și simți sub palme bătaia nebună a inimii lui.

Connor o sărută pe gât, pe maxilar.

– Mai bine?

– Da. Neplăcerea se risipi cu totul, înlocuită de o nevoie inexplicabilă de a se mișca. Cred... vreau...

– Știu. El se retrase pe jumătate, apoi alunecă din nou înăuntrul ei.

– Oh.

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet păcătos.

– Mai bine?

Adelaide nu putu să răspundă. El se mișcă din nou, începând în ritmul unei invazii blânde, urmate de o retragere care o lăsară fără cuvinte. Durerea și nevoia reveniră, diferite de data asta. Într-o doară, ea se arcui spre el ca să îl întâlnească și fu recompensată de un geamăt răgușit și masculin. Connor lăsă capul în jos și își îngropă fața în părul ei. Mișcările îi deveniră din ce în ce mai rapide, mai puternice și totuși, cumva, nu erau destul de iuți ori destul de lente, ori ceva. Adelaide avea nevoie de *altceva*.

– Am nevoie... Connor, am nevoie...

– Șșt. Știu.

Își coborî mâna și o dezmierdă acolo unde trupurile lor erau împreunate. Plăcerea o copleși din nou, un val uluitor după un altul. Și chiar în clipa în care dădea să iasă la suprafață, Connor o strânse în brațe, o pătrunse adânc și se cutremură în brațele ei.

Capitolul 21

Adelaide deschise ochii și îi miji în lumina dimineții care se strecura pe lângă marginile draperiilor. Încă pe jumătate adormită, se răsuci pe spate ca să scape de strălucirea orbitoare și își întinse mușchii

îndurerați ai picioarelor. Moliciunea noii lenjerii îi mângâie trupul gol. Mai că gemu de plăcere... până ce își aminti *de ce* picioarele îi erau goale în așternuturi fine, și nu încolăcite în pătura ei aspră din lână, îmbrăcată în cămașa ei veche de noapte.

Era măritată. Era soție.

Își răsuci capul pe pernă și îl descoperi pe Connor adormit lângă ea.

Doamne sfinte, avea un soț!

Un hohot de râs i opri în gât, genul acela de râs care apărea când ezitai între încântare scandaloasă și spaimă absolută. Înghiți și râsul, și spaima. Pe primul pentru că nu voia să îl trezească pe Connor, pe ultima pentru că i se păru lipsită de logică și inutilă.

Următorul pas – la el trebuia să se gândească de acum.

Doar că îi fu imposibil să se concentreze pe următorul pas. Era mult mai interesant să se concentreze pe pasul pe care îl făcuse cu o noapte în urmă.

Noaptea nunții ei fusese o nebunie plină de descoperiri.

Ce făcuseră... ce *făcuse*... Desfrânată era un cuvânt care abia dacă reușea să îi descrie purtarea. Probabil ar fi trebuit să îi fie rușine. Sau măcar să se simtă stânjenită. Dar nu se simțea. Se simțea minunat de păcătoasă, extraordinar de încântată de ea însăși și teribil de intrigată de bărbatul care dormea lângă ea.

Connor era soțul ei. Se măritase cu el, împărțise patul cu el. Și totuși, știa atât de puține despre el.

Îi cercetă cu privirea trupul și căută detalii. Dormea pe burtă, cu brațele sub pernă și picioarele răschirate – observă că ocupa mai mult de jumătate de pat. Gene de un blond-închis, dese și destul de lungi cât să aprindă o scânteie absurdă de invidie în ea, se odihneau pe o piele palidă de la natură și ușor bronzată de soare. Avea o cicatrice micuță chiar la rădăcina părului și una mare care începea la baza umărului stâng și care se continua într-o linie zimțată, spre spate, lată de vreo cinci centimetri, care dispărea sub cearșaf. O privi încruntată și se întrebă ce rană o provocase și cât de groaznic trebuia să îl fi durut. Era un semn desăvârșit care îi reaminti că el nu dormise întotdeauna în așternuturi moi, că viața lui fusese sumbră o vreme.

Mintea îi fu invadată de imagini întunecate. Exista un număr infinit de împrejurări când putuse să fie rănit. Când era doar un băiat,

fusese înrolat cu forța. În vreme ce cunoștințele ei despre viața în marină erau limitate la extrem, auzise câteva povești despre lucrurile îngrozitoare care se puteau întâmpla la bordul unei corăbii de război.

Poate că cicatricea fusese provocată de biciul vreunui căpitan sau de cuțitul vreunui camarad de pe vas. Poate Connor fusese rănit în luptă sau...

– Îmi păzești somnul, dragoste?

Vocea lui Connor, răgușită de somn, îi alungă din minte gândurile acelea răscolitoare. Își întoarse iute privirea și dădu de ochii lui verzi și misterioși care o studiau cu aceeași atenție cu care îl studiase și ea.

Stânjenită dintr-odată, își drese glasul și privi într-un loc aflat undeva în spatele lui.

– Bineînțeles că nu.

– Mă simt ușurat să aud asta, din moment ce asta ține de datoria mea. Se răsuci și își trecu absent mâna prin păr, înainte să își așeze brațele sub cap. La ce te gândeai? Puteam să aud cum ți se învârt rotițele în căpșorul tău.

– Mă întrebam cum ai fost rănit, răspunse ea, căci nu știa de ce ar fi mințit. Cum să afle mai multe despre el dacă nu îl întreba? Ridică din umeri când sprâncenele lui se arcuiră în sus. Ai o cicatrice pe spate.

– A. Am căzut de pe cal când eram tânăr. M-am rostogolit pe o coastă stâncoasă.

– Oh. Nu, nu se gândise la... răspunsul acesta.

Connor râse, se întinse spre ea și o trase peste el.

– Te așteptai la altă poveste.

– Credeam... Se răsuci ca să nu îl lovească în coaste cu cotul. Ai fost înrolat în marină.

– Am fost. O așeză lângă el și își înfășură brațele în jurul umerilor ei. Există mai multe feluri de răni, scumpo.

„Și mai multe feluri de cicatrice", se gândi Adelaide. Se foi un pic ca să găsească o poziție din care putea să se uite la el, dar era imposibil să o facă fără să scape din prinsoarea brațelor lui sau fără să i se pună un cârcel la gât. Renunță și își odihni obrazul pe pieptul lui.

Voia să îl întrebe de ce fel de cicatrice avea, dar se gândi că era un subiect bun de discutat altă dată. Poate când aveau să fie mai obișnuiți unul cu celălalt.

– Cum ai trecut de la înrolare la asta? întrebă ea în schimb.

O strânse și mai tare în brațe.

– Păi, am văzut-o, am decis că trebuia să o am, am compromis-o într-o grădină și...

– Nu mă refeream la asta. Ea râse. Ridică o mână și făcu un gest spre cameră. Mă refer la *toate astea*.

– Da, știu. Adelaide îl simți cum ridică din umeri. Mă pricep la comerț maritim.

– Dar cum ai ajuns de la înrolare la comerț maritim?

– Cu noroc, muncă multă și hotărâre. Mai ales noroc.

Ea își înăbuși un oftat la afirmațiile lui vagi. Connor nu era genul de bărbat asupra căruia să faci presiuni. Era păcat, pentru că ea era genul de femeie care nu putea să nu facă presiuni.

– Ai putea să fii mai exact?

– Altă dată. Cu o mișcare iute și sigură, o răsuci pe spate și se așeză deasupra ei. Ochii lui verzi îi cercetară atent chipul. Cum te simți în dimineața asta?

– Ei, destul de bine.

Îi plăcea să simtă cum trupul lui o apăsa în saltea, cu picioarele încolăcite cu ale ei și cu brațele fixate de-o parte și de alta ca într-o colivie protectoare. Deodată, se simți mai mult decât bine. Se simți... interesată. Cu un zâmbet sfios, îl luă în brațe și își lăsă degetele să alunece în voie peste pielea caldă și peste mușchii încordați ai spatelui său.

Connor scoase un suspin adânc de apreciere, iar ea privi fascinată cum ochii lui se întunecară de dorință. El își coborî capul și îi prinse gura într-un sărut lung și tandru.

Plăcerea o învălui, îi pătrunse în sânge, dar chiar în clipa în care începu să crească, Connor se retrase.

– Gata, spuse el apăsat. Gata, scumpo.

Mâinile ei încremeniră.

– De ce?

– Pentru că... Ochii misterioși priviră țintă spre gura ei. Pieptul i se ridică și coborî neregulat. Pentru că... la naiba, încă unul.

Îi prinse iar gura, mai adânc și mai apăsat de data asta, de parcă încerca să capete ceva de la ea. Adelaide vru să îl ajute, se foi sub el și simți căldura mădularului lui întărit care îi atingea pântecul.

Connor se retrase cu un geamăt.

– La naiba, e de ajuns! E prea devreme.

– Prea devreme? repetă ea uluită și aruncă o privire spre fereastră. Pentru că e dimineață, vrei să spui? Nu... nu se face?

El clipi nedumerit spre ea, apoi își întoarse capul într-o parte... dar nu înainte ca ea să îi vadă zâmbetul.

– Râzi de mine? întrebă ea cu o indignare prefăcută.

Umerii lui se cutremurară.

– Da, râzi de mine!

– Doamne, da, îmi pare rău. Își întoarse fața spre ea, și trăsăturile lui frumoase se luminară într-o combinație de râs, dorință și afecțiune. E prea devreme de la prima ta dată, scumpo. Asta am vrut să zic.

– Oh. Ea se îmbujoră ușor și încercă să își ascundă dezamăgirea. Ești... sigur?

– Cum eu n-am fost niciodată fecioară... Nu, nu sunt sigur. Apăsă un sărut ușor pe buzele ei și, cu un geamăt scurt și trist, scăpă din prinsoarea brațelor ei. Dar nu are rost să riscăm.

Se răsuci din pat și traversă ușor camera, cu o remarcabilă încredere în sine, și se duse spre un dulap. Adelaide nu putu să nu se uite lung – la picioarele puternice, la pielea bronzată și la mușchii fermi ai feselor lui. Se holbă mai ales la fesele lui. Din motive care îi scăpau, i se păreau absolut fascinante. Și îi păru tare rău când mâinile lui Connor alunecară prin mânecile unui halat și o privară astfel de ceea ce vedea.

– N-ar trebui să am și eu ceva de zis în legătură cu ce putem să riscăm? întrebă ea și strânse pătura în jurul ei.

– Desigur, încuviință Connor. Și chiar dacă n-am să mă răzgândesc, nu mă deranjează deloc să aud o femeie frumoasă care imploră pentru...

– Las-o baltă, rosti ea tărăgănat și își dădu ochii peste cap când el râse.

Continuând să țină strâns pătura în jurul ei, se dădu jos din pat și își recuperă cămășuța de pe podea, unde fusese lăsată cu o noapte în urmă. Se simți stupid să tragă pătura după ea ca o regină trena, dar

era delicios de păcătos să defileze prin încăpere fără nici un veșmânt. În mintea ei, diferența dintre cele două era destul de clară.

Îi luă ceva, dar reuși în cele din urmă să își tragă cămășuța peste cap, fără să scape pătura. Când apăru de după material, îl văzu pe Connor privind-o derutat.

– Chiar era nevoie de asta?

– Da. Refuză să se simtă stupid pentru ceva atât de perfect natural precum decența, apoi aruncă pătura și își băgă mâinile prin mânecile cămășuței.

– Puteai să îmi ceri să mă întorc cu spatele, sublinie el. Sau să ceri un halat.

– Păi, dacă vrei, poți să mă ajuți cu rochia.

El o ascultă, o ajută să îmbrace rochia și îi încheie nasturii de la spate cu îndemânarea cameristei unei doamne. Adelaide se gândi că era mai bine să nu se gândească prea mult cum de căpătase o asemenea abilitate.

Își frecă palma de muselina din talie. Era aceeași rochie în care se măritase și aceeași pe care o purtase când îl văzuse pe Connor în lumina zilei. Era ciudat să o poarte în clipa aceea.

– Connor?

El îi dădu ușor părul de pe umăr și își apăsă buzele de gâtul ei. Se înfioră toată.

– Hmm?

– De ce te-ai însurat cu mine?

Gura lui încremeni pe gâtul ei.

– Știi de ce.

– Mi-a spus că pentru răzbunare. Și mi-ai spus că m-ai vrut pe mine.

– Așa a fost. Răsuflarea lui era caldă și umedă pe pielea ei. Așa e.

– Oricare din ele... Ea își linse buzele și se întrebă dacă i se uscaseră de la senzațiile pe care le stârnea în ea sau de la propriile emoții. Ambele puteau...

– Să fie făcute altfel, termină Connor pentru ea.

Căldura gurii lui dispăru de pe gât lăsând locul pe care îl sărutase umed și rece.

– Da. Ar fi fost la fel de devastator pentru Sir Robert dacă m-ai fi făcut amanta ta.

O apucă blând de braț și o întoarse cu fața spre el. Îi studie atent chipul, dar nu lăsă să se întrevadă nimic din ce gândea.

– Ai fi acceptat să devii amanta mea?

Nu la început, se gândi ea. Dar, de îndată ce ar fi aflat de adevărata natură a lui Sir Robert... dacă ar fi fost singurul mod de a-și salva familia... Nu știa.

– Nu, spuse ea doar pentru că se gândi că era răspunsul pe care el îl aștepta.

El încuviință o dată din cap, cu o expresie de nepătruns.

– Iată.

Nu era sigură de răspunsul la care se așteptase, dar clar nu era „iată". Un nod mare și neplăcut i se strânse în piept. Senzația de rece de la gât se răspândi și i se strecură pe sub piele.

Se sili să schițeze un zâmbet și să adopte un ton vioi, apoi se îndepărtă de el pentru că avea nevoie de distanță.

– Ei bine, asta are sens, nu?

– Adelaide...

– Știi, cred că o să fac o plimbare prin grădină în dimineața asta. N-o să avem mult timp o vreme așa frumoasă și ar fi păcat să nu profităm de fiecare...

El o prinse de braț înainte ca ea să ajungă la ușă.

– Ne certăm?

Cu un oftat, Adelaide închise ochii. Nu voia să se mai certe. Avea suficientă furie și dușmănie cât să îi ajungă pentru o viață întreagă. Connor nu o mințise în privința motivelor pentru care își dorise căsătoria și nu avea nimic de câștigat dacă îl condamna acum pentru motivele lui.

– Nu. Se întoarse din proprie inițiativă și îi întâlni privirea. Nu avem de ce să ne certăm. Nu vreau decât să mă plimb, doar atât.

El se încruntă, dar încuviință din cap și își retrase mâna.

Adelaide se sili să mai zâmbească o dată înainte să plece.

Timp de aproape o oră, rătăci pe peluzele de la Ashbury Hall și notă progresele făcute în aranjarea gazonului și a grădinilor, lăsând ca mișcarea ușoară și aerul blând al dimineții să îi liniștească grijile sau măcar să le pună deoparte pentru o vreme.

La reședință se afla deja un grădinar, și știa că mai fusese angajat și un arhitect și că se făceau planuri pentru amenajarea grădinilor.

Erau planuri mari, planuri elaborate. Ashbury Hall era un conac măreț și urma să aibă grădinile pe care le merita.

Se plimbă de-a lungul laturii sudice a casei și descoperi că o mică parte din grădină fusese deja curățată de buruieni și săpată. Era loc suficient pentru o fântână micuță. Se gândi că o serie de băncuțe de piatră s-ar fi potrivit de minune acolo. Lumina era perfectă pentru dalii. Nu încercase niciodată să crească dalii, dar...

Vocea lui Connor îi întrerupse gândurile:

– Îți place locul ăsta?

Ea se uită peste umăr și zâmbi, mulțumită să vadă că plimbarea dăduse roade și îi îmbunătățise starea de spirit.

– Sunt sigură că o să fie o grădină frumoasă.

– Este a ta.

– Da. Privi în jur și studie atentă locul. Era stăpână la Ashbury Hall acum, chiar dacă ideea i se părea distantă și ireală. E ceva de muncă pentru arhitect și grădinar, dar...

– Nu, vreau să zic... El făcu un gest spre pământul săpat. Locul ăsta. În partea asta a casei. E al tău.

– Pământul?

Connor duse pumnul la gură și își drese glasul. Apoi, trase un pic de lavalieră. Apoi, își prinse mâinile la spate, deodată conștient că nu avea astâmpăr.

Uluită, ea îl privi nedumerită. Doamne sfinte, se gândi, era stânjenit?

– Am pus să înceapă lucrul ieri aici, explică el. Când m-am întors să iau trăsura. M-am gândit că ți-ar plăcea ca o parte din grădină să fie numai a ta. Să o aranjezi cum vrei.

Ultimul fior care o cuprinsese în dormitorul lor se risipi. Nu era sigură dacă el încerca să o răsfețe, să o mituiască, să o mulțumească sau toate trei deodată. Dar era destul de sigură că îi plăcea. Dincolo de greșelile din trecut și indiferent de motivele de acum, încerca să creeze o atmosferă plăcută între ei. Se gândi că intenția lui trebuia să conteze.

Adelaide se întinse și îi dădu un sărut nevinovat pe obraz.

– Mulțumesc.

– Cu plăcere. Îi cuprinse ceafa cu o mână și îi trase gura spre a lui pentru un sărut lung și mistuitor care o lăsă fără suflare și mult prea înflăcărată. M-am gândit că ar fi înțelept să profităm de intimitate

câtă vreme o mai avem încă, spuse el când îi dădu, în cele din urmă, drumul. Am trimis trăsura după familia ta.

– Oh! Ea clipi, încercând să vadă prin ceața pasiunii, dar nu reuși.

Însă după aceea, îl pe Connor spunând:

– Wolfgang are de gând să vină.

Ceea ce reuși din plin să îi tempereze ardoarea.

– *Oh!* Schiță totuși un zâmbet strâmb când Connor chicoti. Cum poți să știi sigur?

– Am vorbit cu el despre asta la închisoare.

– Ce-ai spus?

– Că primește alocația dacă se mută la Ashbury.

– Iar mită? Faptul nu o surprinse atât de tare pe cât o surprinse motivul mitei. L-ar fi crezut pe Connor dispus să plătească bani frumoși ca să îl țină pe Wolfgang departe de casa lui.

– Un compromis, o contrazise Connor. Are nevoie de bani. Eu vreau să stau cu ochii pe el până suntem siguri că îi cheltuiește cum trebuie.

– Nu i-ai spus asta, nu?

Își și imagină reacția fratelui ei la o asemenea demonstrație de dispreț.

– Ai puțină încredere în mine, dragoste. I-am spus că familia lui are nevoie de el. O sărută pe creștet și îi răsuci între degete o șuviță de păr. Și că i s-ar părea cam neprimitoare casa copilăriei de îndată ce încep reparațiile la acoperiș.

– Reparațiile?

– Încep săptămâna viitoare. Ușile de la salon o să fie schimbate imediat. Îi aruncă o privire aspră. Și fotoliul ăla din lemn de cireș merge direct pe foc.

Adelaide izbucni în râs și se gândi că, o, da, chiar își dădea toată silința.

– Trebuia să îmi închipui că știai ce aveam de gând. Nu putem să îl ardem. E moștenire de familie.

– În pod atunci, încuviință el numaidecât și se aplecă să îi dea un sărut rapid. Te las să-ți continui plimbarea.

Aproape că îl rugă să rămână, dar se abținu în ultima clipă. Nu mai voia să se plimbe, nici nu mai avea nevoie să își pună ordine în gânduri, dar voia un moment de singurătate. După ce Connor se făcu nevăzut în casă, Adelaide scrută ușor cu privirea împrejurimile

și văzu totul într-o altă lumină. Toate acelea erau ale ei. Casa, grădinile, parcela de pământ și cele cincisprezece mii de lire din bancă, toate erau ale ei.

Ani în șir fusese copleșită de grijile pentru soarta familiei ei. Săptămâni întregi se confruntase cu un viitor necunoscut și imprevizibil. Acum viitorul venise... și era minunat. Era în siguranță. Erau cu toții în siguranță. Nu avea să meargă niciodată la vreun azil pentru săraci ori să-i bată la ușă vreun creditor. Isobel va avea rochii noi, cărți noi, o mulțime de șanse se deschideau înaintea ei. George va avea o dădacă foarte competentă, cei mai buni tutori când va fi vremea și toți biscuiții pe care putea să îi mănânce. Iar Wolfgang... Wolfgang va fi de acord. Era sigură.

Pentru prima dată după mult timp, se simțea liberă – bine și cu adevărat liberă. Sentimentul o ameți. Auzi ecoul propriului râs în pădurea de dincolo de peluză. Și asemenea unui copil care se juca, deschise larg brațele și începu să se rotească.

Connor se uită cum se rotea Adelaide în grădină. De la fereastra din biroul aflat la etajul doi, putea să surprindă faldurile fustei care se învârteau și șuvițele castanii pe care lumina soarelui le împletea în părul ei. Ritmul vioi și ușor al râsului ei se strecură prin ferestre și alină apăsarea din pieptul lui.

Noaptea de dinainte îi transformase în realitate fiecare fantezie, dar dimineața nu fusese așa cum sperase el.

„Iată."

Privind în urmă, nu fusese cea mai bună manifestare a farmecului său. Dar, la naiba, femeii îi plăcea să insiste.

Cum fusese rănit? Cum ajunsese de la înrolare la comerț maritim? De ce se însurase cu ea? De ce nu o făcuse amanta lui? Întrebările, și felul plin de răbdare cu care făcuse presiuni ca să primească răspunsuri, îl speriară.

Adelaide voia ca el să împărtășească lucruri cu ea.

Din păcate pentru amândoi, nu se pricepea prea bine la împărtășit. Connor era perfect conștient că avea mare grijă să nu se gândească la lipsurile lui. Era generos cu banii și cu bunurile, pentru că își permitea să le împartă fără vreun risc sau vreo neplăcere pentru el.

Dar se temea că Adelaide își dorea să primească o parte din el. Și era o așteptare pe care nu era sigur că putea să o satisfacă și nici să o simuleze.

Nu știa cum să fie generos în felul acela. Nu i se ceruse niciodată așa ceva. Nu crescuse cu alți frați. Părinții lui – chiar dacă știa că îl iubiseră – fuseseră rezervați în afișarea afecțiunii lor. Amantele se mulțumiseră cu timpul și cu darurile lui costisitoare. Iar oamenii lui... Ei bine, erau oamenii lui. În mare parte vorbeau despre femei, băutură și despre dorința lor de a înfige capul lui Sir Robert într-o țeapă.

Nimeni nu-i ceruse vreodată mai mult decât se simțise comod să ofere.

Pentru moment, Adelaide părea domolită de grădina pe care i-o dăruise. Și poate aceea era cheia care să o mențină fericită, care să îi mențină fericiți pe amândoi – corupere, distragere a atenției și distanță atentă.

Spera să fie de ajuns. Spera să nu mai pună atâtea întrebări.

Pentru că, la drept vorbind, nu era sigur că răspunsurile aveau să îi fie pe plac.

Capitolul 22

Dacă noaptea nunții fusese un vârtej de descoperiri, prima săptămână de căsnicie fusese o perioadă de instruire. A doua zi de la sosirea familiei Ward, Connor îi dusese pe toți, mai puțin pe Wolfgang – care alesese să rămână în camera lui – în oraș pentru ca Adelaide să își răsfețe nepotul și sora cu dulciuri și materiale pentru pictat. După cum anticipase Adelaide, George adormise înainte să i se facă rău. Isobel își scosese culorile și șevaletul afară și, în următoarele șase zile, petrecuse fiecare oră de soare în grădină, vânând flori pe care să le picteze.

Adelaide începuse să se bucure de noile ei pasiuni. Se apucase încântată să facă planuri pentru grădina ei și, într-un moment de o rară spontaneitate, îi ceruse grăjdarului-șef să o învețe să călărească. Dar cu toate celelalte sarcini care îi solicitau atenția, nu găsise prea des timp și pentru ea.

Reparațiile majore la casă fuseseră finalizate, dar mai rămăsese câte ceva de făcut, iar decoratorul păruse să aibă nevoie de aprobarea ei pentru fiecare așternut nou și tapet pe care voise să le comande. Personalul îi ceruse cele mai comune sfaturi care erau mereu necesare pentru gestionarea zilnică a unei case atât de mari, dar îi consumau totuși destul de mult timp. Fusese nevoită să cumpere haine noi pentru toată familia. Trebuise să le scrie lui Lilly și lui Winnefred. Trebuise să găsească o dădacă pentru George și sperase că, dacă îl implica pe Wolfgang în acest proces, el avea să iasă din starea lui proastă de spirit, dar dăduse dovadă de o lipsă totală de entuziasm.

– Ce dracu' știu eu despre dădace? fusese răspunsul lui.

De altfel, fuseseră singurele cuvinte pe care i le adresase lui Adelaide toată săptămâna. Își petrecea zilele în camera lui, iar nopțile în cârciuma din oraș.

La insistențele lui Connor, Adelaide lăsase ca totul să decurgă fără ceartă. Dacă Wolfgang își dorea să își lingă orgoliul rănit cu o limbă amară, era bine-venit să o facă singur.

Și într-adevăr, George nu avea nevoie de o dădacă chiar în clipa aceea. Înflorea în noua lui casă și nu duceau lipsă de oameni care își doreau, cu ardoare chiar, să aibă grijă de el.

Personalul și cei care locuiau la Ashbury Hall erau îndrăgostiți de micuț, nici unul mai mult decât Michael, Gregory și Graham. Îl copleșeau pe băiat cu atenția lor și se părea că le plăcea în mod deosebit să îl ia în brațe și să îl arunce în sus ca pe un sac de făină. Adelaide mai că leșinase când îl văzuse prima dată pe Gregory făcând acel lucru, dar bătrânul îl prinsese pe George fără nici cea mai mică urmă de efort, demonstrând că era mai puternic și mai iute decât părea.

Era ciudat să împartă o casă cu bărbați maturi cu care nu era înrudită în nici un fel și care nici nu făceau parte din personal, nici nu erau musafiri.

Connor îi trata pe Michael și Gregory ca făcând parte din familie, dar în vreme ce Adelaide ajunsese să se bucure de zâmbetele blajine ale bărbaților și de ciondănelile lor blânde, tot nu avea deplină încredere în ei.

Erau învăluiți într-un aer de mister. Și Connor la fel. Și la fel, bună parte din tot ce făceau împreună.

Connor petrecea ore bune în fiecare zi în spatele ușilor închise de la biroul lui. Uneori prefera să fie singur, dar, de obicei, se întâlnea cu oamenii lui, și murmurul scăzut al vocilor plutea prin coridor, în jos spre salonul din față. Pentru motive pe care nu le înțelegea și nici nu dorea să le cerceteze prea îndeaproape, sunetul acela i se părea agreabil lui Adelaide și căuta adesea scuze ca să stea în salon atunci când bărbații se întâlneau deasupra. Deși cuvintele lor erau de nedeslușit, era ușor de distins care din ei vorbea. Era atentă la ritmul distinct și familiar al vocii adânci a lui Connor.

Adelaide se întrebase dacă ar mai fi fost atât de tentată să tragă cu urechea la glasul lui în cazul în care el ar fi fost mai ușor de găsit în carne și oase. Și nu se referea să fie ușor de găsit pentru dorințele fizice. Pentru aceea, Connor era în mod cert ușor de găsit. Întâmplarea făcea să fie de găsit în fiecare noapte. Și în fiecare dimineață. Era ferm convinsă că ar fi fost de găsit întreaga zi dacă i s-ar fi lansat o astfel de provocare. Din punctul acela de vedere, era – spre încântarea ei nemărginită – extraordinar de atent.

De fapt, era atent în toate privințele... când era prin preajmă. Rata rareori micul dejun sau cina, dar adesea masa de prânz și ceaiul. Dacă îl oprea pe coridor ca să îl întrebe ceva sau dacă îi aducea în atenție vreo îngrijorare înainte de culcare, asculta cu atenție și îi oferea răspunsuri bine gândite sau sfaturi utile. Totuși, dacă voia să îi pună o întrebare când era cu oamenii lui, trebuia să aștepte. Connor nu îi interzisese să intre în biroul lui, nici nu îi ceruse să nu îi întrerupă, dar dată fiind extraordinara lui nevoie de răzbunare, Adelaide își imagina că orice intruziune nu era bine întâmpinată.

Nu era sigură care îi erau sentimentele în contextul dat. Nu avea nici un motiv să se plângă. Connor nu își neglija îndatoririle de soț, și totuși Adelaide nu putea să nu simtă un ghimpe de nemulțumire de fiecare dată când dispărea în birou cu oamenii lui. Iar neliniștea ei nu era decât sporită de zâmbetele sumbre și satisfăcute pe care le vedea pe chipul lui. Totuși, „sumbru" nu era un cuvânt care să descrie vreun aspect al unei căsnicii în prima ei săptămână.

Dar mai mult de atât, se temea pentru el, de riscurile pe care putea să și le asume. Cât de departe era dispus să meargă în goana lui după răzbunare și dacă vânătoarea aceea îl ducea din nou în închisoare, ori Doamne ferește, la spânzurătoare? Și dacă nu ducea

nicăieri? Cât avea să își dedice viața răzbunării, lăsând deoparte aproape orice altceva... inclusiv pe ea?

Încercă să nu uite că știuse de la bun început care erau prioritățile lui Connor. Acceptase să intre într-o căsnicie, știind foarte bine la ce să se aștepte. Dar nici unul din gândurile acelea nu alina adevărul tulburător.

Pentru prima dată, după foarte multă vreme, Adelaide nădăjduia la ceva mai mult.

Căsătoria cu Adelaide era tot ce sperase. Connor ajunse la concluzia aceea în vreme ce traversa etajul doi din aripa principală. Își imaginase că avea să fie un aranjament plăcut și satisfăcător. Nu se așteptase însă la comoditatea desăvârșită a situației.

În ce culoare prefera draperiile din salonul de zi? „Întrebați-o pe soția mea."

Miel sau vită la cină? „Întrebați-o pe soția mea."

O ceartă între servitoare? O problemă cu grădinarul? Dorința nebună de a ține o femeie frumoasă în brațe? Erau toate chestiuni de care Adelaide putea să se ocupe într-o clipită.

Căsătoria era o instituție al naibii de minunată.

La drept vorbind, singura lui dezamăgire era că disponibilitatea lui Adelaide nu reușise să îi îmbunătățească și capacitatea de concentrare. Nu avea nevoie decât să surprindă o urmă din parfumul ei în cameră sau să audă notele vioaie ale râsului ei printr-un perete, și gândurile îi zburau la ora în plus de care se bucurase în pat alături de ea în dimineața aceea sau la deliciile nopții următoare sau la posibilitatea unei după-amiezi cufundate în plăcere – încă nu o încercase pe ultima, dar îi plăcea să se gândească la ea.

Începuse să se gândească chiar în clipa aceea și ajunsese la deosebit de plăcutul moment în care Adelaide îi făcea semn cu degetul, când un strănut slab și o mișcare ușoară în pragul ușii îi atrase atenția. Connor se întoarse și se uită pe furiș la George care stătea pe podea într-una dintre camere. Ochii și nasul îi erau roșii și lacrimi mari îi alunecau pe obraji.

Ceva ce semăna cu frica îi coborî lui Connor pe șira spinării. Alungă fără milă senzația. Copiii plângeau. Le stătea pur și simplu în fire. Nu exista nici un motiv de teamă. Nici unul, repetă în gând și făcu un pas înainte, apoi altul înapoi și iar altul înainte. Și o luă de la capăt

încă o dată după ce reuși să traverseze încăperea, după care rămase neclintit și se holbă ca un nărod la creștetul băiatului.

– Nu face asta.

În semn de respect față de vârsta fragedă a copilului, Connor rosti ordinul pe un ton care i se păru blând. În mod evident, băiatul nu fu de aceeași părere. George ridică privirea, făcu ochii mari și izbucni într-un bocet asurzitor.

– Doamne sfinte! Connor își încleștă axilarul și aproape că se așteptă să rămână fără urechi. Nu face nici asta.

Se lăsă pe vine, gest care păru să aibă un efect liniștitor asupra lui George, ale cărui vaiete se transformară în suspine. Încurajat de mica victorie, Connor trase adânc aer în piept, se întinse spre el și îl atinse ușor pe braț, în semn de alinare. George se prăbuși la podea ca o plăcintă.

Fecioară Marie!

Acum chiar avea motive să se teamă. Îl prinse pe George de umeri și încercă iute să îl ridice din nou. George se chirci pe podea.

Încercă din nou și tot fără rezultat.

– La naiba. Ridică-te!

Tresărind, se mustră pentru felul în care se exprimase. Mai întâi, îl trântise pe copil la podea. Acum, înjura de față cu el. Minunat!

Unde naiba erau angajații lui? Unde naiba era Adelaide?

– Oprește-te... George... nu e frumos să te porți așa. Vrei să creadă servitoarele că ești un copil?

Suspinele se opriră deodată. Încet, și spre marea ușurare a lui Connor, George se ridică în șezut și suspină adânc.

– Nu copil.

– Sigur că nu, se grăbi Connor să îi dea dreptate. Era gata să fie de acord cu orice ar fi zis băiatul. Cu absolut orice. Atâta vreme cât se oprea din plâns. Întinse mâna ca să îl atingă ușor, apoi o retrase iute. Nu ești un copil.

George pufni tare și înclină capul într-un fel întrebător.

– Rău.

– Te referi la mine sau la tine? Connor scutură din cap văzând privirea goală a lui George. Se putea prea bine să se fi referit la înjurat și, cu cât chestiunea era mai repede dată uitării, cu atât mai bine. Nu contează. Ce te-a adus în starea asta?

Cum nu primi nici un răspuns, încercă să reformuleze:

– Ce s-a întâmplat, George? Care-i problema?

Nimic. Copilul pur și simplu stătea acolo și se uita la el, cu ochii lui mari și înlăcrimați, cu obrajii umezi și cu o cantitate neplăcut multă de lichid curgându-i din nas.

Connor încercă să pronunțe fiecare cuvânt încet și cu grijă, în vreme ce scoase o batistă și șterse chipul lui George.

– De... ce... ești...? Se opri și un gând tulburător îi trecu prin minte. Nu ai... Nu mai porți scutece, nu?

– Buba, spuse George deodată. Ridică un cot, aproape lovindu-l pe Connor în bărbie și arătă spre o zgârietură pe care o avea pe braț.

Connor se retrase și privi lung zgârietura. Nu putea să găsească nici măcar un lucru în neregulă cu el, de ceea se gândi la ce trebuia să facă în continuare. Bine măcar că nu era un scutec murdar.

– Înțeleg, minți el.

O, la naiba. Se presupunea că trebuia să îl pupe? Spera, spera din tot sufletul, că nu trebuia să îl pupe.

– Pupic.

La naiba!

– Pare să fie o rană ușoară, George. Nu vrei să mergem să o găsim pe mătușa ta...?

Buzele lui George tremurară.

– *Pupic.*

Connor pupă zgârietura și fu recompensat cu zâmbetul larg al lui George.

Ei bine... iată, se gândi el. Nu fusese așa de greu. Nici pe departe măcar. Și cum nimeni nu fusese prin preajmă ca să surprindă momentul, nu avea nimic de pierdut.

– Bravo, Connor!

El se întoarse ușor și o zări pe Adelaide stând în pragul ușii, cu ochii ei căprui și blânzi plini de veselie.

– De cât timp stai acolo?

– Nu de mult.

Dar destul de mult, își închipui el, cât să îl fi scutit de rolul de dădacă.

– Ai fi putut să spui ceva.

– Da. Buzele i se arcuiră în sus. Aș fi putut.

Se ridică în picioare și îi aruncă o privire morocănoasă.

– Și eu sunt la fel de enervant când sunt îngâmfat?

– De două ori mai mult, îl asigură ea.

– Excelent.

Adelaide îi zâmbi și se îndreptă spre George. Îl luă în brațe, apăsă un sărut pe presupusul cot rănit și îl mustră încruntată:

– Știi de ce ai făcu buba, scumpul meu? Pentru că umblai pe aici în loc să dormi în camera ta, așa cum ți s-a spus.

Connor nu prea credea că băiatul înțelegea ce i se spunea. Dar cuvântul „dormi" păru să atingă o coardă sensibilă.

– Nu! Jos! Strigă el și se zvârcoli în brațele lui Adelaide, dar fără vreun rezultat.

– O, da. Jos.

Adelaide ignoră noua rundă de bocete, se îndreptă spre ușă și trase de clopoțel. Connor privi încruntat funia. De ce dracu' nu se gândise la clopoțel?

Continua să se uite încruntat și atunci când o slujnică răspunse și luă povara grea de la Adelaide.

– Tot nu te simți în largul tău prin preajma lui, așa-i? îl întrebă Adelaide după ce servitoarea plecă.

În mod inexplicabil, comentariul îl făcu să reacționeze defensiv:

– Țin la el.

– Da, știu. Nu voiam să te critic. Se îndreptă spre pat și se sprijini de unul dintre stâlpi. Făceam pur și simplu o observație. În Boston nu erau copii mici?

– Ba da. Voi să se descotorosească de încordarea subită care îi apăru între umeri. Dar erau altfel. Nu erau atât de...

– Atât de ce? îl îmboldi Adelaide.

Ai lui, se gândi el. Nu erau atât de ai lui.

– Nevinovați.

– Toți copiii sunt nevinovați.

– N-ai fost pe aleile dosnice ale Bostonului.

– Toți copiii, repetă ea, apoi îl studie cu o intensitate care îl făcu să nu se simtă în largul lui. Trebuie să-ți fi fost greu acolo. Nu erai decât un băiat și tu.

Deveni și mai încordat.

– Eram adolescent, nu copil.

– Discutabil, murmură ea. Câți ani aveai când i-ai întâlnit pe Gregory și pe Michael?

Puse întrebarea la întâmplare, dar Connor știa că ea insista să afle informații despre trecutul lui.

– Tot adolescent.

– Nu mai ții minte exact?

Ținea minte; doar că nu avea de gând să încurajeze șirul întrebărilor.

– Aveam cincisprezece ani și nouă luni când am fugit de pe vapor, răspunse el tăios și speră ca răspunsul scurt să pună capăt discuției. Și șaptesprezece ani și două luni când i-am întâlnit pe Gregory și pe Michael. Viața înainte de ei a fost grea, dar n-a mai fost și după. Am avut mâncare, un acoperiș deasupra capului și doi adulți pricepuți care se îngrijeau de bunăstarea mea.

– O să-mi spui cum a fost în marină?

– Nu. *La naiba, nu!*

– De ce nu?

– Pentru că poți să-ți imaginezi și singură.

Greutățile și lipsurile pe care le trăiau marinarii nu sunt un secret pentru nimeni. Erau o groază de oameni dispuși să povestească despre foamea constantă, frigul înnebunitor al iernii și căldura ucigătoare a verii, orele nesfârșite de muncă grea și gândul crunt și umilitor că erai la fel de dispensabil precum pulberea cu care se umpleau tunurile. Dacă Adelaide voia detalii, putea să le găsească și în altă parte.

– Nu-ți place să vorbești despre asta, ghici ea.

– Nu e întotdeauna bine să-ți aduci aminte.

Se împăcase cu lunile acelea sumbre, alungase frica și coșmarurile care îl chinuiseră mulți ani după ce scăpase. Nici în ruptul capului nu avea să le invite înapoi doar pentru simpla potolire a curiozității ei.

Se așteptă să îl contrazică, dar îl luă prin surprindere atunci când încuviință din cap de parcă ar fi înțeles.

– Atunci ai să-mi povestești despre Boston? Despre tine și Gregory și Michael?

Drăcia dracului, era ca un câine care avea un os!

– Vrei să știi ce afaceri am făcut, ghici el.

Ea își înălță fața spre el.

– E vreun motiv pentru care n-ar trebui să știu?

Connor putea să enumere motive infinite, dar nici unul care să o reducă la tăcere pentru următorii treizeci, patruzeci de ani de căsnicie. Elimină încordarea dintre umeri și hotărî că nu îi păsa de ce știa

ea. Ar mai fi făcut și a doua oară absolut tot ce făcuse în Boston. Nu ucisese niciodată pe nimeni, nu furase mâncare de la gura copiilor. Nu îi era rușine cu trecutul lui.

Dacă lui Adelaide nu îi plăceau răspunsurile la întrebările ei... Ei bine, oricum nu prea mai avea ce să facă în clipa aceea, nu? Semnase contractul, rostise jurămintele și își luase cele cincisprezece mii de lire. Era mult prea târziu ca să se mai răzgândească.

Adelaide privi cu fascinație cum bărbatul pe care îl văzuse sărutând zgârietura unui copil se transformă în omul distant și nepăsător pe care îl întâlnise în casa văduvei. O răceală îi cuprinse chipul atunci când își sprijini șoldul de masa de scris și își încrucișă brațele la piept.

– Măsluiam, spuse el deodată și ridică nepăsător un umăr. Făceam falsuri.

Adelaide făcu ochii mari. Se așteptase la ceva necuviincios, dar nu într-atât penal.

– Ai spus că nu ați fost urmăriți pentru nici o infracțiune, în nici o țară.

– Nu suntem. N-am fost niciodată suspectați de activități ilicite, ca să nu mai vorbim acuzați de așa ceva.

– O. Răsuflă scurt, cu speranța stupidă că poate așa se mai ușura nodul care i se pusese în gât. Și ce fel falsuri făceați?

– Dosare. Testamente. Chiar și-un certificat de căsătorie, o dată. Ridică iar din umăr. Orice era dispus clientul să plătească.

– Ați... Înghiți nodul de frică din gât. Ați făcut și bani?

Gura lui se arcui într-un zâmbet condescendent.

– Asta e falsificare, dragoste. E o îndemânare cu totul diferită.

Ea râse ușor.

– Cusutul și călăria sunt îndemânări, Connor. Măsluirea este o fărădelege.

În unele cazuri, precum falsificarea de bani, era chiar un delict pedepsit cu spânzurătoarea. Gândul că ar putea să fie din nou aruncat în închisoare și dus la spânzurătoare o făcu să i se usuce gura și să i se strângă stomacul. În speranța că avea să se simtă mai bine, Adelaide se îndreptă de spate și se duse spre cea mai apropiată fereastră.

– Ești palidă, spuse Connor și păru mai curând supărat decât înțelegător.

– Păi, la ce te așteptai? Deschise fereastra și lăsă ca aerul proaspăt să îi răcorească pielea. Sunt vești supărătoare.

– Acum e prea târziu să te retragi din căsnicia asta. Vocea lui căpătă o inflexiune tăioasă. N-am să permit asta. Înțelegi?

Ea se întoarse cu fața spre el, uluită nu de furia lui bruscă, ci de urma de teamă pe care o ascundea. La prima vedere, Connor păru să nu se fi mișcat un centimetru. Dar la o privire mai atentă, Adelaide observă că își plecase capul doar un pic, iar degetele strângeau tare de materialul mânecilor.

– N-am de gând să mă retrag din căsnicia asta, rosti ea cu grijă, convinsă că spusele ei erau importante, chiar dacă nu știa de ce.

Connor trebuia să știe că ea nu va pleca. Pentru numele Domnului, îi devenise soție după ce el intrase în reședința doamnei Cress – lucru întâmplat la scurt timp după ce fusese absolvit de acuzațiile de tâlhărie – cu scopul cert de a fura logodnica altui bărbat prin înșelăciune și minciună. Ce mai însemnau câteva măsluiri de documente în grămada aceea de păcate?

– Dar ți-ar plăcea, ghici Connor cu un rânjet.

– Ce mi-ar plăcea ar fi să încetezi să mai faci presupuneri atât cât să pot eu să îmi fac o părere, îi răspunse ea tăios, pierzându-și răbdarea.

Buzele lui Connor se arcuiră în sus, dar zâmbetul lui nu era deloc vesel.

– Ce vrei să spui?

– Să știu, de fapt. Vreau să știu dacă ți-ai obținut așa toată averea. De acolo proveneau cele cincisprezece mii de lire ale ei? Din banii aceia plătise datoriile fratelui ei și cumpărase conacul Ashbury Hall? Mai faci falsuri?

– Stai liniștită, iubito. Am câștigat puțin ca delincvenți, dar comerțul ne-a adus averea. N-am mai vândut un fals de mai bine de zece ani.

O, slavă cerului!

– De ce v-ați oprit?

– Am avut grijă, dar mereu există riscuri. De îndată ce am avut bani suficienți ca să investim în alte activități, a fost logic să renunțăm la risc. Simplu ca bună ziua.

Adelaide se trezi trăgând de faldurile draperiilor și se sili să înceteze.

– Ești foarte mândru de asta.

– De ce n-aș fi? Nu-mi regret faptele. O privi atent pentru o clipă, apoi se îndreptă de spate și se apropie de ea. Și n-am de gând s-o fac pe păcătosul pocăit pentru tine. Acum n-aș mai fi un om de afaceri corect dacă nu erau câștigurile făcute ca delincvent. Am făcut ce a trebuit ca să-mi obțin averea.

Adelaide nu era sigură dacă era de acord cu el, dar Connor nu îi oferi ocazia să comenteze în vreun fel sau altul. Se opri la câțiva centimetri de ea, copleșind-o cu trupul lui masiv.

– Să nu uiți că este și averea ta, îi reaminti el.

Își ridică mâna și își plimbă degetul pe marginea de catifea verde a gulerului de la rochia ei. Rochia era nouă, scumpă și cumpărată cu banii lui Connor.

– Vrei să renunți acum că știi adevărul neplăcut al originii ei? Îi dezmierdă cu dosul palmei pielea delicată de la claviculă și îi zâmbi rece și batjocoritor. Ce ziceți, doamnă Brice? Să o dăm pe toată pe opere de caritate ca să ne răscumpărăm păcatele? Sau credeți că puteți da dovadă de curaj ca să îmi mai suportați câștigurile ilicite încă o perioadă?

Adelaide se uită curioasă la el. Cu fiecare secundă care trecea, cu fiecare cuvânt rostit, Connor devenea mai aspru, mai disprețuitor. Își dădu seama că voia furia ei. Voia să fie declarat un neisprăvit lipsit de speranță și să își ridice mâinile învinsă. Și poate că ar fi făcut-o dacă nu ar fi auzit cu câteva clipe înainte teama din glasul lui.

Cu privirea într-a lui, se întinse și îi acoperi mâna, ținând-o acolo.

– Pot să întreb de ce încerci atât de tare să fii respingător?

– Nu fac decât să îți amintesc cu cine te-ai măritat.

– Știu cu cine m-am măritat. L-am privit ștergând lacrimile unui băiețel acum nici zece minute.

Expresia lui deveni prudentă.

– Așa crezi că sunt?

– E o parte din tine.

Își retrase mâna de sub a ei.

– Partea care îți place.

– Îmi place mai mult decât asta.

Îi prinse bărbia și o ținu; ochii lui ardeau în ochii ei.

– Nu-mi este rușine cu *nici o* parte din mine și cu nimic din ce am făcut.

– Văd asta.

Nu era nici urmă de remușcare în el, nici o fărâmă de regret, dar continua să existe teamă. Își dădu seama în clipa aceea că nu se temea de propria lui judecată. Ci de-a ei. Își aminti de ceva ce îi spusese în prima noapte în care se întâlniseră, atunci când ea recunoscuse că voia să se mărite cu un bărbat pentru averea lui.

– Poate că este păcat că nu ai avut de ales, spuse ea și așteptă până când furia din privirea lui se risipi, iar strânsoarea degetelor lui se destinse. Iar după aceea, pentru că nu era destul de generoasă ca să îi ierte *toate* păcatele, adăugă: În Boston.

– În... poftim?

– Însă *ar trebui* să-ți fie rușine de ce ai făcut la petrecere de la conac.

Uimirea și o primă urmă de amuzament apărură pe chipul lui.

– Deci nelegiuirile mele sunt perfect acceptabile atâta vreme cât nu te ating pe tine și familia ta, așa e?

Adelaide se prefăcu a se gândi.

– Da, cred că da.

Connor își trecu dosul palmei peste maxilar și o privi sincer amuzat.

– Ei, ei, doamnă Brice. Cât de egoist din partea dumneavoastră. Nu v-aș fi crezut în stare de așa ceva.

– Avem cu toții defectele noastre.

Ușor, umorul lui se stinse. Își întoarse privirea de la ea și se opri într-un punct îndepărtat de pe podea. După o vreme, șopti:

– Cred că așa e.

Adelaide ar fi preferat să îl vadă zâmbind, dar noua lui stare meditativă era o îmbunătățire clară față de starea de dinainte. Pentru moment, trebuia să fie de ajuns.

Bănui că i-ar fi plăcut să rămână singur cu gândurile lui așa că își trecu o mână peste brațul său și dădu să se îndepărteze.

– Ne vedem la cină, atunci?

Fără să se uite la ea, Connor încuviință ușor din cap, iar Adelaide se întoarse spre ușă. Era cu un picior pe coridor când glasul lui se auzi în spate:

– Tata a prins o dată un braconier în pădure.

Ușor, ea se întoarse pe călcâie și îl găsi încremenit ca o statuie, cu privirea ațintită spre același punct de pe covor.

– Aveam doisprezece ani, aproape treisprezece, continuă Connor. L-a dat pe braconier pe mâna judecătorului, care l-a condamnat la doi ani de închisoare pe o corabie, la cererea tatei.

Ea păși înapoi în încăpere și închise ușa în urma ei.

– Pare o pedeapsă dură.

– Tata ar fi putut să-l împuște. Dar se credea un om milostiv. Connor se mișcă în cele din urmă, însă doar atât cât să își întoarcă privirea spre fereastră. Îmi amintesc... m-a dus în bibliotecă și mi-a explicat că pe lume era loc pentru milă, dar nici unul pentru îngăduință. Mi-a spus că lipsa clară de moralitate era semnul unei minți sărace. Hoții, precum braconierul, erau de compătimit pentru structura lor inferioară, dar nu menajați, ca nu cumva să nu înțeleagă scopul pedepsei și să se întoarcă la obiceiurile lor rușinoase.

– Se înșela, spuse ea încet.

– Se înșela și mai era și-un ipocrit fără margini, căci viața lui era cu greu putea fi considerată lipsită de nelegiuiri. Rămase tăcut o vreme până ce, într-un final, se întoarse spre ea și o privi. Mi-am iubit mult tatăl.

Și Connor avea să țină minte fiecare cuvânt al lecției, se gândi Adelaide și i se strânse inima. Chiar după ce înțelesese că spusele acelea nu erau adevărate, ele își păstraseră puterea de a transforma fiecare bucățică furată de pâine într-o cocă acră și fiecare efort nelegiuit într-o realizare amară.

Lui Adelaide îi părea rău pentru el, incapabilă să își dea seama cum era să fii obligat să alegi între frica de foame și frica de rușinea față de un tată iubit și pierdut. Își dori să fi avut cuvintele care să îi aline acele amintiri, cuvintele care să îl asigure că tatăl lui ar fi fost mândru de bărbatul care devenise Connor. În lipsa lor, își dori să fi putut să se întoarcă în trecut și să îi fi dat baronului o parte din mintea ei.

Cum nu era posibilă nici una, nici alta, Adelaide făcu singurul lucru care îi veni în minte. Traversă încăperea, își așeză mâinile pe pieptul lui și se întinse să îl sărute delicat pe buze.

– Nu-mi este rușine cu tine, îi șopti. Și apoi, pentru că dorința de a-l vedea din nou fericit era aproape dureroasă, îl bătu ușor pe obraz,

cu o bunăvoință exagerată. Dar ești tare slab la minte dacă ai impresia sinceră că am să renunț la rochia asta.

Zâmbetul lui Connor înflori ușor și fu completat de sclipirea vicleană care i se întrezări în privire. Mâna lui alunecă în jurul taliei ei și o trase mai aproape. Lui Adelaide îi tresări inima.

– Ce faci?

– Își arăt că greșești. Continuând să zâmbească larg, se aplecă și îi prinse blând între dinți lobul urechii. Ai să renunți la rochie.

– Poftim? Nu! Râse emoționată și agitată când îi împinse pieptul cu mâinile. Nu suntem în dormitorul nostru. Nu putem...

– Sora ta e în grădină. Fratele tău e în oraș, și George e în camera de joacă.

Privirea lui Adelaide se îndreptă spre ușă chiar în clipa în care se simți cutremurată de plăcerea stârnită de gura lui Connor care aluneca încet pe pielea sensibilă a gâtul ei.

– Dar... servitorii...

– N-o să ne deranjeze. El se opri și zăbovi pe punctul acela dintre gât și claviculă, un obicei care reușea mereu să îi taie picioarele. Nu dacă vor să își păstreze slujbele.

– O... O, dar...

Connor reduse la tăcere următoarea ei tentativă de împotrivire din două mișcări. Mai întâi, merse să încuie ușa (o sarcină pe care o duse la bun sfârșit cu o rapiditate demnă de laudă), apoi se întoarse să pună stăpânire pe gura ei cu un sărut lung și amețitor. Adelaide se predă de îndată.

La drept vorbind, nu fusese decât o opoziție manifestată fără prea multă tragere de inimă. Nu voia să se oprească. Nu chiar. Dacă ar fi putut, ar fi preferat să se bucure pentru totdeauna de senzația adorabilă a pasiunii care se clădea între ei.

Poate nu pentru totdeauna, se corectă ea când gura lui se apăsă pe gura ei pentru un sărut și mai adânc, iar plăcerea se avântă spre culmi amețitoare. Nerăbdătoare, se arcui spre el, degetele ei căutând nasturii de la vesta lui Connor. Erau prea multe între ei, prea multe haine, iar Adelaide oftă mulțumită când Connor le îndepărtă cu mișcări iuți și abile. Uită de teama ei de a fi descoperiți și își auzi geamătul când limba lui întâlni înflăcărarea sânilor ei.

Uita de toate când era cu Connor, de toate, mai puțin de plăcerea clipei și de nerăbdarea pentru ce urma să se întâmple. Nu existau secrete sau afaceri când făceau dragoste, nici răzbunare, nici cincisprezece mii de lire. Nu existau decât așteptări despre care știa că urmau să fie împlinite și promisiuni care aveau să fie respectate. Nu se simțea ca un mijloc spre un scop atunci când o întindea pe pat. Se simțea o parteneră prețuită, o soție iubită. Nu existau nici gânduri de manipulare când mâinile îi alunecau îndrăznețe pe spatele lui și când privea flăcările care licăreau în ochii lui. Acolo era puternică și egala lui în toate felurile posibile. Nu îi luă mult până să-și dea seama că o mângâiere atentă putea să îl transforme pe Connor într-un bărbat cu dorințe sălbatice. Sau că putea să îl lase fără vlagă ori să îi fure un geamăt neputincios de pe buze. Alegerea îi aparținea ei.

Alese să ceară și se întinse să îl apuce de mădular cu o îndrăzneală de care nu s-ar fi crezut în stare cu o săptămână în urmă. Suspinul răgușit pe care îl scoase Connor nu făcu decât să hrănească propria ei dorință, iar când gura și mâinile lui se mișcară pe pielea ei cu o insistență devoratoare, Adelaide deveni la fel de neputincioasă precum Connor, la fel de pierdută în noile senzații ale trupului ei... și ale lui.

În iureșul nebun spre atingerea extazului, nu simți decât bucuria neobrăzată a uitării de sine și dulcele fior al gândului că el nu îi ascundea nimic, nu lăsa nimic deoparte. Iar în strălucirea înflăcărată a satisfacției, cunoscu plăcerea rară a mulțumirii absolute. Măcar pentru o scurtă vreme, nu avea să mai existe nevoia de a spera la mai mult. Brațele lui Connor o strângeau cu putere și auzi sub ureche bătăile nebune ale inimii lui.

În clipa aceea, totul era exact așa cum trebuia să fie.

Capitolul 23

Starea de spirit optimistă a lui Adelaide dură exact treizeci și două de ore. Exact atât timp cât îi luă lui Wolfgang să o caute în bibliotecă și să îi spună:

– Am nevoie de bani.

Adelaide nu se obosi să ridice privirea de la măsuța de scris pe care își așezase planurile pentru grădină. Știuse că avea să fie doar o chestiune de timp până ce Wolfgang urma să îi ceară bani.

– Să îndrăznesc să întreb de ce?

– Ce contează? Suntem bogați acum, nu?

Erau, se gândi ea, și avea de gând să păstreze situația așa. Înmuie penița în călimară.

– Pentru ce-ți trebuie?

– A fost doar un joc de cărți. Am avut ghinion.

– Ai pariat? Era o distracție obișnuită pentru un domn, dar în trecut, Wolfgang preferase întotdeauna ca pariurile lui să fie o activitate marginală. Ăsta e un viciu nou. Cât?

– Patru mii.

Simți cum penița îi alunecă printre degete.

– Glumești.

„Te rog, te rog, Doamne, să glumească."

– Nu.

– Cum... Se ridică de pe scaun și se întrebă dacă nu aveau să o lase genunchii. Cum ai putut?... Atât de mult?... Într-o singură seară?

Auzise de oameni care își pierduseră toată averea la un singur joc, dar acelea erau povești din tripourile din orașe ca Londra. Nu exista așa ceva în Banfries și nici în vreun alt sat de prin apropiere.

Umerii osoși ai lui Wolfgang se ridicară și coborâră nepăsători.

– Ți-am zis. Am avut ghi...

– Asta nu este o scuză valabilă! Trase adânc aer în piept, trecu valvârtej pe lângă el și începu să se plimbe repede prin fața șemineului. O, naiba să te ia! *Naiba să te ia*, Wolfgang! Este aproape o treime din tot ce am.

– Nu este, o luă peste picior Wolfgang. Soțul tău e bogat.

Dezgustată, Adelaide se opri și arătă cu degetul spre biroul lui Connor, care se afla în apropiere.

– Ei bine, dacă vrei banii lui, du-te și cere-i chiar tu.

Vocea lui Isobel se auzi din pragul ușii:

– Să ceri ce anume și cui?

– Nu contează, i-o întoarse tăios Wolfgang. Este o treabă între Adelaide și...

– Purtarea ta o să ne afecteze pe toți, îl întrerupse Adelaide. Ignoră expresia lui răzvrătită și îi făcu semn lui Isobel să intre. Fratele nostru a pierdut azi-noapte patru mii de lire la un joc de cărți.

– Poftim? Isobel păli și, pentru o clipă, făcu ochii mari înainte de a și-i miji. „Mincinosule." Nu există asemenea jocuri de noroc în Banfries.

– Se pare că există, mormăi Adelaide.

– Nu se poate, insistă Isobel. Nimeni din satul nostru nu și-ar permite să joace. Nimeni... Vocea i se stinse treptat și se îndepărtă de Wolfgang, parcă dezgustată fizic. Wolfgang, *nu* ai făcut una ca asta.

Lui Adelaide îi trebui un moment ca să urmărească firul gândirii surorii ei. Mai că își dori să nu o fi făcut.

Nu putea să fie adevărat. Nu putea să fie adevărat.

– Sir Robert? Observă cum Wolfgang își întoarse deodată privirea și știu că era adevărat. Ai pierdut banii în fața lui Sir Robert?! O, cum ai putut? Cum de-ai putut să fii atât de... de *prost*?

Wolfgang deschise gura, dar Adelaide îl reduse la tăcere cu o fluturare enervată a mâinii.

– Nu-mi pasă! Dacă ar fi datorat banii altcuiva, oricui altcuiva, poate că l-ar fi ajutat. Dar, pentru numele Domnului, nu avea să îl ajute de data asta. Nu vreau să-ți aud scuzele. N-am să mai ascult nici măcar o singură justificare ridicolă, egoistă și infantilă de la tine. N-o să primească banii de la mine. Înțelegi? Sir Robert nu se va atinge de nici un bănuț din ce-i al meu.

Buzele lui Wolfgang se subțiară într-o linie furioasă și palidă.

– Știi ce-o să se întâmple dacă nu plătesc.

– Închisoare din nou? ghici Isobel, fără să pară în nici un fel înțelegătoare. Consecințele sunt o chestiune la care să te gândești înainte să te comporți ca un gogoman egoist, nu după. Asta e o belea în care ai intrat singur. Să te ocupi singur să ieși di ea.

Wolfgang nu își luă privirea de la Adelaide.

– Nu mă duc singur.

Se înfioră.

– Ce înseamnă asta?

Buzele i se subțiară pentru o clipă.

– Locul unui băiat e alături de tatăl lui, nu crezi?

Suspinul lui Isobel se contopi cu suspinul ei. Nu era nemaiauzit ca un copil să locuiască alături de părinții lui în închisoarea

datornicilor. Dar nu mai cunoscuse niciodată un om dispus să își supună copilul la o asemenea soartă doar de ciudă. Nu și-ar fi imaginat vreodată că Wolfgang era un astfel de om.

– Nu poți să vorbești serios, șopti Isobel.

– Ba da.

Adelaide scutură din cap.

– Ce ți s-a întâmplat? Ce fel de om ai devenit?

– Un om, îi răspunse tăios. Un adult care s-a săturat ca naiba să primească ordine de la nenorocitele lui de surori.

Isobel se întoarse spre ea.

– Cheamă-l pe soțul tău. N-o să accepte una ca asta.

Adelaide înghiți cu greu nodul din gât. Nu putea să îl cheme pe Connor în clipa aceea. Era cu oamenii lui în birou.

Wolfgang rânji.

– O, neapărat să îi aduci chestiunea la cunoștință domnului Brice. Cu siguranță va fi dornic să mă țină în casa lui după ce află toate astea.

Isobel scutură din cap, nevenindu-i să creadă. Adelaide rămase complet nemișcată, țintuită în loc de șoc și durere. Wolfgang simți victoria și pufni, apoi trase de mânecile hainei pe care Adelaide i-o cumpărase de la croitor cu doar două zile în urmă.

– Dacă sunt obligat să plec din casa asta pentru orice fel de motiv, atunci îl iau pe George cu mine. S-a înțeles? Să ai banii pregătiți înainte de sfârșitul săptămânii.

Trecu pe lângă ele, cu spatele drept și ochii ațintiți spre ușa deschisă.

– Wolfgang Ward! urlă Isobel. Așteptă ca el să se întoarcă, apoi își ridică bărbia și rosti cuvintele pe care Adelaide se temea că le avea de multă vreme în inimă: *Nu* ești fratele meu!

Chipul îi fu traversat de ceva ce-ar fi putut să semene cu durerea, dar dispăru la fel de repede pe cât apăruse.

– Sfârșitul săptămânii.

Urmă o tăcere lungă și dureroasă, întreruptă doar de sunetul strident scos de cizmele lui Wolfgang care răsunau pe coridor. Sunetul deveni din ce în ce mai slab, apoi dispăru.

– Ce ne facem? șopti Isobel în cele din urmă.

– Nu... Adelaide scutură neputincioasă din cap. Nu știa. Nu putea să se gândească. Se presupunea că erau în siguranță acum. George urma să aibă o dădacă și jucării și cadouri și...

– N-am să-l las să-l ia pe George. Nu. *Nu.*

Panica din glasul lui Isobel o smulse pe Adelaide din amorțeală.

– Nu, nu-l lăsăm, încuviință ea și avu grijă să își păstreze vocea calmă și fermă. Ne gândim noi la ceva. Chiar acum... Chiar acum am nevoie să vorbești cu servitorii. Să vezi dacă au auzit zvonuri despre unde a fost Wolfgang azi-noapte și cine mai era...

– Cu ce o să ne ajute? Știm...

– Nu știm decât ce ne-a spus. Poate au fost martori la joc. Poate s-au auzit zvonuri de înșelăciune. Îl cred în stare pe Sir Robert să trișeze. Până și cea mai mică informație poate să ne fie de folos.

– Ai dreptate. Isobel încuviință cu putere din cap, parcă încercând să le convingă pe amândouă. Sigur că ai dreptate. Am să văd ce pot să aflu.

Isobel se răsuci pe călcâie, se năpusti pe ușă afară și o lăsă pe Adelaide în bibliotecă, singură cu frica ei. O izgoni, își scoase pantofii și începu să se plimbe cu pași iuți și hotărâți.

I se păru că se plimbase ore întregi, până ce călcâiele i se umflară și începură să o doară picioarele. Neplăcerea fizică era ușor de ignorat. Tumultul din inima și mintea ei nu făcea decât să o scoată la suprafață.

Trebuia să ia o decizie. Trebuia să ia decizia corectă. Nu își permitea să facă o greșeală. Dar indiferent pe ce parte întorcea problema, nu putea să găsească nici o soluție.

Dacă plătea prețul și păstra tăcerea, George avea să fie în siguranță. Dar numai până la următoarea cerere a lui Wolfgang. Nu se îndoia nici o secundă că avea să existe o următoare dată și încă una, și încă una. În cele din urmă, banii i se vor termina și va fi nevoită să apeleze la ajutorul lui Connor. El avea să îl dea afară pe Wolfgang, și Wolfgang avea să îl ia pe George cu el.

Dacă refuza să plătească și îi spunea lui Connor, Wolfgang ar fi fost obligat să plece și l-ar lua și pe George cu el.

Dacă refuza să plătească și păstra tăcerea... nici măcar nu era posibil așa ceva. Wolfgang urma să plece cu George, iar Connor își va dori să afle de ce și...

– Există vreun motiv pentru care faci o gaură în covorul meu cel nou?

La auzul glasului lui Connor, Adelaide înăbuși un scâncet buimăcit, se răsuci pe călcâie și îl văzu în pragul ușii, cu un registru în mână și cu o expresie intrigată pe chip.

– Eu... Mintea i se goli. Nu putea să își imagineze o scuză pentru care se plimba de colo până colo și nu știa dacă era o mișcare corectă sau o greșeală îngrozitoare să inventeze una. Năucită, rămase încremenită, mută și îl privi pur și simplu.

Connor intră înăuntru și aruncă, fără să se uite, registrul pe un scaun.

– Ce s-a întâmplat?

Ea continuă să îl privească lung, în timp ce el traversă încăperea și se opri chiar în fața ei. Ochii ei se plimbară în voie peste trăsăturile cunoscute. Acesta era bărbatul care îi adusese lui George turtă dulce. Acesta era bărbatul care îl lăsase pe George să i se așeze în poală și care sărutase buba imaginară a lui George când crezuse că nu îl vedea nimeni. Cu siguranță George însemna suficient pentru el... Cu siguranță ea însemna suficient...

– Am o dilemă, spuse ea pe nerăsuflate.

– Înțeleg, spuse Connor cu grijă. Și care este natura acestei dileme?

– Este...

Era de neconceput, imposibil. Aceasta îi era firea. Adelaide scutură din cap, incapabilă să își aducă aminte de vreun moment în care să îi fi fost la fel de frică. Spre șocul și groaza ei, izbucni în plâns.

Connor se lăsă ușor pe spate când o văzu.

– Hai, nu face asta.

Dacă Adelaide nu s-ar fi simțit atât de groaznic, poate ar fi râs. Arăta la fel de consternat ca în clipa în care se confruntase cu bocetele lui George.

– Îmi pare rău. Își lovi obrajii cu mâinile. Ea nu plângea niciodată, își păstrase capul pe umeri chiar și atunci când familia ei se confruntase cu cea mai groaznică dintre situații. O să mă opresc, îl asigură ea, dar promisiunea sună ca un suspin sufocat. Am nevoie... de o clipă... atât. Am nevoie...

Connor scoase un sunet ușor, iar ea se trezi deodată în brațele soțului ei, cu obrazul pe umărul lui. O mângâie pe spate, o sărută pe creștet și șopti ceva de neînțeles în părul ei.

Adelaide plânse și mai tare. Nu voia, dar pur și simplu nu reușea să găsească un mod prin care să oprească furia suferinței. Connor mormăi altceva, ceva ce conținea cuvântul „spune" sau poate „la naiba" și o ridică în brațe.

Își dădu vag seama că el se mișcă, se așeză și o trase în poala lui. O ținu acolo, îi mângâie părul, îi șopti nimicuri liniștitoare până ce suferința se stinse.

Connor pescui o batistă din buzunar și îi șterse cu blândețe obrajii.

– E mai bine?

Ea pufni și luă batista de la el.

– Nu, bineînțeles că nu.

Plânsul nu rezolva niciodată nimic. Nu reușise decât să devină buimacă și să se obosească, nimic mai mult.

– O să te simți mai bine de îndată ce vorbești cu mine. Îi așeză capul la loc pe umăr și își plimbă bărbia peste capul ei. Spune-mi ce nu merge, dragoste. Rezolv eu lucrurile pentru tine.

– Nu știu dacă poți.

Sau dacă trebuia să riște să i-o ceară.

– De ce nu? Eu... Cuvintele i se stinseră ușor și rămase înspăimântător de nemișcat. Nu ești... Nu bolnavă, nu?

– Nu, chiar deloc.

Brațele i se strânseră în jurul ei pentru o secundă și răsuflă prelung.

– Atunci, ce-i?

Adelaide își scutură capul în încercarea de a-și limpezi mintea. De unde să înceapă?

– E vorba de vreun prieten, scumpo? A murit cineva?

– Nu. Nu, nu e nimic de felul ăsta. Nu-i nimeni bolnav sau pe moarte...

– Atunci pot să rezolv eu.

În ciuda tuturor lucrurilor, Adelaide izbucni în râs.

– Ți se pare amuzant? întrebă Connor.

– Aroganța ta mi se pare *uluitoare*. Și ciudat de liniștitoare. Era mai ușor să ai încredere într-un om care avea încredere în el. Adelaide își ridică fruntea și se uită la el. Îmi promiți ceva?

– Orice.

Connor nu șovăi, iar reacția lui o încurajă pe Adelaide.

– Vreau să îmi promiți că George va rămâne aici cu noi.

El se dădu înapoi, în mod vădit uimit.

– Doar atât? De ce ai crede că...

– *Promite-mi!* Știa că nu era corect. Știa că nu se purta rațional. Dar totul înăuntrul ei îi spunea că dacă soțul ei urma să spună cuvintele acelea, ele aveau să fie adevărate. Promite-mi că George va rămâne. Spune asta. Trebuie să...

– Șșt. Îi sărută fruntea, obrajii. Promit că George va rămâne. Bine? Așteptă încuviințarea ei tremurătoare din cap. Bun. Acum spune-mi despre ce este vorba.

Își umezi buzele uscate și se rugă să fi luat decizia justă.

– E vorba despre Wolfgang, începu ea și, pentru următoarele minute, îi descrise oribila poveste despre fratele ei. Era îngrozitor și liniștitor să reia întregul episod, de parcă retrăia și se îndepărta, în același timp, de mâhnirea ei adâncă.

Connor o ascultă fără să o întrerupă și fără vreo reacție evidentă. Când Adelaide termină, el încuviință pur și simplu și îi ascunse capul sub bărbia sa.

– Bine. Lasă-mă pe mine să mă ocup.

Ea oftă cu năduf și își dori ca totul să fie așa de ușor.

– Nu este o povară pe care să ți-o pasez ca pe un coș de picnic.

– Ba sigur că e. Îmi spui „Soțule, te ocupi tu de asta pentru mine?", apoi eu spun da. După aceea, ai încredere că eu am să mă ocup de tot.

Buzele lui Adelaide se arcuiră într-un zâmbet obosit.

– Soțule, te ocupi tu de asta pentru mine?

– Da. Connor îi ridică bărbia cu un deget. Ai încredere în mine?

Adelaide se întrebă de câte ori îi pusese întrebarea până în clipa aceea. Prima dată se întâmplase în noaptea în care îi cunoscuse pe Michael și pe Gregory. Atunci fusese sigură de răspunsul ei. Era incredibil cât de multe puteau să se schimbe într-un timp atât de scurt.

– Am venit la tine, nu? ocoli ea răspunsul.

– Ăsta nu e un răspuns. Îi cuprinse fața cu ambele mâini și o privi în ochi. Ai încredere în mine, Adelaide?

Îi veniră în minte o serie de răspunsuri, toate implicând un răspuns afirmativ și o limitare.

„Am încredere în tine acum."

„Am încredere în tine în privința asta."

„Am încredere că mă vei ajuta."

Nici unul dintre ele nu răspundea cu adevărat la întrebare și nici unul nu arăta ce simțea cu adevărat.

Îi studie chipul în timp ce se gândea ce să spună.

Erau atât de aproape unul de celălalt că putea să simtă pe buze căldura respirației lui și să vadă hotărârea și supărarea din ochii lui verzi. Nu îi luă mai mult de o clipă să vadă ce se afla dincolo de ele. Era îngrijorare, își dădu ea seama. Frică și vulnerabilitate. Connor voia încrederea ei. Ba mai mult, se temea că nu avea să o primească.

Ar fi fost simplu să îi spună că ar fi trebuit să se gândească la posibilitatea aceea înainte să o fi compromis în grădina doamnei Cress. Putea să îl rănească printr-o singură frază. Nu era la fel de dramatic pe cât ar fi fost dacă și-ar fi luat o armată de amanți, dar tot ar fi fost răzbunare, și încă una potrivită.

Ideea nu reuși să trezească în ea decât un sâmbure de încântare. Dacă mai păstrase încă gânduri de răzbunare după ce o curtase, toate se risipiseră până în clipa aceea. Și, Dumnezeule, era atât de bine să știe că renunțase la toată furia. Minunat și eliberator și...

– Adelaide. Connor îi rosti numele ca pe o avertizare.

O, da, era îngrijorat.

Ea zâmbi, un gest care reuși să îl ia prin surprindere. Apoi, îi cuprinse chipul între palme și îl sărută apăsat pe gură.

– Da, îi mărturisi ea după ce îi dădu drumul. Am încredere în tine.

O povară se luă de pe umerii lui Connor.

„Am încredere în tine."

Nu era sigur de ce avusese atâta nevoie să audă rostite acele cuvinte sau de ce Adelaide simțise nevoia să le spună așa cum o făcuse... Dar avusese nevoie de ele și le-ar fi primit oricum i le-ar fi spus

ea. În plus, era mult mai bine să o vadă așa decât plângând. Ar fi preferat să fie biciuit decât să o vadă în lacrimi.

– Ei bine, spuse Adelaide înviorată. Ce ne facem cu toată încurcătura asta?

Vocea îi era vioaie, dar Connor putu să întrezărească îngrijorarea din ochii ei. Hrăni indignarea care sporise neîncetat din clipa în care începuse să îi povestească despre amenințările lui Wolfgang. Atent să își ascundă bine furia, îi înlătură o șuviță de păr de pe obraz și își dori să poată să îi înlăture la fel de ușor și teama.

– Avem o săptămână. O sărută pe frunte. Lasă-mă o zi ca să mă gândesc la opțiuni.

Capitolul 24

Connor nu avu nevoie de o zi ca să se gândească la opțiunile pe care le avea. Știa exact ce anume trebuia să facă.

Mai întâi, o convinse pe Adelaide să se întindă o vreme în apartamentele lor... Ei bine, mai întâi o convinsese, apoi i-o ceruse, apoi o rugase, apoi le făcuse pe toate trei deodată și împreună păruseră să dea rezultate.

Adelaide mormăi și bombăni, dar se vârî totuși sub așternuturi și îi promise să rămână acolo măcar o oră. Ceea ce îi permise lui Connor să îl caute pe Wolfgang în apartamentul lui.

Nu se deranjă să bată la ușă, ci pur și simplu luă cheia de la servitoare și intră.

– Bună seara, domnule Ward.

Wolfgang se afla lângă lavoar cu o pereche de mănuși în mână, având aparent impresia că era liber să iasă în noaptea aceea.

– La naiba, omule, nu știi să bați la ușă?

– Ba da.

Connor intră, închise ușa în urma lui și traversă încăperea, bucurându-se să vadă îngrijorare în ochii lui Wolfgang.

– Ai ceva să-mi spui? întrebă Wolfgang și își ridică bărbia ca un copil morocănos. Scuipă tot, atunci.

– Suntem sinceri, deci? Excelent. Connor se sprijini cu șoldul în lavoar. Nu-mi place de tine. Singurul motiv pentru care n-am scăpat de tine este faptul că sora ta mai ține încă la băiatul care ai fost cândva. Până de curând, n-am văzut nimic rău în asta. Așa că, din respect pentru soția mea, am avut răbdare, chiar îngăduință pentru tine.

Wolfgang își aruncă mănușile într-o parte și își arcui buza.

– N-am vrut niciodată...

Connor se întinse spre el, îl apucă de gât și, într-o fracțiune de secundă, îl lipi de perete.

– Îngăduința a luat sfârșit.

Wolfgang bâigui ceva în semn de împotrivire și zgârie mâna care îl sufoca. Connor ignoră ambele lui gesturi.

– Ți-ai folosit fiul ca amenințare?

Wolfgang nu putea să răspundă. Nici nu era nevoie. Connor puse întrebarea doar ca pe o scuză ca să prelungească discuția și, astfel, plăcerea de a-l strânge de gât pe nenorocit. Voia să strângă în continuare, voia să vadă cum ochii lui Wolfgang ieșeau din orbite. Voia să îl ia pe George? Voia să o rănească pe Adelaide?

– O să te trimit în iad înainte să mai provoci o secundă de mâhnire în familia asta. O să-ți scot măruntaiele. M-am făcut înțeles?

Își slăbi strânsoarea ca să îi dea lui Wolfgang șansa să încuviințeze din cap, dar tânărul era ori prea încăpățânat, ori prea prost ca să profite de ocazie.

– Nu poți, scrâșni din dinți Wolfgang. Adelaide mă urăște, dar nu ar fi niciodată de acord cu violența fizică...

Connor strânse mai tare și se aplecă spre el ca să îi șoptească:

– Adelaide nu va afla niciodată.

Așteptă ca Wolfgang să-și dea îngrozit seama ce însemnau cuvintelor sale. Erau tot felul de accidente tragice care puteau să doboare un om – o cădere de pe cal, o întâlnire neașteptată cu o trăsură care mergea prea repede, un accident nefericit de vânătoare. Connor nu avea de gând să aranjeze un astfel de accident, dar îi era mai ușor dacă Wolfgang îl credea în stare.

– M-am făcut înțeles acum? Își slăbi încă o dată strânsoarea.

– Da, spuse Wolfgang sufocat. Da.

– Excelent. Connor îi dădu drumul și văzu cum alunecă pe podea, abia respirând. De ce îi datorezi lui Sir Robert patru mii de lire?

Tușind și respirând greu, Wolfgang nu îi răspunse imediat. Își întoarse ochii bulbucați, indiciul clar al unei minciuni evidente. Connor își încordă pumnul și îl convinse să se răzgândească.

– De ce?

– Scrisori, răspunse iute Wolfgang și faptul că recunoscu motivul avu rolul de a-l elibera. Pur și simplu, nu se mai împotrivi. Închise ochii cu un geamăt și își sprijini capul de perete. Are scrisori.

– Ce fel de scrisori?

– O, Doamne, gemu el. Sunt scrise de mine către... lordul Stites.

Connor cunoștea numele acela.

– Te-ai ținut de prostii cu fiul unui duce?

Nu era un lucru înțelept, dar se întâmpla mai des decât și-ar fi putut închipui cineva.

Wolfgang își scutură capul dintr-o parte într-alta.

– Nu. A luat bani de la tatăl lui. La sugestia mea.

– Pentru?

– O mașinație financiară. Scoase un râs dogit. L-a încântat ideea. I-au curs balele la gândul că-l lăsa pe tatăl lui fără bani.

Și, fără îndoială, scrisorile scoteau la iveală fiecare detaliu sordid al infracțiunii. Băiat idiot!

– Câți?

– Zece mii. Trebuia să primim fiecare câte cinci mii. I-a păstrat el pe toți.

– Cum de-a obținut Sir Robert scrisorile?

– Nu știu, Wolfgang deschise ochii. Ce contează? Am furat de la un duce. Știi ce înseamnă asta? Îți dai seama ce-o să mi se întâmple când află?

Dată fiind implicarea fiului ducelui, Connor își închipui că pedeapsa lui Wolfgang avea să fie rapidă și discretă. O corecție rapidă sau o dispariție bruscă erau cele mai probabile urmări.

Păcat că nu credea că avea să fie prima.

Se uită cum bărbia tânărului căzu în piept și rezistă impulsului de a o ridica din nou cu vârful cizmei.

– Ești un nemernic prost și egoist, Wolfgang, dar de dragul familiei tale și al beregatei tale, ai să pretinzi contrariul în următoarele douăzeci și patru de ore și ai să faci exact ce-ți spun eu. Ne-am înțeles?

Wolfgang încuviință ușor din cap.

– Bun. Să rămâi aici, să nu vorbești cu nimeni.

Wolfgang ridică privirea, cu o licărire de speranță pe chipul lui tras.

– Ai să-i dai lui Sir Robert patru mii de lire?

– Am să recuperez scrisorile alea, îl corectă Connor. Și tu o să accepți postul pe care ți l-am oferit.

Wolfgang dădu din nou din cap, de data aceea cu mai multă energie.

– Așa am vrut. Când...

– Mă doare în cot ce ai vrut. Doar să faci ce ți se spune.

Odată încheiată conversația, Connor se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ușă.

– Brice?

– La dracu', ce mai e acum?

Wolfgang îl surprinse un pic când își ridică fața și îl privi fix în ochi.

– Nu l-aș fi luat pe George. Știu ce sunt, dar... nu i-aș fi făcut niciodată așa ceva fiului meu. Adelaide trebuie să știe asta.

– Știe. Știe că nu aș fi permis niciodată așa ceva.

Iar după aceea, părăsi camera și se duse să își caute oamenii... și scrisorile alea blestemate.

Îl găsi pe primul în biroul lui având o dispută însuflețită cu Graham despre care dintre târfele de la cârciumile din zonă ar avea șanse mai mari să câștige o competiție de alergare și care puteau sau nu să fie convinse să ia startul. Connor îi convinse să renunțe la subiect.

Să afle locul în care se aflau scrisorile se dovedi aproape la fel de ușor. Connor nici măcar nu fu nevoit să o mituiască pe doamna McKarnin. Recunoștința ei pentru noua și mult mai bănoasa poziție ocupată la Ashbury Hall fu singurul imbold de care avu nevoie.

– Documentele de afaceri sunt păstrate în birou, îi informă ea. Corespondența personală e ținută într-o cutie de lemn, lângă pat. Baronul nu s-a abătut niciodată de la sistemul lui de organizare.

– Vă mulțumesc, doamnă McKarnin.

– Cu plăcere, domnule.

Graham se întoarse spre el după ce plecă doamna McKarnin.

– Șantajul e o afacere.

– Da, încuviință Michael. Deci, cine se duce după scrisori?

Se oferiră cu toții și urmă o dezbatere îndelungată, fiecare dintre cei trei bărbați susținând că el era cel mai apt pentru misiune.

Michael insistă că, în calitatea lui de hoț îndreptat, era în mod evident cel mai calificat.

Gregory sublinie că Michael nu mai șterpelise nimic de treizeci de ani, iar dacă cineva trebuia să își riște gâtul pentru niște hârtie și niște cerneală, acela trebuia să fie bărbatul care avea cel mai puțin de pierdut și cel mai mult de câștigat. El era bătrân. Era obosit. Dacă avea să sfârșească la spânzurătoare, prea bine. Nu se întâmpla în fiecare zi ca un infractor bătrân și epuizat ca el să afle cum era să devină eroul unei domnițe. Își dorea să știe, doar o dată, înainte să moară.

Era un sentiment emoționant, deși trist.

Graham fu cel care urmă și se oferi să facă treaba pentru cincizeci de lire.

Connor se lăsă pe spate în scaun.

– Eu trebuie s-o fac.

Anunțul lui fu întâmpinat cu tânguiri zgomotoase din partea lui Gregory și Michael. Graham vorbi peste ei.

– Care e natura acestor scrisori?

Connor se gândi ce să răspundă. Rămase chibzuit în povestirea evenimentelor. Nu le spusese decât că Sir Robert avea niște scrisori pe care Adelaide le voia înapoi. Nu îi plăcea să ascundă lucruri de oamenii lui, dar îi displăcea și mai mult ideea ca Adelaide să fie ultima care să afle de fărădelegile fratelui ei. Avea să îi spună adevărul de îndată ce putea să o asigure că scrisorile nu mai reprezentau o amenințare. După aceea, le va spune și oamenilor lui... poate. Va vedea cum se va simți și ea.

– Au o natură personală, le răspunse el.

Michael dădu cu pumnul în masă.

– O lași pe nevasta ta să trimită scrisori personale...?

– Nu. Îi aruncă lui Michael o privire nimicitoare pentru insultă. Sunt scrisori pe care le vrea. Conținutul lor i-ar face de rușine familia.

– Și Sir Robert o știe, așa-i? întrebă Gregory. A amenințat-o?

– Pe Wolfgang l-a amenințat.

– A! Michael și Gregory încuviințară înțelegător din cap. Asta explică niște lucruri.

Graham se ridică de pe scaun.

– O clipă, băieți.

– Adu-ne bere, îi ceru Michael, apoi se întoarse spre Connor. Ascultă-mă, băiete, n-are nici un rost să fii tu cel care se furișează în reședința lui Sir Robert. N-ai mai făcut niciodată asta.

– Chiar așa, fu de acord Gregory. Și ai o familie la care trebuie să te gândești.

Connor se hotărî să îi lase să se mai certe un pic. În cele din urmă, aveau să îi respecte dorința, dar, pe termen lung, urma să suporte mai puține bombăneli dacă rămâneau mai întâi cu impresia că spuseseră tot ce credeau.

După cinci minute de dezbateri aprinse, ușa se deschise și Graham traversă încăperea ca să arunce pe birou un teanc de scrisori.

– Astea?

Tăcerea se așternu în încăpere. Connor o ridică pe cea de deasupra și îi scrută conținutul cu privirea.

– Drăcia dracului!

– Astea-s?

– Da. Azvârli scrisoarea peste celelalte și se uită plin de curiozitate la Graham. Nu era sigur dacă voia să râdă sau să urle la el. Cum ai pus mâna pe ele?

– Ca de obicei. Am văzut cutia cu săptămâni în urmă și m-am gândit că poate conținutul lor valora ceva. Gura i se arcui în sus. Plus că nu se verifică așa des ca argintul.

– Sunt toate?

– Da și vreau o sută de lire pe ele.

Connor nu se simți ofensat de creșterea bruscă a prețului. Era o afacere.

– Am să-ți dau cincizeci și n-am să-ți rup gâtul pentru că nu mi le-ai dat mai devreme.

– Șaptezeci și cinci și îi dau de veste noului valet al lui Sir Robert că ar trebui să verifice cutia.

– S-a făcut.

Connor se uită la Gregory și la Michael. După mai bine de zece ani de când lucra cu ei, o singură privire tăioasă era înțeleasă la fel de repede ca un ordin rostit cu voce tare. Se ridicară împreună și părăsiră tăcuți încăperea, închizând ușa în urma lor.

Graham se uită de la ușă la Connor.

– Dacă ai de gând să-mi rupi gâtul, o să afli că e mai puternic decât la mulți alții.

– N-am să-ți rup gâtul. Batem palma. Se lăsă în spate pe scaun. Ai făcut bani frumoși în ultimele câteva luni.

– Un om trebuie să trăiască.

– Dacă vrea să trăiască aici, trebuie să fie atent la argint.

Graham zâmbi și clătină din cap.

– Dacă voiam să îți fac rău ție și familiei, aș fi folosit scrisorile la fel ca Sir Robert.

– De ce le-ai păstrat secrete? întrebă Connor și lovi ușor scrisorile.

Graham ridică din umeri.

– Mi-am dat seama că dacă băiatul nu știa de scrisori și nici tu, atunci nici domnița nu știa de ele. Ce rost avea să le scot la iveală? Pe chip îi apăru o expresie amenințătoare. O fată nu trebuie să știe toate prostiile pe care le face fratele ei.

– Puteai să le distrugi, sublinie Connor.

– Da, dar în fratele ăsta, în mod deosebit... Graham miji ochii și scutură scurt din cap. ... nu am încredere. Nu se știe niciodată când niște pârghii pot să fie de folos. Vrei să le folosești?

– Nu. Am propriile mijloace ca să îl țin în frâu pe Wolfgang.

Manipulare financiară și, dacă nu dădea rezultate, forța pumnului.

– Pun pariu că ai. Am terminat?

Connor ridică bărbia în semn de încuviințare.

– Am terminat.

După ce Graham ieși din cameră, Connor aruncă o privire spre marginea uneia dintre scrisori. La naiba, aveau să îi frângă inima lui Adelaide.

Capitolul 25

Adelaide își spuse că nu avea inima frântă – nu mai mult decât o avusese cu o oră în urmă, în orice caz. Exista numai atâta durere cât să fie dispusă să îl suporte pe Wolfgang, iar ultima rămășiță dispăruse când o amenințase că avea să îl ia pe George. O terminase cu el.

Acceptă scrisorile și explicația lui Connor cu privire la conținutul lor cu o resemnare împăcată și le privi arzând în șemineu. După ce se făcură scrum, se întoarse spre Connor, îl luă în brațe și îl ținu strâns până ce durerea pe care refuza să o recunoască se domoli.

Wolfgang părăsi Ashbury Hall a doua zi dimineață. Avea să se îndrepte spre sud, spre una dintre proprietățile lui Connor și să aștepte acolo până ce primea vești despre situația lui.

Plecarea lui fu discretă. Se uită la fiul lui adormit, dădu din cap spre Isobel pe coridor și se îndreptă cu Adelaide spre trăsura care îl aștepta. La cererea ei, Connor și oamenii lui nu își făcură apariția. Nu avea nici un rost să forțeze despărțiri politicoase. Nu avea nici un sens să pretindă că plecarea era altceva decât era – o exilare.

Wolfgang își ceru iertare. Un singur și scurt „Îmi pare rău", apoi se urcă în trăsură și închise ușa.

Adelaide credea că era sincer, dar nu știa dacă îi părea rău de dragul familiei lui sau pentru că se nenorocise în așa hal. Și, pentru că nu avea cum să știe, hotărî să nu se mai întrebe și să se concentreze pe ce se afla chiar înaintea ei.

George era în siguranță, Isobel era fericită, iar trăsura lui Wolfgang se îndepărta. Urma să înceapă o viață nouă departe de ei toți.

Un zâmbet șovăitor îi înflori pe chip atunci când se întoarse de pe drum și intră în casă. Cu fiecare pas pe care îl făcea, simțea cum încă o povară i se lua de pe umeri și cum ultima dintre sforile marionetei se rupsese.

Se lovi de o servitoare care purta în brațe un George tare agitat spre salonul mare. Tânăra gângurea cu răbdare și îl legăna ușor pe șold.

– S-a trezit cam supărat, doamnă. M-am gândit că dacă ne plimbăm...

– Îl iau eu. Îl puse pe George pe șoldul ei și îi mângâie părul vâlvoi. Ne aduci un pahar cu lapte în salon, te rog? Și o farfurie cu bunătățile pe care le-a făcut ieri bucătăreasa?

– Brioșe cu cremă, doamnă?

– Da, te rog.

Avea chef să îi facă pe plac. Voia să se alinte și să îl răsfețe pe George.

– Hai să ne facem de cap, îi șopti lui George când îl duse în salon. Îl așeză pe covorul somptuos și îl privi cum se îndreptă țintă spre

canapea și își înfundă mâinile între perne. Nu e nicio linguriță acolo, dragul meu. Dar așteaptă numai, o să primești ceva și mai bun.

Când veniră brioșele, Adelaide le tăie în trei, în timp ce George sorbi din lapte. Își șterse crema de pe degete, luă o bucată pentru ea și puse farfuria pe podea pentru George. Apoi, privi înduioșată și amuzată cum băiatul se lăsă pe vine în fața bunătăților.

– Biscuiți!

– Da, chiar biscuiți.

Se așeză lângă el, fără să îi pese că a sta așezată pe podea și a mânca dulciuri cu degetele oferea un exemplu groaznic. Sigur nu îi făcea nici un rău copilului dacă se prostea câteva clipe. Era așa o bucurie să-l vadă cum chicotea, se zvârcolea și se întindea ca să scoată crema albă dintr-una dintre felii.

– Ooo. Gândac.

– Gândac?... O, câh. Adelaide râse și îi ciufuli cârlionții mătăsoși. Nu, nu e un gândac storcit. Este... Luă o gură din felia ei și scoase un suspin. Hmm.

George o imită și mâncă jumătate din bucata lui.

– Poți să iei două, îl informă ea chiar dacă știa prea bine că George habar nu avea ce însemnau cuvintele ei. Nu conta; îi plăcea să le rostească.

Vocea ironică a lui Connor se auzi deasupra capului ei:

– Într-un an se face la fel de gras ca tizul lui.

Simți o înfiorare plăcută în clipa în care Connor apăru deasupra ei, atât de aproape că putea să simtă în spate căldura picioarelor sale puternice. Se gândi în treacăt ce era păcat că nu acceptase propunerea lui de a împărți patul de zece ori pe zi.

– Ba nu, îi răspunse ea și lăsă capul pe spate ca să îi zâmbească. Și n-a fost numit după prințul moștenitor. A fost numit după tatăl mamei lui. Care fusese, acum că se gândea, cam rotund în zona mijlocului. Poate ai dreptate.

Dădu să pună farfuria deoparte. Chiar că una era mai mult decât suficientă.

– Lasă. Connor păși într-o parte, se aplecă și luă farfuria de la ea. Mai răsfață-l un pic, dacă îți face plăcere.

Puse prăjiturile jos, o luă de mână și o ajută să se ridice. O pereche de ochi verzi și îngrijorați îi scrutară chipul.

– Cum te simți?

– Bine. Destul de bine, dată fiind situația. Mă simt... Închise ochii, cu un oftat fericit, când Connor îi urmări cu un deget linia maxilarului și depuse un sărut ușor pe obraz. Mă simt eu însămi. Mă simt mai mult eu însămi decât m-am simțit în ultimii mulți ani.

Simți cum buzele lui se arcuiră pe obrazul ei.

– Ai fost altcineva?

– Nu. Și da. În parte, îi reaminti și îi zâmbi sfioasă când el se trase înapoi ca să se uite la ea cu un aer curios. Obișnuiam să mă bucur că eram lipsită de griji, poate chiar ușor nesăbuită. Când situația s-a schimbat în familia mea, am lăsat deoparte acele părți. Cred c-am uitat de ele. Pentru că nu avusese de ales, se gândi ea. Oamenii lipsiți de griji și nesăbuiți nu erau niște capi de familie ideali. Cred că am început să mi le reamintesc.

– Să înțeleg că nu ești femeia cu care am crezut că m-am însurat?

– Ai să afli că mireasa ta era mult mai docilă decât soția ta.

– Dacă aș primi câte o liră pentru fiecare soț care a auzit cuvintele astea... El zâmbi când Adelaide izbucni în râs și îi lovi ușor bărbia cu degetul. N-ai fost niciodată așa de docilă, dragoste.

– Poate că nu, încuviință ea.

Dar fusese mai precaută, mai puțin tentată să riște, să facă prostii și să exploreze lumea din jurul ei. Ceea ce îi reaminti... Aruncă o privire pe fereastră spre grajduri când Connor se aplecă și luă o felie mică de prăjitură.

– Deci, te simți nesăbuită, spuse el și mâncă dintr-o înghițitură jumătate de prăjitură.

O, la naiba! Având în vedere lucrul pe care voia să i-l ceară, „nesăbuită" nu fusese o alegere înțeleaptă.

– Nu, nu nesăbuită. Mai... responsabil aventurieră. Îi zâmbi dulce în timp ce el își dădu gata restul de prăjitură. Pot să-l călăresc pe Midas, armăsarul tău?

Connor se uită lung la ea, înghiți și spuse:

– Poți.

– Serios? Când?

– După ce o să mor, când o să fiu îngropat și o să aștept să mi te alături.

– Ah. Adelaide înclină capul. Aproape că ai fost romantic.

– Cu plăcere. Îi zâmbi malițios când ea râse, apoi ridică bărbia când îl observă pe lacheul care își făcuse apariția. Ce s-a întâmplat, John?

– Îmi cer iertare. Domnii O'Malley, Birch și Sefton mi-au cerut să vă chem, sir.

Connor îi făcu lacheului un semn scurt din cap cum că putea să plece, se aplecă să îi dea un sărut la fel de scurt și ieși din încăpere.

Adelaide se uită încruntată la spatele lui care se îndepărta, apoi la ușa deschisă, apoi la George.

– Tocmai am fost pur și simplu expediată?

George prinse a doua bucată de prăjitură, o strânse cu putere și se uită ușor dezamăgit când marginea îndoită nu scoase la iveală un șuvoi de cremă.

– Mușcă de câteva ori, dragule, după aceea iese crema. Aruncă în treacăt o privire spre ușă și bătu din picior. Știi, cred că tocmai am fost expediată.

Connor ar fi putut la fel de bine să dea din cap spre ea și să îl sărute pe lacheu. O ignorase și îi ignorase pur și simplu întrebările. Dacă își dorea să continue discuția lor, putea să o facă după ce termina întâlnirea cu oamenii lui.

La naiba cu toate, se gândi ea. Nu făcea parte din rândul slujitorilor și era sătulă până peste cap sa fie lăsată la o parte în fața oamenilor lui... și a lui Sir Robert. Nimeni nu trebuia să fie pe locul doi, după Sir Robert.

– Mai vedem noi, mormăi ea.

Hotărâtă, îl luă pe George cu prăjitura lui și plecă pe urmele lui Connor.

Tocurile botinelor ei răsunară pe coridor, un staccato rapid care ajunse să bată în ritmul furiei ei care se întețea.

Credea că fusese docilă înainte, nu? Credea că numai el avea schimbări de dispoziție? O, avea ea să îi arate ce docilă era! Avea să îi arate ea schimbare de stare de spirit.

Îl prinse cu o mână chiar la ușa biroului.

– Atunci, nu armăsarul tău. Altul.

Connor nu tresări – așa cum sperase ea să se întâmple –, ci pur și simplu se opri și ridică o sprânceană.

– Poftim?

– Vreau să călăresc alt cal, spuse ea apăsat.

Serios, discutaseră în urmă cu doar treizeci de secunde. Cam cât de ușor de ignorat era ea?

– A. Așa e. Atunci alege un altul. Avem vreo duzină. Deschise ușa și păși în birou.

Hotărâtă să nu fie ignorată a doua oară, trase adânc aer în piept și îl urmă. Așezați în jurul mesei, Gregory, Michael și Graham se certau și cotrobăiau într-un adevărat munte de hârtii. Discuția lor se opri brusc când Adelaide își făcu apariția.

„Bun", se gândi ea. „Lasă-*i* să aștepte."

– Avem mai mulți cai pentru trăsura, inclusiv un armăsar și o iapă bătrână, insistă ea și îl mută pe celălalt șold pe George care începea să se agite.

Connor se duse de partea cealaltă a biroului și scutură din cap înspre Gregory care se întinse să ia hârtiile. Apoi, se întoarse spre ea.

– De ce nu poți să călărești iapa?

Gregory își retrase mâna, ridică din umeri și își reluă ciondăneala cu Michael și cu Graham. Era enervant să încerce să aibă o discuție cu Connor când mai era una care se purta la doi pași de ei. Era deosebit de enervant că soțul ei părea să le acorde amândurora aceeași atenție.

– Am făcut-o, spuse ea și ridică vocea, acoperindu-i-o pe a lui Gregory. Evită fluturarea neglijentă a mâinii lui George, plină cu prăjitură. Dar mi-ar plăcea ceva care să meargă mai repede. De ce Dumnezeu ai o iapă bătrână?

– M-am gândit că, poate peste ani, lui George îi va plăcea să o călărească. Se întoarse spre Michael. Ăsta nu e sigiliul baronului. Se întoarse înapoi spre ea. Ai banii tăi. Cumpără un cal dacă nu-ți convine nici unul din grajd.

– Habar n-am să cumpăr un cal. Nu mai da din mână, George. E mâncare, nu e o bărcuță cu pânze.

– Grăjdarul-șef îți va da sfaturi.

– Unde e harta? întrebă Gregory.

– Grăjdarul-șef mi-a dat deja sfatul lui. Mi-a sugerat să călăresc iapa.

Connor împinse o hârtie spre Gregory.

– Am să vorbesc eu cu el.

– Nu harta aia. Cealaltă.

– Nu există altă hartă, i-o întoarse Graham.

– Mi-aș dori să vorbești cu mine despre ce fel de cal ar trebui să-mi cumpăr.

– Cu mare plăcere, de îndată ce termin aici.

– Aș prefera să amâni ce faci aici...

– Asta e cu cerneală neagră. O vreau pe cea cu albastră...

– George, te rog...

Cu întârziere, Adelaide recunoscu ce greșeală fusese să îl aducă pe George în biroul lui. Degetele lui se strânseră pe prăjiturica pe jumătate mâncată și un șuvoi de cremă țâșni din mijloc. Adelaide privi îngrozită cum zbură pe deasupra biroului lui Connor, chiar spre o bucată de hârtie despre care era sigură că Gregory spusese că era „cheia". Ateriză cu un sunet surd, iar Adelaide ar fi putut să jure că simțise sub picioare forța impactului. Sau poate că fusese șocul provocat de bătăile nebunești ale inimii ei.

„O, nu. O, *nu*."

Se uită înmărmurită, fără să clipească, la nenorocire și știu cu o certitudine îngrozită că toți cei din încăpere făceau același lucru. Bărbații nu rostiră nici măcar un cuvânt, nu făcură nici o mișcare. Până și George păru să înțeleagă proporțiile uriașe ale catastrofei. Încremeni asemenea unui soldățel de plumb în brațele ei.

Încet, cu imensă neplăcere, se sili să se uite la Connor, dar el continua să privească masa de lucru. Adelaide căută să spună ceva, un fel de a umple tăcerea îngrozitoare, dar nu i se păru nimic potrivit. Dacă stricăciunea era iremediabilă? Dacă hârtia era de neînlocuit? Trebuia să fie importantă. Nu se afla deasupra dacă nu era. Inima îi bătea cu atâta putere că mai să îi iasă din piept. Răzbunarea era lumea lui Connor, era tot ce își dorea, singurul lucru la care lucrase. Iar ea lăsase un țânc să o înece în budincă.

– Connor, eu...

Se opri deodată când Connor făcu o mișcare. Foarte încet, își înmuie degetul în crema lipicioasă și luă bună parte din ea. Ridică privirea spre George. Iar după aceea, spre uimirea ei, Connor bagă degetul în gură și îl scoase cu o mică pocnitură.

– Mană cerească, îi spuse el și îi făcu cu ochiul.

Nu se putea ca George să fi înțeles, dar știa că să mănânci mâncare căzută pe jos – cu degetele, nici mai mult, nici mai puțin – era culmea prostiei și un lucru urât. Sau poate doar îi plăcuse sunetul pocniturii. Indiferent de motiv, își lăsă capul pe spate și izbucni în râs. Se cutremură și se zvârcoli în brațele ei, corpul lui micuț încercând din răsputeri să cuprindă amploarea bucuriei lui.

Fu îndeajuns pentru ca lui Adelaide să i se înmoaie inima, dar ceea ce o impresionă și mai tare, ceea ce îi tăie respirația, fu expresia de pe chipul lui Connor. Părea incredibil de mândru de el. Mândru, încântat și puțin buimăcit. Și totul pentru că făcuse un băiețel să râdă.

Și chiar în clipa aceea, Adelaide se îndrăgosti iremediabil și irevocabil.

Gândul era uimitor și, pentru o femeie care se lupta deja cu destulă uluire, se dovedi istovitor. Inima i-o luă la goană, rămase fără suflare și mintea i se opri în loc.

Nu putu să facă altceva decât să se uite la Connor și îi facă o propunere stupidă:

– Am să curăț eu.

Connor clătină din cap și împinse hârtia spre Michael.

– Îi trimit azi o scrisoare lordului Gideon la Murdoch House și putem să îi facem o vizită mâine. Pun pariu că are un cal care să ți se potrivească.

Cai? Voia să îi vorbească despre cai?

– Eu... îți mulțumesc. Doar...

Se retrase și abia se abținu să nu tresară atunci când Connor ocoli biroul ca să o prindă cu blândețe de braț.

– Îmi pare rău, șopti ea când el o conduse spre ușă. Chiar îmi pare. Știu cât de mult contează toate astea pentru tine. Am să-ți fac rost de alta.

– Nu știi ce este.

– Este harta albastră, mormăi Gregory din scaunul lui.

O, Adelaide voia să intre în pământ și să ia cu ea ce rămăsese din prăjitura lui George.

– Îmi pare rău. Atât de...

Connor o îndemnă ușor și o împinse cu blândețe afară. Adelaide ar fi vrut să o ia la goană, dar cuvintele pe care i le spuse o țintuiră locului.

– Știi care este adevăratul motiv pentru care nu te-am făcut amanta mea, Adelaide?

Exista vreun motiv fals? Ea clătină din cap.

– Din același motiv pentru care nu sunt supărat pentru budincă. Ești importantă.

Iar după ce îi împărtăși informația aceea uluitoare, închise ușa după el.

Adelaide privi buimăcită textura lemnului din fața ei până ce George își pierdu răbdarea și începu să se fâțâie.

„Ești importantă."

Cu greu putea să fie considerată o declarație de dragoste și, pentru numele Domnului, Adelaide s-ar fi descurcat și dacă nu i-ar fi fost subliniată de o ușă care i se închisese în față... și totuși...

„Ești importantă."

Era minunat. Panica pe care o simțise la început, când își dăduse seama de sentimentele ei pentru Connor, dispăru. Rămase nesiguranța, dar era atenuată de speranță. Connor poate că nu o iubea, dar ea era importantă pentru el și era un început bun. Nu era o nebunie să creadă că atașamentul putea să se transforme în mai mult. Nu era o imprudență să te îndrăgostești de un bărbat pentru care erai importantă. Era uluitor și tulburător.

Se simți îndrăzneață și nechibzuită, și plină de speranță... până ce vorbi cu intendenta după aproape opt ore și descoperi că nu i se trimisese nici o scrisoare lordului Gideon la Murdoch House.

Connor uitase. Adelaide încercă să nu tragă nici o concluzie. La urma urmei, nu era primul om de pe pământ care uitase ceva. Viața era plină de momente când erai neatent. Chiar cu un an în urmă, se trezise la jumătatea drumului spre sat, în brațe cu un George agitat și țipător, că o uitase pe Isobel așteptând la măcelărie. La drept vorbind, își amintise doar pentru că băgase mâna în buzunar ca să găsească ceva cu care să îi distragă atenția lui George și scosese una din panglicile de păr ale lui Isobel.

Toată lumea era predispusă la uitare. Toată lumea avea nevoie să i se aducă aminte de lucruri din când în când. Avea să-i aducă aminte atunci când va veni la culcare, se va căi pentru că uitase, scrisoarea va fi trimisă și asta va fi tot.

Adormi așteptându-l și se trezi singură în dimineața următoare, doar cu amintirea vagă că i se alăturase în pat înainte de primele ore ale dimineții și apoi plecase înainte de ivirea zorilor.

Era dezamăgitor, dar refuză să renunțe la încrederea ei. Era sigură că el avea să își amintească.

Dar când orele începură să treacă și doamna McKarnin să confirme – pe tonuri din ce în ce mai compătimitoare – că scrisoarea tot nu fusese trimisă la Murdoch House, răbdarea lui Adelaide ajunse la limită.

Găsi tot felul de motive pentru care să treacă – sau ca să fie mai precisă – să calce apăsat prin fața biroului. Dar eforturile ei fură zadarnice. Nu auzise decât voci răgușite de furie și o singură frază: „Dracu' știe unde a fugit ticălosul!"

O, cât spera să fi fugit! Spera ca Sir Robert să se fi prăbușit într-o mlaștină pe undeva sau să fi plecat în Australia. Era sătulă de umbrele pe care le arunca peste viețile lor și mai mult decât pregătită pentru ca soțul ei să renunțe la trecutul său și să se ocupe de ce era bine pentru el.

Venise vremea ca toți să înceteze să se bage singuri în încurcătură din cauza lui Sir Robert.

La amiază, când păru evident că nu avea nici un gând să o ducă să vadă caii lordului Gideon, Adelaide hotărî că venise timpul să nu mai aștepte în van ca soțul ei să își aducă aminte că ea era importantă.

Capitolul 26

Ticălosul fugise la Edinburgh.

Connor își părăsi biroul cu fiorul vânătorii încă pulsându-i în vene. Îi fură necesare treizeci și șase de ore bune ca să dea de urma lui Sir Robert. Aproape două zile de frustrare și o avere cheltuită pe mituirea noii sale servitoare. Femeia nu se gândise nici în ruptul capului să își trădeze noul stăpân... decât pe o sută de lire.

Connor nu putuse să nu admire tăria femeii și plătise prețul cerut fără să se obosească să mai negocieze. Totul se aranjase mai bine decât ar fi putut să plănuiască el. Fuga lui Sir Robert la Edinburgh fusese o întâmplare bine-venită. Omul căutase scăpare printre alții ca el. Avea să ia cina și să danseze cu femeile din lumea bună scoțiană și să își adune semenii în jurul lui asemenea unor pietre într-un zid de apărare.

Ce priveliște avea să fie să îi vadă toate acele pietre cum se vor prăbuși chiar în capul lui!

Connor zâmbi larg. Aproape, *aproape* că-și atinsese scopul. Încă vreo câteva săptămâni și avea să își încheie conturile cu Sir Robert...

poate două luni... șase cel mult... Urma să își revizuiască și calendarul după Edinburgh.

Pentru moment, voia să savureze plăcerea victoriei iminente cu un pahar de coniac în compania frumoasei lui soții.

De primul putea să facă rost fără probleme. De cea de-a doua nu dădu pe nicăieri – o stare de fapt pe care Connor o acceptă cu greu. Cum se putea să nu fie acasă? Ce naiba făcea de alerga de una singură prin împrejurimi? Desigur, nu era singură în sensul strict al cuvântului. Conform majordomului lui, doamna Brice luase o servitoare, un vizitiu și doi lachei. Dar nu era acolo cu el și era lucrul cel mai important.

Connor se obișnuise să știe în fiecare clipă din zi pe unde se afla ea. Chiar și atunci când se retrăgea cu oamenii lui, nu trebuia decât să întrebe pe unde era.

„Doamna grădinărește." „Doamna este în camera de joacă." „Doamna este pe terasă cu domnișoara Ward."

Îi plăcea asta. Îi plăcea că nu trebuia decât să arunce o privire pe fereastră ca să o vadă sau să străbată un coridor ca să îi vorbească. Îi plăcea să o aibă aproape. Și nu se presupunea că plăcerea unei femei frumoase prin apropiere era unul dintre beneficiile căsătoriei?

Dar ea nu era deloc prin apropiere în clipa aceea. Și era al naibii de neplăcut. Ba mai rău, nimeni nu voia să îi spună unde mai exact dispăruse sau cât avea de gând să stea plecată. Era evident că știau. La fel de evident era și faptul că nu voiau să îi spună.

„Nu știu, domnule.

„N-aș putea să spun, domnule Brice."

„A ieșit pe afară."

Ultimul răspuns fusese dat de Isobel care îi trântise ușa în nas.

Se uită lung la ușă, sfâșiat între nedumerire și o furie crescândă. În cele din urmă, ultima avu câștig de cauză.

Gata. Ridică pumnul și bătu apăsat în ușă.

– La naiba, știu că a ieșit! Unde? Ce Dumnezeu se întâmplă aici?

Singurul răspuns fu sunetul cheii care se întoarse în broască. Sângele îi clocoti în vene. Ducă-se pe pustii toate, dacă i se închidea ușa în nas în propria casă! Se răsuci pe călcâie cu gândul să găsească cel mai apropiat clopoțel și să cheme ajutoare ca să zdruncine ușa din țâțâni, dar clinchetul ușor al unor chei îi atrase atenția.

– Doamnă McKarnin!

Femeia ieși dintr-una din încăperile apropiate și se uită la el cu un dezgust abia ascuns, de parcă ar fi călcat în ceva scârbos și, ca o servitoare fidelă, încerca din răsputeri să pretindă că nu observa.

Se întorseseră cu toții împotriva lui?

– Asta-i o revoltă generală.

– Ce spuneți, domnule?

– Nimic. Ridică mâna în aer și mișcă degetele. Cheia de la camera domnișoarei Ward.

Administratoarea se mișcă încet, scoase inelul enorm cu chei din buzunarul de la șorț, căută printre ele și se uită la fiecare în parte.

Connor bătu din picior, scrâșni din dinți, apoi bătu din nou din picior.

– Credeți că reușim înainte de lăsarea serii...

– Se pare că n-o am la mine, domnule.

Connor lăsă mâna în jos.

– Cum adică nu o aveți?

– Acum îmi aduc aminte, am pus-o bine, pentru păstrare. Dacă pune cineva mâna pe inelul cu chei, mi-am zis? Dacă se întâmplă ca persoana să aibă intenții rele? Pufni și îi aruncă o privire lungă și tăioasă. Trebuie să ne luăm toate măsurile de precauție ca să apărăm virtutea unei doamne.

– O, pentru numele lui... n-am de gând să o seduc pe cumnata mea. Nu vreau decât să vorbesc cu ea.

– O să caut cheia.

Connor putea să facă pariu pe o mie de lire că avea de gând să o caute până la Sfântu' Așteaptă. Ar mai fi pariat pe încă o mie de nenorocite de lire că avea cheia pe inel.

– Doamnă McKarnin! Connor numără în gând până la zece până ce intendenta se întoarse cu fața spre el și o întrebă tăios: Unde este *soția mea*?

– A ieșit, domnule.

Numără până la cincisprezece.

– Unde?

– Nu era de datoria mea să întreb, domnule.

Douăzeci.

– A precizat cumva când se va întoarce?

Să îl ajute Dumnezeu pentru că dacă nu îi răspundea...

– Înainte de lăsarea întunericului, domnule.

Maxilarul i se relaxă, un pic.

– Vă mulțumesc. Acum, îmi iau revista în birou... ba nu, în salon.

În salon, fotoliile erau mai confortabile. Din pură întâmplare, avea ferestre care dădeau atât spre drumul din față, cât și spre grajduri, dar nu dori să accepte că acesta era motivul pentru schimbarea lui de plan. Un bărbat avea dreptul să citească *Revista de Edinburgh*, așezat pe propriul lui fotoliu.

Nici nu citi, nici nu rămase așezat. Încercă, de mai multe ori, dar de fiecare dată când se așeza să citească, era asaltat de griji. Dacă trăsura lui Adelaide dăduse de necaz? Dacă Sir Robert nu plecase la Edinburgh așa cum credeau ei? Dacă doi lachei nu erau de ajuns? Și de fiecare dată, se ridica din nou și se plimba neliniștit de colo până colo. După trei ore, când trăsura se zări, în cele din urmă, pe drum, Connor mai că se urca pe pereți de nervi.

– La naiba, era și timpul!

Ieși din casă, coborî treptele de la intrare și așteptă, cu mâinile la spate, ca trăsura să se oprească și Adelaide să apară. Nu avea să urle. Nu avea să se pună într-o situație în care să își ceară iertare pentru că se pierduse cu firea.

– Unde naiba ai fost? Urma să își ceară iertare mai târziu.

Adelaide îi aruncă în treacăt o privire, în vreme ce își retrase mâna din cea a lacheului care o ajutase să coboare.

– La ferma domnului Crawley.

Pentru o clipă, mânia fu înlocuită de uimire.

– De ce Dumnezeu te-ai dus acolo?

– Pentru că acolo mi-a sugerat grăjdarul-șef să mă duc ca să găsesc un cal potrivit.

– Un cal...?

– Are o iapă numai bună care are patru ani. Domnișoara Căpățână. Un nume stupid pentru un cal minunat.

Se îndreptă spre casă și ar fi trecut pe lângă el fără să îi adreseze măcar un cuvânt, dacă el nu se întorcea și își potrivea pașii după ai ei. Răceala lui Adelaide îl derută și îl descurajă.

Cu mare grijă, îi aruncă o privire piezișă.

– Ai cumpărat-o?

– Nu.

Privea în continuare înainte atunci când intră în casă.

– De ce nu?

– Domnul Cawley n-a vrut să mi-o vândă.

– De ce?

– Pentru că nu era sigur că soțul meu ar fi de acord. Își aruncă săculețul pe o măsuță laterală, mai tare decât era necesar. A spus că n-o să-mi vândă iapa fără consimțământul tău.

– Înțeleg. Connor se simți dintr-odată inexplicabil de vinovat. De parcă s-ar fi văzut nevoit să își ceară iertare în numele întregului său gen. Voi vorbi cu el.

Ea dădu ochii peste cap și îl atinse ușor când trecu pe lângă el, dar Connor o prinse de braț și o întoarse cu fața spre el. Era roșie în obraji și ochii îi scăpărau.

– Ești supărată pe mine?

Ce motiv avea să fie supărată? El fusese cel care se plimbase ca un nebun trei ore prin salon.

– *Bineînțeles* că sunt supărată pe tine, îi răspunse tăios. A fost o experiență jignitoare și cu totul inutilă. O experiență prin care nu aș fi trecut, dacă i-ai fi trimis scrisoarea lordului Gideon și dacă m-ai fi dus la Murdoch House, așa cum ai promis.

– Scrisoarea? În clipa aceea, mintea i se opri în loc... Cai. Scrisori. Peripeția lui George cu prăjitura. O, la naiba!

– Ai uitat complet, nu? Ți-a zburat complet din minte. Nu știu de ce mă... Strânse tare din buze, clătină din cap și începu să urce scările.

Connor o privi până ce trupul ei subțire se făcu nevăzut. Nu îi era greu să termine fraza ei... „De ce mă deranjez... De ce m-am așteptat la ceva mai bun." Nu avea nevoie de cuvintele exacte ca să înțeleagă sentimentul.

Povara cruntă a vinovăției și ceva care semăna periculos de tare cu frica îi cuprinse inima asemenea unui bloc de gheață. Stânjenit în toate felurile posibile de senzațiile acelea, Connor se uită încruntat la scări și hotărî că nu avea nevoie de nenorocitul acela de sentiment.

Deci făcuse o greșeală. Era doar o greșeală minoră, nu o declarație despre felul lui de-a fi... care era, desigur, puțin cam necioplit, dar, pentru numele Domnului, era și el doar un om! Trebuia să fie iertat pentru o greșeală din când în când.

Și trebuia să se creadă că avea să își răscumpere greșeala. Nu răscumpărase el totul, chiar și lucrurile care nu fuseseră greșeli?

Nu îi oferise o casă frumoasă și o avere de cheltuit, un picnic în Anglia și un frate scăpat de datorii și de influența lui Sir Robert?

Bineînțeles că da.

Și totuși, nu știa de ce se deranja? Nu știa de ce se așteptase la ceva mai bun? Ei bine, dacă avea nevoie să i se amintească motivul, Connor va fi fericit să i-l prezinte.

Înfuriat – și complet împăcat cu senzația –, se avântă prin foaier, înspre scări. Le urcă câte două odată și se opri brusc la jumătatea scării.

Acela... nu era un plan înțelept de acțiune.

La naiba, ce avea de gând? Să o oblige să își ceară iertare? Să îi ceară să aibă încredere în el? O făcuse deja. În mod evident, o dezamăgise. Nu avea să schimbe cu nimic situația dacă se apuca să înșire lucrurile pe care le făcuse pentru ea și familia ei. Ba mai mult, nu făcuse nimic din vină sau ca să îi câștige încrederea. Le făcuse pentru că... ei bine... pentru că le făcuse, asta era. Voise să le facă. Nu avea rost să despartă firul în patru.

Își răsuci umeri, trase adânc aer în piept, răsuflă ușor și își reluă drumul spre dormitorul lor. Neînțelegerea aceea era cu totul exagerată.

Ea dăduse prea multă importanță unei scrisori pe care el uitase, provizoriu, să o trimită, iar el dăduse prea multă importanță unei fraze pe jumătate neterminată.

Din câte își dăduse seama, Adelaide voise să își exprime părerea de rău pentru că nu reușise să îl zdrobească pe domnul Cawley sub copitele domnișoarei Căpățână. Era o ceartă minoră, din acelea pe care soții și soțiile le aveau de obicei. Nu era un expert în astfel de discordii, dar era ferm convins că toate se încheiau la fel. Soțul dădea dovadă de suficientă căință pentru *o* greșeală, iar soția îl ierta. Pentru că avea încredere în el. Era simplu ca bună ziua.

Liniștit și încrezător, intră în apartamentele lor și închise ușor ușa. Adelaide stătea în picioare și se uita pe fereastră. Îi băgă în seama prezența printr-o simplă mișcare a ochilor.

Connor își prinse mâinile la spate.

– Adelaide, îmi cer iertare.

Ea încuviință din cap fără să se întoarcă și nu îl iertă.

Connor își spuse că era de așteptat să opună puțină rezistență. Făcu un pas înspre ea.

– Lasă-mă să-mi iau revanșa.

– Poți să vorbești cu domnul Cawley, dacă vrei.

O, chiar plănuia să discute cu domnul Cawley. O discuție pe care omul nu avea să o uite prea curând.

– Pot să fac mai mult de atât. Ce-ai zice de două săptămâni la Edinburgh?

În cele din urmă, Adelaide se uită la el.

– Edinburgh?

Connor își spuse că era o idee absolut minunată. Putea, în același timp, să stea cu ochii pe Sir Robert și să își îmbuneze soția. Chiar mai bine de atât, o va avea numai pentru el.

– Mergem la cumpărături, la teatru. Puteau să petreacă săptămâna în pat fără să se teamă că aveau să fie întrerupți de familia ei sau de oamenii lui. Orice vrei.

Adelaide părea să ezite între speranță și îndoială.

– Vorbești serios?

– N-aș sugera altfel asta.

– Și când vom avea noi aceste două săptămâni?

– Săptămâna viitoare.

Ea își prinse buza între dinți.

– Am putea să plecăm mai înainte?

– Trebuie să rezolv ceva mai întâi. Capcana pentru Sir Robert fusese întinsă, dar Connor voia să fie sigur, absolut sigur că toate detaliile erau puse la punct înainte ca el să pice în ea.

– Ce fel de treabă?

– Câte puțin din toate. Trebuie să revăd planurile finale pentru grădină și pregătesc o surpriză pentru Sir Robert pe care cred c-ai să o... Connor se opri când ea ridică mâna.

– Nu contează, murmură ea. Plecăm doar noi doi în călătoria asta?

– Absolut, îi răspunse el și vorbi foarte serios. Gregory și Michael aveau să fie în oraș în cea mai mare parte din cele două săptămâni, dar urma să le dea clar de înțeles că el și soția lui nu trebuiau să fie deranjați. Dacă aveau nevoie de el, puteau să îi trimită un bilet. Ce părere ai?

Îi zâmbi șovăitor.

– Cred că mi-ar plăcea tare mult călătoria la Edinburgh.

El se apropie de Adelaide și își trecu cu degetele pe sub bărbia ei. Era fascinat de pielea de acolo... fină, delicată și învăluită de parfumul ei. Nu putu să nu se aplece ca să deguste puțin.

– Mă ierți?

Adelaide fu cuprinsă de un fior.

– Cred... cred c-a fost doar o greșeală.

Adelaide crezu în cuvintele pe care le rosti, în sinceritatea scuzelor lui Connor și în promisiunea că avea să se țină de promisiune. Și totuși, o nemulțumire supărătoare îi apăsă umerii pentru restul după-amiezii și al nopții. Dimineață, devenise la fel de groasă și de grea precum ceața înăbușitoare de afară.

Sperând că scape de starea aceea, se scuză de la micul dejun și plecă la o plimbare în aerul rece și umed. Hoinări fără țintă pe cărările care fuseseră croite prin grădina plină cu buruieni și încercă să își pună un fel de ordine în gândurile și sentimentele ei incoerente.

Nu era greu să pună degetul pe ce anume nu îi dădea pace. Îl iertase pe Connor. Din nou. Se întrebă dacă avea să devină un obicei – Connor o fermeca într-o zi, o dezamăgea într-alta și ea îl ierta de fiecare dată? Unde se afla linia dintre înțelegerea rezonabilă și lipsa de coloană vertebrală? Și de ce naiba ea era singura dintre ei doi care se poticnea între cele două atitudini?

Pentru că ea era singura care iubea, se gândi cu un oftat. Era nepermis de nedrept.

Dacă măcar ar fi știut mai bine ce simțea Connor. Îi spusese că ea era importantă, și îl crezuse. Dar să fii importantă avea o definiție vagă și variată. Răzbunarea era importantă. La fel era și obiceiul de a te spăla în fiecare zi. Ea se situa undeva între cele două?

Nu voia să se afle undeva între cele două. Voia să fie prima. Voia să fie cea mai importantă. Voia să știe ce pași trebuia să facă tocmai ca să se întâmple ce își dorea.

– Ce față tristă.

Speriată, Adelaide se întoarse când auzi glasul lui Gregory. Era așezat pe o băncuță, la nici doi metri de ea, și cioplea o bucată de stejar. Pierdută în gânduri și în ceața groasă, Adelaide aproape că trecu pe lângă el.

– Domnule O'Malley. Chicoti ușor în sinea ei. Credeam că ești în birou cu soțul meu.

Gregory scutură din cap și tăie o așchie lungă.

– În dimineața asta, se ocupă de afaceri în bibliotecă. Rapoarte și declarații și tot felul de documente care pe mine nu mă interesează. Lovi ușor cu mânerul cuțitului în locul de lângă el. Ia un loc, fetițo. Spune-mi ce nu-ți dă pace.

– Nimic, murmură ea, chiar dacă se așeză.

– Ba da, e ceva. Te-ai certat cu soțul tău.

Buzele lui Adelaide se arcuiră într-un amestec de amuzament și amărăciune.

– N-ar trebui să ascultați bârfele slujitorilor.

– Cearta a început pe alee, îi reaminti el. N-ați ajuns la o înțelegere?

– Ba da. Și-a cerut iertare.

– Păi, asta e bine. Așa trebuie. L-ai iertat?

Ea curăță absent niște talaș de pe băncuță.

– Da.

– Acum îți pare rău că l-ai iertat?

– Nu. A fost sincer. Se uită la el cum lucra și i se păru că trecerea sigură și regulată a cuțitului peste lemn avea ceva liniștitor. Și-a cerut foarte repede iertare.

Gregory scoase un sunet neutru, iar Adelaide ar fi plătit scump ca să îi fie tradus în ceva folositor. Era ridicol, poate chiar puțin trist că trebuia să caute să-l înțeleagă pe Connor de la unul dintre oamenii lui. Dar, la naiba cu toate, nu avea pe cine să întrebe. Nu mai era cineva care să îl știe pe Connor atât de bine sau de atâta vreme.

– E foarte fermecător, nu ți se pare? comentă ea într-o doară. Când vrea să fie.

Gregory îi aruncă o privire și ridică din sprâncenele lui stufoase și albe.

– Te-a cam prins în mreje, nu?

– Nu...

– Ba da, și este. Tu vrei să îi faci un tablou, iar el nu stă locului.

– N-am nevoie de nici un tablou, răspunse ea defensiv. Avea un tablou. Nu voia decât să dezlege părțile care erau încâlcite, doar atât. Știu cine este Connor.

Gregory o studie pentru un moment, apoi își întoarse atenția la lemnul lui.

– Poate că așa e.

– Doar că mă întreb... Își mușcă buza, prinsă între mândrie și dorința de a înțelege. Și-a cerut iertare atât de repede și ar trebui să apreciez, dar nu pot să nu cred că pur și simplu n-a avut chef să își bată capul cu povestea asta.

– Nu știu dacă băiatul e în stare să își bată capul cu treburile astea.

Adelaide rămase cu gura căscată.

– Vrei să spui că soțul meu e un nătărău?

– Spun că e un bărbat. Și că este egoist. Băiatul a fost mereu egoist...

– Nu e adevărat, protestă ea, chiar dacă știa destul de bine că așa era.

Era îndrăgostită de Connor, nu oarbă la defectele lui. Însă o deranja să le audă menționate de altcineva.

– Crescut ca un prinț răsfățat, apoi lăsat ca un cerșetor? Oricare din astea două e de ajuns ca să facă pe cineva să se gândească la ce e mai bun pentru el.

– Se gândește la dumneata, sublinie ea.

– Sigur, și chiar așa e. Îl iubești pe băiat, nu? Cu vârful cuțitului, Gregory ciopli o canelură în lemn. Un om poate să fie bun într-o zi și rău a doua zi.

Tăcută, Adelaide cugetă o clipă, apoi întrebă din pură curiozitate:

– Și îl iubești în zilele în care e rău?

– Da, dar mie mi se potrivește felul lui egoist, căci, din moment ce și eu sunt la fel, pot să înțeleg.

Adelaide se gândi la cum se jucase Gregory cu George și la povestea întâlnirii lui cu Connor.

– Nici dumneata nu cred că ești egoist.

– A, acum vrei să îmi faci mie un tablou. Întinse bățul spre ea. Ești de neclintit.

– Ba nu sunt, insistă ea. Sigur nu așa cum e Connor.

– O, da. Connor al nostru e hotărât, dar n-aș spune că e de neclintit. Pierde prea mult timp când analizează lucrurile ca să găsească toate dedesubturile și soluțiile. La urma urmei, un om trebuie să fie flexibil dacă vrea să fie și bun, și rău.

Iar ea se gândi că și o femeie îndrăgostită de un asemenea bărbat trebuia să învețe să fie flexibilă.

– Dumneata ești flexibil?

– Nu, fetițo. Eu sunt bătrân și m-am resemnat cu greșelile mele.

Adelaide auzi nota de umor din glasul lui și se întrebă dacă nu cumva discuția lor nu era decât o distracție pentru el.

– Nu te cred.

Gregory chicoti.

– Tu nu vezi pădurea din cauza copacilor. Connor nu vede copacii de pădure. Mă gândesc că ori sunteți perechea perfectă, ori o să ajungeți să vă omorâți în somn.

Înțelese foarte bine a doua parte din spusele lui, dar prima o derută.

– Nu-mi plac ghicitorile.

Și nu îi plăcea să se bage singură în încurcături cu un om care se putea, sau nu, să râdă de ea. Nu îi plăcea să se bage singură în încurcături, punct. Ba mai mult, nu era drept față de Connor. Își ceruse sincer iertare și ea îl iertase. Era greșit să bombăne și să se îndoiască de motivele lui acum. Ori ierți, ori nu. Nu se poate să fii între cele două.

Trase adânc aer în piept și își trecu mâinile peste coapse.

– Știi, cred că vremea asta m-a întristat.

Gregory dădu din cap, aparent bucuros că Adelaide schimbă subiectul.

– Da. E destul de mohorât afară.

– Cred că am fost cam răsfățați în ultimele săptămâni, dar sper să răsară soarele și pentru noi măcar o vreme. Connor mă duce la Edinburgh săptămâna viitoare. Se simți cuprinsă de un val de plăcere și de încântare la gândul călătoriei lor. Un alt argument, își zise, ca să nu mai pună sub semnul întrebării motivele lui Connor. Era un alt semn că își dădea silința. Abia aștept.

– Da. Un zâmbet larg înflori pe chipul lui ridat. Abia aștept și eu.

Plăcerea se risipi atât de repede, de parcă cineva pătrunse înăuntrul ei și o lăsase să se risipească.

Cunoștea zâmbetul acela. Îl văzuse la Connor și la oamenii lui de multe ori. Era același zâmbet pe care îl afișau de fiecare dată când ieșeau din birou, după o lungă întrevedere. Gregory nu putea să zâmbească așa în clipa aceea decât pentru un motiv.

– Și Sir Robert este în Edinburgh, nu? întrebă ea.

– Desigur, răspunse Gregory. În tăcerea ce urmă, el ridică privirea de la lucrul lui, se uită la ea și oftă. Nu știai.

– Nu.

– A, ei bine... Mută cuțitul în mâna în care ținea lemnul și o atinse ușor cu cealaltă. Bine și rău, fetițo. Bine și rău.

Capitolul 27

Gregory insistă să o conducă înapoi în casă și continuă să pălăvrăgească tot drumul. Adelaide reținu foarte puțin din ce îi spuse și abia dacă observă când o lăsă în foaier. Se îndreptă spre bibliotecă cu un fel de uluire hotărâtă și îl găsi pe Connor așezat la masa de lucru, ticsită de hârtii și cărți. Îi zâmbi distrat.

– Bună dimineața, Adelaide. Credeam că te...

– Cu ce scop ai plănuit o călătorie la Edinburgh? se auzi întrebând.

– Poftim? El se încruntă când Adelaide refuză să își repete întrebarea, iar ochii i se aprinseră cu o licărire precaută. Știi care e scopul.

– Știu ce mi-ai spus și știu ce mi-a spus Gregory. Vine cu noi. Și Michael la fel, bănuiesc.

– A.

Puse tocul în suport și se ridică pentru a ocoli masa de lucru. Adelaide nu mai întrezări nici o urmă de prudență la el, nici o fărâmă de rușine că fusese prins cu minciuna. Părea, cel mult, ușurat.

– Despre asta e vorba? O prinse de umeri. Scumpo, Gregory și Michael nu ni se alătură. Vor fi în oraș, da, dar...

– De ce?

– Sir Robert e acolo. I-am pregătit o surpriză.

Îi oferi fără șovăială explicația, și Adelaide se gândi că ar fi putut să le ceară oamenilor lui să tacă dacă voia să păstreze secrete adevăratele motive pentru care pleca la Edinburgh. Nu părea să aibă remușcări și nici să fie rușinat pentru că nu încercase să își ascundă minciuna. Cel mai probabil, nici nu se gândise să facă așa ceva.

În mod ciudat, ideea o făcu să se simtă și mai rău. Smulsese scutul comod de mânie îndreptățită care începuse să acopere golul dinăuntrul ei și nu lăsă în urmă decât durere. Bineînțeles că Adelaide nu își dorea minciuni. Dar era așa de greu să se fi gândit măcar

la sentimentele ei? La cum i s-ar fi părut ei o invitație ce părea să fie un gând ce îi trecuse cu întârziere prin minte lui Connor?

– Credeam că era o călătorie pentru noi. Am crezut că ai plănuit-o pentru noi și că era despre noi și că...

Strânse din buze ca să oprească iureșul cuvintelor. Avea în glas un tremur care o stânjeni și o sperie. Nu îl confrunta cu intenția ca să își pună inima pe tavă. Și totuși, părea să nu fie în stare să plece. Voia ceva de la el. Un semn, un motiv pentru care să spere... Orice.

O încruntătură apăru între sprâncenele lui.

– Este pentru noi...

– Ba nu, șopti ea. Nimic nu a fost niciodată despre noi. Totul a fost mereu despre răzbunarea ta.

Petitul, căsnicia, viețile lor de zi cu zi – totul se bazase pe sau se aranjase în jurul lui Sir Robert.

– Răzbunare? Îi mângâie umerii. Adelaide, e doar o parte. Are sens. Dacă tot suntem acolo...

– Atunci, poți la fel de bine s-o împaci pe nevasta ta și s-o iei cu tine? Pufni și se prinse cu dinții de mânia pe care o provocară cuvintele lui. Eficacitate, numele tău este Connor Brice.

– Ba nu...

Connor se opri și înjură când auzi un ciocănit ușor în ușă.

Un lacheu intră, aducând pe o tavă de argint o scrisoare.

– O scrisoare a venit pentru dumneavoastră, domnule.

Mâinile lui Connor alunecară de pe umerii ei. Luă scrisoarea și îi făcu semn lacheului să se retragă. Și cât citi misiva, buzele i se arcuiră într-un rânjet îngrozitor și sumbru. Când îl văzu, Adelaide fu cuprinsă de o senzație profundă de înfrângere.

– N-am să vin cu tine la Edinburgh.

Connor ridică surprins privirea.

– De ce?

Ea făcu mânioasă un gest spre scrisoarea din mâna lui.

– Pentru că n-am nici un chef să împărtășesc experiența cu Sir Robert.

– Ce... din cauza scrisorii? Expresia lui era una de reală nedumerire împovărată de frustrare. Nu este decât un bilet. Un bilet. I-l întinse. Poți să-l citești, dacă vrei. Putem să...

– Nu vreau să-l citesc, îi răspunse ea tăios. Nu-mi pasă ce spune.

– Nu... Uluit, Connor coborî mâna. Cum poate să nu-ți pese?

– Asta e lupta ta, Connor, nu a mea. Sir Robert n-a fost niciodată obsesia mea.

O privi de parcă era o străină.

– Nu vrei să-l vezi că plătește? Asta vrei să spui?

– Nu...

Iureșul mâniei îi coloră pielea gâtului, și se apropie vijelios de ea.

– Vrei să-l iert? Să-l las să scape?

– Bineînțeles că nu.

– Atunci, ce naiba vrei?

– Vreau să nu-ți mai pese atât de mult. De ce trebuie ca viața ta să se concentreze pe Sir Robert?

– Pentru că e un ticălos care trebuie să plătească...

– Atunci aruncă-l pe un vas care pleacă în Australia și termină cu el! Adelaide își puse mâinile în cap. Pentru numele lui Dumnezeu, cât o să te mai concentrezi pe el? Cât timp o să ignori totul în viața ta și...

– Pe tine... Asta vrei să spui, nu? Cât am de gând să te mai ignor *pe tine?* Expresia îi deveni aspră, iar vocea, tăioasă. Și merit asta, nu-i așa? Am fost un soț rău, Adelaide? Te-am neglijat? Am fost crud cu tine?

– Nu, bineînțeles că nu. Nu m-am... Își închise brusc gura, înainte să își continue gândul. Nu se îndrăgostise de un bărbat crud.

– Atunci ce *naiba* ai de obiectat? mârâi el.

Ochii lui verzi scăpărau de mânie. Și de ce să nu fi fost așa? se gândi Adelaide.

Ea insista, îl îmboldea și făcea aluzii, dar nu punea niciodată degetul pe rană. De fapt, încerca să îi dezvelească lui inima, în vreme ce o păzea pe-a ei. Nu era drept pentru nici unul din ei. Trase adânc aer în piept, îl privi fix în ochi și spuse încet:

– Am de obiectat pentru că mă doare să văd cum îți negi fericirea în căutarea răzbunării. Am de obiectat pentru că doare să fac parte din viața pe care o respingi. Vreau să am o căsnicie adevărată cu tine. Vreau... „Vreau iubirea ta", se gândi ea. Încercă să o și spună, dar cuvintele se împiedicară de teamă. Vreau o căsnicie care să nu aibă nimic de-a face cu Sir Robert și cu răzbunarea.

Ochii lui Connor deveniră categorici și, pentru câteva momente, nu spuse nimic, nu trădă nici unul din gândurile care îi treceau prin minte. Când vorbi în cele din urmă, vocea îi era rece și ușor ironică:

– Am făcut o înțelegere, doamnă Brice. Eu îmi primesc răzbunarea, tu cele cincisprezece mii de lire. Ești tentată să renegociezi?

Nu privise povestea în lumina subliniată de el și, chiar dacă ideea de a renunța la averea ei o speria, era o teamă pe care era dispusă să o înfrunte. Connor o merita.

– Da. Da, sunt.

Chipul lui fu străbătut de o scăpărare de uimire și de frică. Scutură încet din cap.

– E prea târziu, ai luat deja banii.

– Îi poți avea înapoi. Mi-ar plăcea să îi iei înapoi. Mi-aș dori să avem o căsnicie ca oricare alta. Mi-aș dori să... privești înainte, nu înapoi.

Connor strânse biletul în mână și îl aruncă în șemineu cu un gest furios din încheietură.

– Mă pui la încercare, Adelaide?

Ea scutură din cap. În mod ciudat, cu cât devenea el mai agitat, cu atât se simțea ea mai sigură. Nu ar fi fost în starea aceea dacă măcar o parte din el nu era tentată de ceea ce îi oferea Adelaide.

– Nu, spuse ea. Este o ofertă.

– Banii, în locul lui Sir Robert?

– Nu. Răzbună-te. N-am nimic împotrivă ca Sir Robert să își primească pedeapsa binemeritată. Te încurajez. Încet, se întinse și își puse palma pe pieptul lui, simțind bătăile nebunești ale inimii lui. Dar nu se poate să te mai definești pe tine și să-ți definești viața în jurul ei. Nu poate să mai fie pe primul loc în viața ta. Mânia și răzbunarea ta nu pot să mai...

– Eu sunt pe primul loc în viața ta? o întrebă el sec.

„Fii nesăbuită", își spuse în gând. „Ai încredere. Așteaptă-te la mai multe."

– Da. Glasul îi răsună incredibil de puternic și clar. Te iubesc. Aș face orice pentru tine.

Connor se cutremură la auzul cuvintelor ei. Adelaide îi simți tremurul sub degete. Dar el nu spuse nimic, se uită pur și simplu lung

la ea, parcă pentru o eternitate. În cele din urmă, se întinse și o luă de mână.

– Atunci lasă-mă să fac asta, îi spuse și îi dădu drumul.

Multă vreme după plecarea lui Adelaide, Connor rămase în bibliotecă și disecă fiecare cuvânt din cearta lor. Sau cel puțin, încercă să disece fiecare cuvânt.

„Te iubesc... aș face orice pentru tine."

Mărturisirea ei fusese asemenea unei lovituri în piept. Nu mai cunoscuse niciodată o fericire atât de bruscă, irațională și dureroasă. Rămăsese fără suflare, își pierduse echilibrul. La naiba, își pierduse și mințile. Mai că fusese de acord cu termenii ei. În primele clipe de după cele rostite, fusese dornic să accepte orice, absolut orice, doar ca să audă că le mai spune o dată. Din fericire, momentul acela în care se pierduse cu firea îi băgase un pic mințile în cap.

La naiba... să îl lase pe Sir Robert să scape? Era nebună? Așteptase cincisprezece ani lungi – nu, nu așteptase, *se luptase* – se luptase cincisprezece ani lungi ca să îl vadă pe nemernic plătind. Iar Adelaide se aștepta ca el să arunce totul pe apa sâmbetei pentru două cuvinte?

Bine, nu să arunce pe apa sâmbetei, încuviință el. Nu îi ceruse să renunțe cu totul. *Să termine odată.* Aceasta fusese sugestia ei. De parcă el și Sir Robert erau prinși într-un joc minor. Nu înțelegea proporțiile colosale a ceea ce se făcuse, importanța lucrurilor ce trebuiau făcute? Cum naiba putea să susțină că îl iubea și să nu înțeleagă nimic?

Dorind să se afle în preajma cuiva care înțelegea, Connor părăsi biblioteca în căutarea oamenilor lui. Gregory și Michael știau ce însemna să cauți răzbunarea. Nu și-o doriseră pentru atât de multă vreme ca el, dar înțeleseseră întotdeauna.

Îi găsi la locurile lor obișnuite din birou și, după ce își turnă un pahar mare de băutură, se așeză pe scaunul lui și le explică situația... în parte, oricum. Ocolise oarecum anumite detalii din cearta lor și declarația de iubire a lui Adelaide, dar păstrase ideea de bază.

Se simți mai bine după ce se descărcă. Oamenii lui aveau să îl susțină, după câteva sfaturi bine intenționate, chiar inutile, și își vor dovedi astfel loialitatea pentru el și pentru răzbunarea pe care

se luptaseră din greu să o obțină. Tovarășii îl liniștea întotdeauna. Spera ca naiba că aveau să liniștească și fărâma neplăcută de supărare care îl rodea pe dinăuntru.

Fără să își dea seama, își frecă pieptul și mai luă o gură mare de băutură, înainte de a termina povestea.

– Bineînțeles că i-am spus nu. Am să mă revanșez...

– Ce naiba e cu tine? îl întrebă Michael.

Connor clipi nedumerit la ieșirea lui și lăsă ușor paharul deoparte.

– Nu e nimic cu...

Gregory se uită la el de parcă îi mai crescuse un cap între timp.

– Să îți ignori nevasta?

– N-am ignorat-o.

– Da, dar i-ai ignorat oferta. Michael își scutură dezgustat din cap. Un bărbat se gândește mai întâi la familia lui.

Gregory încuviință și își ridică paharul în semn că era de acord.

– Copiii, dacă are. Apoi nevasta, apoi restul.

– Priorități, băiete.

– Știu care-mi sunt prioritățile. La naiba, nu pentru asta venise în birou. Sir Robert...

– Nu se duce nicăieri, îi spuse Michael, înainte să se lase pe spate în scaunul lui, cu o expresie de provocare care se ivi pe fața lui rotundă. E mai mult decât putem să spunem despre nevasta ta.

– E sus, mormăi Connor. N-a dispărut.

– Pentru moment.

– Pentru totdeauna, spuse el tăios. Senzația care îl rodea pe dinăuntru îl prinse în colți de fier. Nu pleacă nicăieri.

Michael cugetă un pic la spusele lui, apoi îl întrebă:

– Și dacă pleacă? Dacă dispare?

Colții scrâșniră și se înfipseră și mai tare.

– Nu dispare.

– Dar dacă se întâmplă, insistă Michael. Dacă decide că nu vrea un soț care o lasă la urmă. Ce faci? Te-ai duce s-o cauți?

– N-o las la urmă. Se întinse după pahar, descoperi că era gol și înjură. Și, la naiba, bineînțeles că m-aș duce s-o caut. Ce întrebare mai e și asta?

Gregory și Michael schimbară iute o privire.

– Da, dar ai căuta-o pe ea dacă ar dispărea și fratele tău?

– Dacă ar răpi-o? Întrebarea aceea era mai ridicolă decât prima. Nu ar fi permis niciodată să se întâmple așa ceva. Ce...?

– Nu răpită, îl întrerupse Michael și dădu ochii peste cap. Dacă ar dispărea în același timp. Adelaide te părăsește. Sir Robert se duce să se ascundă în puf și cu o târfă drăguță.

Connor își prinse baza nasului și se rugă să aibă răbdare.

– Dacă vrei să demonstrezi ceva cu întrebările astea, fă-o acum.

– După cine te duci? pufni Gregory nerăbdător. După nevasta ta sau după Sir Robert?

– După amândoi. Ar găsi-o pe Adelaide, ar închide-o în camera ei, apoi s-ar duce să îl vâneze pe baron.

Michael înjură și ridică mâinile în semn de înfrângere.

– Băiatul nu mai are scăpare.

Gregory mormăi ceva despre păduri și copaci.

– Ia ascultă la mine, băiete; știi care e întrebarea. Ce vrei mai mult, pe soția ta sau răzbunarea? Gregory aținti un deget spre el într-un acces neobișnuit de furie. Și să nu-mi spui că pe ambele. Răspunzi la întrebarea pe care ți-o pun sau își croiesc câteva pe spinare. Nu ești tu așa mare cât să nu te pun puțin la respect.

Connor se zbătu între mândria lui amenințată și respectul pe care îl cerea Gregory. Își dori nebunește să îl sfideze pe Gregory – *Ia încearcă, bătrâne* – și știu că mai degrabă își tăia limba decât să îi spună așa ceva.

Se împinse de la masa de lucru și se duse spre dulap ca să își mai toarne băutură.

Nu el era cel nerezonabil. Ei îi cereau un răspuns simplu la o întrebare complicată. Nu așa era făcută lumea. Nimic nu era doar alb și negru. Nu existau valori absolute, nu exista pur și simplu doar bine și rău. Dar dacă voiau un răspuns sec și inutil, aveau să îl primească.

Adelaide era mai importantă pentru el decât răzbunarea lui sau nu?

Se forță să se gândească la ideea că și-ar fi ratat răzbunarea. Sir Robert merita să sufere. Merita să sufere pentru fiecare bănuț furat, fiecare secundă de foame, fiecare moment de frică, frig și suferință. Iar Connor își dorea cu ardoare să fie cel care provoca

toată suferința aceea, nu doar pentru el, dar și pentru Adelaide și oamenii lui.

Toate detaliile acelea contau, nu? La naiba, așa și trebuia să fie. Cum se putea să o vrea pe Adelaide și să nu vrea să îl distrugă pe bărbatul care îi făcuse rău?

– La naiba cu albul și cu negrul!

– Ce zici, băiete?

– Mă gândesc, îi răspunse tăios peste umăr.

Chiar dacă îl agasă, lăsă deoparte problema lucrurilor pe care le datora lui Adelaide și oamenilor lui și își închipui cum ar fi reacționat dacă Sir Robert dispărea peste noapte, fără să mai fie văzut sau se mai audă vreodată ceva de el. Ar fi fost furios. Fără îndoială, ar scrâșni din dinți de furie multă vreme pentru ratarea răzbunării lui. Dar în cele din urmă... în cele din urmă, s-ar fi consolat cu ideea. Nu ar fi fericit cu situația, dar ar învăța să fie fericit fără răzbunarea lui, sau măcar împăcat fără ea. Ar supraviețui.

Mulțumit de concluzie, sorbi din coniac și reveni cu gândurile la Adelaide.

Dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui Adelaide...

Colții din pieptul lui îl sfâșiară cu sălbăticie.

Dacă ea dispărea...

I se strânse stomacul.

Dacă nu mai era văzută și nu se mai auzea niciodată de ea...

Coniacul se transformă în acid pe gâtul lui.

Își puse băutură jos, cu o mână tremurătoare. La naiba, nici măcar nu putea să conceapă întrebarea. Nu fu în stare să își închipuie cum ar fi arătat lumea lui fără Adelaide. Își smulgea părul din cap când ea pleca pentru o jumătate de zi. Cum măcar să se gândească la o viață fără ea? Cum să își închipuie ce ar fi fost viața lui, de zi cu zi, fără să îi vadă zâmbetul, să îi audă glasul, să o simtă caldă și ferită de toate în brațele lui?

Avea nevoie de ea. Era atât de simplu. Voia să se răzbune. Tânjea după răzbunare. Dar de Adelaide avea nevoie. Era o realizare înfricoșătoare și plină de umilință.

Înțelegea setea de răzbunare. Implica o cauză și un efect. Avea un început clar, o desfășurare și un sfârșit. Răzbunarea se datora faptului că Sir Robert îi distrusese o parte din viață. Setea avea să fie

potolită când „favoarea" urma să fie înapoiată. Era simplu, cuantificabil și, mai important de atât, ușor de gestionat. Natura răzbunării, pașii dintre început și sfârșit, timpul de care era nevoie pentru atingerea scopului, toate țineau de el. Într-o anumită măsură, îi era cu putință să modifice și nivelul până la care își dorea să se răzbune.

Dar nevoia de Adelaide nu putea să fie stăpânită. Pentru că spre deosebire de dorința lui de răzbunare, ceea ce simțea pentru Adelaide nu putea să fie cuantificat, gestionat sau definit. Spre deosebire de răzbunare, iubirea era ceva ce el nu putea controla.

Connor închise ochii și își înăbuși un oftat.

Drăcia dracului, o iubea pe soția lui!

Fiecare temere din ființa lui respingea ideea. Se disprețuia că nu deținea controlul situației. Nu avea experiență cu iubirea. În nici un caz cu felul acela de iubire. Nu era străin de celelalte tipuri de iubire. Își iubise mama și tatăl și, chiar dacă nici cu cleștele nu i s-ar fi smuls cuvintele de pe limbă, îi iubea pe Gregory și pe Michael. Prima fusese iubirea dintre părinți și copii. Fusese firească, existase doar pentru că existaseră și ei. Gregory și Michael – ei bine, cu ei era aproape la fel de ușor. Erau la fel ca el. Voiau aceleași lucruri, aveau aceleași așteptări.

Dar sentimentul acela, ceea ce simțea pentru Adelaide... era un cu totul alt fel de iubire. Era enorm, copleșitor, periculos. Avea puterea să-l dezbrăc de mândrie și îi cerea să îi ofere o parte din el, poate chiar întreaga ființă.

– La dracu'!

– Ai ajuns la o concluzie, nu? râse Michael voios.

Connor se sili să se întoarcă și să își înfrunte oamenii.

– Da, spuse el. O vreau pe Adelaide mai mult. Ea este mai importantă.

Ea însemna totul.

Michael încuviință din cap, apoi ridică din umeri.

– Atunci, arată-i-o.

În ciuda fricii, Connor chicoti. „Arată-i-o." Ce sfat minunat de la un om al cărui singur gest romantic fusese, înainte de a părăsi Bostonul, că îi lăsase o coroană chelneriței lui preferate. De câteva ori mai mult decât tariful ei obișnuit.

– Nu-i așa de simplu, mormăi el. Îi dăduse lui Adelaide cincisprezece mii de lire. Se îndoia sincer că avea să fie impresionată de lucruri mărunte.

Până și reducerea timpului dedicat planificării răzbunării s-ar fi dovedit complet nepotrivită în clipa aceea. Se închipui oferindu-și inima, deschizându-și sufletul în fața lui Adelaide și privind-o *cum îl refuza.*

„Atunci lasă-mă să fac asta."

Fu copleșit de vină, urmată îndeaproape de un val fierbinte de panică.

„O, la dracu'. O, la dracu'."

– Trebuie să mă gândesc.

Avea să își ceară iertare. Urma să își retragă cuvintele. Să se revanșeze față de ea.

Vag, fu conștient că se întoarse la scaunul lui. Era cu precădere concentrat pe cât de inutil și banal ar fi fost să îi mai ceară încă o dată iertare. O rănea mai mult decât spera să se revanșeze față de ea. De ce Dumnezeu i-ar mai fi acceptat scuzele și de data aceea? De ce să-l fi crezut măcar? Adelaide îi oferise totul, mai mult decât sperase vreodată Connor, și, din egoism și frică, el îi dăduse cu piciorul de parcă nu ar fi însemnat nimic.

Ochii i se opriră pe teancul de hârtii de pe birou și, deodată, panică începu să se retragă în lumina unei noi hotărâri.

Adelaide îi oferise mai mult decât îi ceruse el. Putea să facă și el același lucru.

Se clătină pe scaunul lui.

– Bun. Oprim planul. S-a terminat.

– Poftim? Michael aruncă o privire speriată spre Gregory. Planul... tot... vrei să spui?

– Băiete, spuse Gregory cu răbdare. Nu știu dacă trebuie să mergi atât de departe.

– Ne gândeam că ai putea să-ți mai dai drumul la limbă, explică Michael. Să mai ciupești o oră în plus, pe ici, pe colo...

– S-a terminat. Prinse la întâmplare un mic teanc din hârtii. Distrugeți-le pe restul. Pe toate. M-ați înțeles?

Bărbații schimbară priviri între ei.

– Da.

Capitolul 28

Adelaide se ghemui în fața șemineului din dormitorul principal. Nu știa sigur cât timp rămăsese acolo, pe fotoliu. O oră... două? Abia dacă își mai amintea că plecase din bibliotecă sau că îi ceruse uneia dintre servitoare să aprindă focul. Se întunecase, și timpul parcă încetinise. Cu atât mai bine, bănuia ea, ca să se scurgă fiecare secundă lungă din suferința ei.

Inima o durea de parcă avea o rană deschisă acolo și, deja de două ori, se strecurase în pat, sperând să adoarmă. Dar de fiecare dată când închisese ochii, îl văzuse pe Connor zâmbind la biletul acela nenorocit și simțise cum renunță la ea, iar inima ei se frânse iar în bucăți.

Încercă să își alunge rațional durerea, încercă să o înfrângă cu o viziune practică. Mânia și dezamăgirea ei erau nechibzuite. Ea și Connor se căsătoriseră din interes. El nu încuviințase niciodată să o pună pe primul loc. Nu îi promisese niciodată să o iubească.

Era o prostie din partea ei să spere sau să aștepte mai mult decât i se datora – numele lui și cele cincisprezece mii de lire.

Nodul din gât i se frânse cu un suspin.

Prostie sau nu, nu își dorise niciodată nimic în viața ei, nu sperase niciodată la ceva cu mai multă disperare decât să fie iubită de Connor. Și niciodată nu fusese mai rănită de ceva decât de respingerea lui distantă.

„Atunci lasă-mă să fac asta."

O, Doamne, era mai mult decât durere... era umilința de a ști că ea nu era ceea ce Connor voia și teama că, poate, nu avea să obțină niciodată ceea ce îi trebuia ca să fie fericit. Dacă răzbunarea nu îi aducea decât o victorie lipsită de conținut? Dacă Sir Robert îi scăpa cu totul?

Își trecu mâneca peste obrajii umezi și se întrebă cum avea ea să facă față situației – să îl vadă pe Connor suferind, știind că nu putea să facă nimic ca să îl ajute, că nu putea să îi dea nimic care să îi ofere o oarecare plăcere.

Ochii i se umplură iar cu lacrimi, dar Adelaide suspină și le înăbuși când ușa din spatele ei se deschise. Gândindu-se că era o slujitoare care venise să vadă de foc, ridică o mână ca să o oprească.

– Scuză-mă, dar aș vrea să fiu singură, te rog.

– Știu. Glasul lui Connor o învălui ușor. Îmi pare rău... vrei să te uiți la mine, Adelaide?

Ea clătină din cap. Tremura, iar ochii îi erau umflați și roșii. Avea nevoie de timp ca să își revină.

– Aș dori să pleci.

– Știu, răspunse el cu blândețe.

Auzi sunetul ușor al pașilor lui pe covor.

– Connor, te rog...

– Ți-am adus ceva.

Se afla deja în spatele ei, destul de aproape ca să se întindă și să îl atingă, și totuși Adelaide nu se simțise niciodată mai departe de el.

– Nu vreau nimic. N-am nevoie de cadouri.

– Ăsta e pentru amândoi.

Își apropie brațul de fotoliu. În mână ținea un teanc gros de hârtii. Prima era o hartă foarte pătată, schițată de mână în cerneală albastră.

Confuză, ea îl privi lung.

– Nu înțeleg... ai nevoie de ajutorul meu?

Connor ocoli încet fotoliul și scoase un sunet răgușit când îi văzu chipul. Cu o grijă care o fermecă, se ghemui în fața ei și șterse ușor cu degetele de pe obrajii ei urmele uscate ale lacrimilor. O scrută cu ochii lui verzi, de parcă voia să învețe pe de rost fiecare detaliul de pe chipul ei.

– Nu te merit.

O încruntătură se desenă pe fruntea lui Adelaide.

– Nu e adevărat. Niciodată n-am... Adelaide se opri deodată când Connor se ridică în picioare, cu hârtiile în mână și păși hotărât spre șemineu. Era limpede ca lumina zilei ce voia să facă. Stai! Ce faci?

Îi aruncă o privire neîncrezătoare peste umăr.

– Nu e evident?

Ea se ridică din fotoliu și picioarele îi tremurau.

– Nu poți. Înseamnă totul pentru tine.

– Nu. Nu înseamnă.

Ridică mâna în care ținea hârtiile.

– Oprește-te! Nu. Ea își scutură capul. Nu vreau asta. O s-o regreți. Ai să ajungi să...

– Singurul lucru pe care îl regret, îi spuse el calm, este că am așteptat atât de mult.

– Stai!

Își lăsă din nou mâna în jos, cu un oftat parcă exasperat.

– Nu ușurezi deloc situația, scumpo.

– Știu. Îmi pare rău. Dar, dacă faci asta... Nu avea să își ducă până la capăt răzbunarea, se gândi ea, nici măcar puținul pe care credea că îl obținuse. Adelaide își umezi buzele uscate. Nu își imaginase niciodată că avea să se ajungă acolo. Ar fi trebuit să îți spun, dar mi-a fost că n-ai... Mâinile i se încleștară în faldurile fustei. Nu te-ai răzbunat în nici un fel pe Sir Robert când te-ai însurat pe mine. Nu m-a vrut niciodată. N-a fost niciodată îndrăgostit de mine. Motivele pentru care mi-a făcut curte n-au fost prea diferite de ale tale.

O privi direct în ochi, pentru un lung răstimp, cu o expresie imposibil de descifrat.

– *Da. Nu erau, spuse el în cele din urmă și aruncă* hârtiile în foc.

Adelaide le privi uluită, iar în vreme ce marginile lor se înnegreau și se ondulau, inima îi fu cuprinsă de speranță.

– Știai?

Connor reveni de la șemineu.

– Da.

– Și totuși, m-ai...

– Te-am vrut, spuse el încet. Asta n-a fost niciodată o minciună.

Speranța spori și i se alătură o flacără strălucitoare de plăcere care îi șterse tremurul.

– Ai renunțat la răzbunarea ta? Vocea îi era o șoaptă ușoară. Așa, pur și simplu?

O parte din Connor voia să spună „Da... așa, pur și simplu". Ar fi făcut-o pe Adelaide să zâmbească. Ar fi răspuns speranței care se aprinse în ochii ei. De asemenea, ar fi fost și o minciună.

– Nu e totul, îi spuse el fără tragere de inimă. Sir Robert a investit o sumă frumoasă de bani într-o afacere riscantă care e menită să eșueze. Dacă n-a aflat până acum de asta, are să afle în curând.

– Plănuită de tine?

– Da. Nu pot să retrag asta, Adelaide. N-aș face-o nici dacă aș putea. N-am să-i las resursele ca să rămână o amenințare.

Ea răsuflă tremurat și, spre profunda lui surprindere, îi zâmbi cu o ușurare evidentă.

– O, slavă cerului!

– Ești de acord?

– Da, bineînțeles. Nu mi-am dorit niciodată ca Sir Robert să scape nepedepsit. N-am vrut decât...

– Ca eu să termin odată, completă Connor în locul ei.

– Da.

– Am terminat cu asta. Îi fu extraordinar de ușor să rostească promisiunea. Se întoarse și se uită lung la flăcările din șemineu, privind cum ani de muncă se transformau în cenușă. Se așteptă să aibă un sentiment de regret care însă nu își făcu apariția. Două dintre ele erau documente pentru plantații de zahăr care nu există. Altele erau scrisori falsificate. Scrisori de la Sir Robert către un domn imaginar, pe nume Parks. Detaliau dezgustul baronului față de un număr important de membri importanți din înalta societate și prezentau planurile lui pentru câteva dintre nevestele și fiicele lor. Gregory și Michael urmau să aibă grijă ca ele să ajungă astă-seară în mâinile elitei din Edinburgh. Și mai erau alte hârtii, alte... Glasul i se stinse ușor și își scutură capul. I-am plănuit distrugerea. Completa distrugere financiară și socială.

– Dar nu o mai vrei, spuse încet Adelaide.

El se întoarse și îi zâmbi trist.

– O, ba da, o vreau.

În mod evident, Adelaide nu sesiză nota de umor.

– N-am vrut să îți dau un ultimatum. N-am vrut niciodată să...

– Știu.

– Nu vreau ca tu să...

– Știu.

Se îndreptă spre ea, dorind să o liniștească, având nevoie să îi fie aproape. Își trecu degetele pe obrazul ei și urmări cu degetul mare conturul delicat al urechii ei în timp ce ea îl privi cu frumoșii ei ochi căprui. Doamne, era frumoasă!

Cuvintele pe care voia să i le spună i se blocară în gât. Nu le mai spusese nimănui niciodată. Nici părinților lui, care fuseseră adepții măsurii în toate, inclusiv în chestiunile sentimentale și nici

oamenilor lui, care ar fi fost la fel de chinuiți să le audă pe cât ar fi fost el de chinuit să le rostească.

– Eu... Își încleștă mâna dându-și silința să i le spună: Eu... nu mi-o doresc atât de mult pe cât mi-am imaginat... nu am nevoie de asta... Am nevoie de tine.

Nu era ce voise să spună. Era mai puțin decât merita Adelaide, așa că o luă în brațe și se aplecă să o sărute. Era mai ușor să îi arate așa ce simțea decât să vorbească. De la bun început, fusese mai ușor. Cât de ușor fusese să lase ca un sărut, o călătorie în Anglia, o bucată de pământ lucrat să vorbească în locul lui.

Ce simplu era să împărtășească tot ce se ascundea în inima lui, acum că făceau dragoste. Fiecare dezmierdare a buzelor și mângâiere tandră era menită să o satisfacă pe Adelaide. Nu îi ascundea nimic. N-ar fi fost lucru pe care ea să i-l ceară și el să nu i-l ofere. Tot ce își dorea, tot ce îi cerea, el putea să îi ofere fără rezerve. Fără teama de eșec.

Putea să vadă cum dorința i se ațâță în privirea ei când el o dezbrăcă în tihnă și se opri să guste fiecare bucățică de piele dezgolită. Auzi sunetul ei de mulțumire când se opri în locurile în care știa că îi plăcea cel mai mult. Putu să simtă înflăcărarea nevoii după ce el îi tachinase pe amândoi dincolo de îndurare și, în cele din urmă, o pătrunse.

Și când ea atinse culmile plăcerii în brațele lui, Connor știu că o făcuse fericită.

Se rugă ca, pentru moment, să fie de ajuns.

Capitolul 29

Ziua următoare aduse cu ea un vânt deosebit de puternic care risipi ceața de afară. Pentru Adelaide, grădina nu mai era un labirint sumbru, ci o sălbăticie nebună pe care ajunsese să o iubească. În timp ce se plimba pe una dintre cărări, se întrebă dacă ar fi putut să îl convingă pe Connor să lase o parte din ea așa cum era acum.

Poate ar fi trebuit să se gândească să își rostească rugămintea în după-amiaza ce trecuse... sau în noaptea ce trecuse... sau în dimineața

aceea. În ultimele douăzeci și patru de ore promisiunile curseseră unele după altele. Jurăminte șoptite în licăririle focului, mărturii făcute în lumina diafană a zorilor.

Connor o tachinase, o încântase și o fermecase până ce Adelaide îi acceptase toate rugămințile. Nu avea să îl părăsească niciodată. Avea să îl iubească pentru totdeauna. Și, în schimb, Connor îi promisese că va avea mereu grijă de ea, că o va asculta întotdeauna, că va fi mereu disponibil.

Nu îi promisese dragoste, dar părea o așteptare firească. Una la care Adelaide hotărâse să spere, dar pe care nu avea să insiste ca el să o îndeplinească. Connor îi acceptase iubirea și îi oferise, în schimb un... „am nevoie de tine". Era de ajuns pentru moment.

Zâmbi și o luă pe o alee care ducea spre casă. Connor era pe punctul să își termine corespondența, se gândi ea. Iar dacă nu, avea ea să îl convingă să o lase deoparte. Graham îi dusese pe Isobel și pe George în Banfries. Iar Gregory și Michael plecaseră cu o zi înainte pentru – după cum spuseseră ei – o rundă de chefuri și nu reveniseră încă. Adelaide voia să profite de relativa intimitate cât mai avea ocazia.

Dar trebuia să mai aștepte o clipă, își dădu seama când zări într-o poiență cabana grădinarului. Cineva lăsase ușa deschisă. Renovarea căsuței din piatră abia se încheiase. Geamurile sparte fuseseră înlocuite și mortarul fărâmițat fusese reparat.

Interiorul fusese curățat bine și proaspăt văruit. Grădinarul-șef era încântat până peste cap de ideea că putea să se mute din aripa servitorilor în cabana aceea îngrijită.

Nu avea să îi mai pară îngrijită multă vreme dacă oamenii lăsau ușa larg deschisă în zilele furtunoase.

Își schimbă iar direcția de mers și se grăbi spre cabană, coti pe o cărare care ocolea gardul viu și se lovi de Connor.

Râsul lui gutural pluti agale în bătaia vântului atunci când o prinse în brațe ca să o stabilizeze.

– Ușor, scumpo.

Adelaide zâmbi larg și se întinse să îl sărute pe obraz. Atingerea ușoară a bărbii lui îi gâdilă buzele.

– Mă gândeam să vin la tine într-un minut.

– Acum e mai bine. Mâinile îi alunecară de-a lungul brațelor ei și o luă de mâna, împletindu-și degetele cu ale ei. Mergi cu mine!

„Oriunde", se gândi ea.

– Connor?

Degetul lui desena cercuri delicate pe pielea ei în timp ce înaintau pe cărare.

– Hm?

– Mă întrebam, chiar trebuie să reamenajăm toată grădina?

El se încruntă gânditor.

– Grădinile nu sunt amenajate prin definiție?

– Presupun, recunoscu ea. Dar n-ar fi drăguț să lăsăm o parte din ea exact cum este acum? Cum am găsit-o?

– Dacă vrei, o lăsăm pe toată așa.

– Nu, Ashbury ar trebui să aibă... O, ia uite! Își trase mâna dintr-a lui și se grăbi spre un pâlc de clopoței care creșteau într-o încâlceală de buruieni lângă cabana grădinarului. De asta ar trebui să lăsăm o parte din grădină așa cum este acum, îi spuse ea peste umăr. Sunt comori aici.

Încântată, se aplecă și aruncă o privire mai atentă. Nu erau înfloriți, dar în primăvara ce urma să vină...

O urmă de mișcare în cabană îi atrase atenția și se îndreptă din spate, așteptându-se să vadă vreo servitoare care ieșea cu ustensile de curățenie. Însă cel care ieși pe ușă fu Sir Robert, cu un zâmbet plăcut pe față și cu un pistol în mână.

– Bună ziua, doamnă Brice.

Mai târziu, Adelaide avea să fie incapabilă să își amintească limpede prima ei reacție, dar ce își amintea era îmbujorarea ei stânjenită. Scoase un țipăt scurt de teamă, apoi rămase complet nemișcată, gheara înghețată și grea a fricii făcând-o să încremenească neajutorată.

O armă. Avea o armă.

– Adelaide, vino înapoi! Vocea calmă și fermă a lui Connor sparse gheața.

Riscă să arunce o privire peste umăr și își dădu seama cu durere în suflet că el se afla la vreo zece metri în spatele ei.

Sir Robert scutură din cap.

– Ea rămâne acolo unde e. Sau și mai bine... Zâmbetul lui se transformă într-un rânjet înfiorător. Își mută ținta de la Connor la Adelaide. Vino aici.

Vocea lui Connor se auzi ca un bici:

– *Nu.*

Adelaide fu pe deplin de acord. Nu era cu putință să știe ce ar fi făcut Sir Robert de îndată ce punea mâna pe ea, dar răpirea părea o posibilitate foarte reală. Ea clătină din cap spre Sir Robert. Mai bine era împușcată în propria grădină decât să fie târâtă altundeva și împușcată acolo.

Cu un zâmbet șovăitor, Sir Robert îndreptă din nou arma spre Connor.

– *Vino* aici sau îi zbor creierii.

O, Doamne! O, Doamne! Vorbea serios. Adelaide făcu șovăitor un pas. Mai bine era târâră altundeva decât să îl vadă pe Connor împușcat în grădină.

Connor înaintă.

– Adelaide, nu!

– Ah, ah, ah. Sir Robert flutură arma în aer. Dacă te miști, ea moare. Dacă ea nu se mișcă, tu mori. Ne-am înțeles?

Adelaide o luă înainte, cu ochii ațintiți spre armă. Sir Robert o apucă de braț și o trase înspre el pe ultimii câțiva metri. Pentru o fracțiune de secundă, Adelaide se gândi că s-ar fi găsit într-o poziție din care să ajungă la arma lui, dar ocazia se risipi aproape înainte ca ea să o simtă. Sir Robert o răsuci pe loc, își fixă degetele pe mijlocul ei și își frecă degetul mare înainte și înapoi într-o simulare revoltătoare de mângâiere.

– Ți-am zis c-o s-o am, în cele din urmă.

Batjocura îi era adresată lui Connor. Cumva, spusele lui o înfuriară mai tare decât mârșăvia atingerii. Nu avea să mai rateze următoarea încercare cu arma, se gândi ea cu o hotărâre sumbră. Nu va rata șansa de a-l împușca.

Din partea lui Connor nu veni nici o reacție evidentă. Vocea îi era gravă și ciudat de calmă:

– Dă-i drumul, Robert. Asta e între noi doi. Ea n-are nimic de-a face.

– Nici arma asta n-are a face. Și cu toate astea, cred că am să le păstrez pe amândouă pentru moment.

– Ce vrei?

– O, tot felul de lucruri, răspunse vesel Sir Robert.

– Dușmănia dintre noi s-a terminat. Lasă...

– O, chiar așa? Vocea lui Sir Robert deveni ironică. Pentru că spui tu? Pentru că te-ai amuzat distrugând ce era al meu și acum vrei s-o termini înainte...

– Nu te-am distrus. Dar o s-o fac. Atinge-i numai un fir de păr și o să...

– Ce? îl întrerupse tăios Sir Robert. Ce-o să faci? Mi-ai distrus numele. Mi-ai furat viața. Ridică vocea când Connor clătină din cap. Nu nega. Să nu îndrăznești să negi. Știu că tu ai stat în spatele investițiilor fictive. Și că tu ai trimis scrisorile alea.

– Ce scrisori?

– Ce... *ce scrisori?* Zeci de scrisori! Sute de nenorocite de scrisori! Pieptul lui Sir Robert se ridica și cobora în spatele ei ca două foale solicitate peste măsură. S-a strâns o adunătură de oameni la ușa mea. A trebuit să ies pe o fereastră. Pe o fereastră, nenorocitule! Am scăpat ca prin urechile acului din Edinburgh. N-o să pot să mă mai ies niciodată în societate. Fiecare soț, tată și frate din Anglia vrea o bucată din pielea mea. Nu pot să mă întorc acasă și acum n-am bani să plec altundeva. Deci, te rog să îmi spui, ce-ai putea să-mi faci mai rău de atât?

Lui Adelaide îi stătu mintea în loc. Aflase despre investițiile fictive. Dar soți și tați? Scrisorile false despre care îi spusese Connor? Nu se putea să fie adevărat. Arsese totul. Adelaide văzuse cu ochii ei. Cu o spaimă îngrozitoare, își dădu seama că nu conta ce văzuse, ce știa. Cineva trimisese scrisori, iar Sir Robert n-ar fi acceptat niciodată o negare a vinovăției lui Connor.

În mod evident, Connor ajunsese la aceeași concluzie.

– O să-ți dau eu banii să...

Brațul lui Sir Robert se strânse în jurul taliei ei.

– O, o să-mi dai mai mult de atât.

– Am două sute de lire în buzunar. Dă-i drumul lui Adelaide și sunt ai tăi. Am grijă să ieși în siguranță din țară. Oriunde vrei.

Sir Robert amuți, și Adelaide își ținu respirația. Poate avea să accepte propunerea. Poate că se gândea la înțelepciunea retragerii. Poate...

– Cine *dracu'* ține două sute de lire în buzunar? Vocea lui Sir Robert era o combinație ciudată de uluire, amuzament și dispreț. Bastard idiot!

– Ia banii, insistă Connor.

Sir Robert pufni:

– Să trăiesc de pe urma dărniciei tale? Fiecare mișcare de-a mea să fie supusă voinței tale? Și dacă aș fi suficient de prost să te cred pe cuvânt, n-am să mă înjosesc cu bruma ta de generozitate. Mai bine să mor spânzurat ca un ucigaș. Măcar voi avea plăcerea să privesc durerea din ochii tăi când mă legăn.

– N-o să fii spânzurat, spuse Connor. Titlul tău te va apăra de asta. Îți vei petrece restul vieții în închisoare sau într-o casă de nebuni.

Arma se îndreptă spre Connor.

– Atunci terminăm povestea acum.

Adelaide se zvârcoli în brațele celui care o ținea captivă.

– Ia-mă cu tine!

– Adelaide, nu fi nebună, îi spuse răspicat Connor.

Ea nu îl băgă în seamă. Nu avea nici o intenție să fie nebună. Nu avea de gând să plece cu Sir Robert, dacă putea să nu o facă. Dar trebuia să mai câștige timp.

– Va face tot ce îi ceri, se grăbi ea să adauge. Îți va da tot ce vrei dacă mă ai pe mine. Vă fi întru totul la mâna ta. Nu trebuie să fii închis și nu trebuie să îi accepți generozitatea lui. Va plăti oricât îi ceri.

– O să mă urmărească până în pânzele albe.

Pe chipul lui Connor apăru o expresie ucigătoare.

– Am să te *căsăpesc*, ne...

– Atunci e mai deștept ca tine? îl provocă Adelaide. Mai iute, mai puternic...?

Pistolul i se lipi de tâmplă.

– Taci!

Adelaide își strânse ochii tare.

– Gândește-te! Ce-ar fi mai rău pentru el, o moarte rapidă sau o viață întreagă de rătăcire?

Se rugă în gând ca Sir Robert să muște momeala. Și dacă nu, ca moartea ei să fie rapidă și lipsită de durere și, mai important de atât, să îi dea lui Connor șansa să se năpustească asupra lui Sir Robert sau să arunce cu o piatră, sau să se adăpostească undeva. Ceva, orice care să îl salveze.

– E sfoară în cabană, spuse deodată Sir Robert.

Adelaide deschise ochii și auzi ușurarea aspră a propriei răsuflări. Reușise. Câștigase mai mult timp.

Sir Robert făcu un semn din cap spre Connor și începu să se dea cu ea din ușă.

– Ia-o. Dar menține distanța.

Încet, cu grijă, Sir Robert se mișcă într-un cerc larg până ce poziția lui și poziția lui Connor fură inversate. Connor dispăru în cabană și reapăru după un minut cu un ghem de sfoară în mână.

– Arunc-o aici și dă-te înapoi, îl instrui Sir Robert.

Connor o aruncă viclean în sus. Ghemul căzu la pământ cu un zgomot surd, se rostogoli și se opri la câțiva metri în fața ei. După aceea, el făcu doi pași înapoi, dar era puțin mai aproape acum, la aproape cinci metri în loc de zece. Nu era mult, dar era ceva. Adelaide se rugă să fie de ajuns.

Brațul lui Sir Robert alunecă de pe mijlocul ei. Trase arma de la tâmpla ei și o folosi ca să facă un semn spre sfoară.

– Ridic-o.

Era șansa pe care o așteptase. Fără să șovăie, se lăsă pe vine, împinse într-o parte brațul care ținea pistolul și își înfipse umărul cât de tare putu în coastele lui Sir Robert. Îi auzi geamătul, îl simți prăbușindu-se mai departe de ea. Arma se descărcă, iar sunetul ei fu asurzitor, ca o lovitură fizică. Adelaide se clătină pe spate, în vreme ce Connor se grăbi spre ea ca prin ceață. Se izbi de Sir Robert cu viteză maximă și se prăbușiră amândoi la pământ.

Sir Robert se zbătu să iasă de sub Connor. Ridică pistolul, dar Connor îi prinse încheietura și o răsuci cu putere. Gura lui Sir Robert se deschise cu un urlet, apoi Connor îi smulse pistolul din mână și îl izbi iute în țeasta fratelui său.

În vreme ce Connor se mișcă repede ca să îl lege cu sfoara pe baronul leșinat, Adelaide rămase unde era, tremurând din cap până în picioare. Avea un vâjâit asurzitor în urechi, iar mirosul acru de praf de pușcă plutea în aer. Abia dacă mai observa altceva. Atenția îi era ațintită spre Connor. Era în viață. Era în siguranță. Și urla ceva înspre ea.

– Ești rănită? Adelaide, ești rănită?

Ea clătină din cap.

– Nu, nu sunt rănită.

Dar dintr-un motiv oarecare, își strecură mâna într-o parte, chiar deasupra șoldului. Simți ceva gros și cald pe degete. Ametită, coborî privirea și văzu o floare roșie ce înflorea printr-o gaură în mătasea violacee a rochiei. I se puse o ceață peste ochi, genunchii ei cedară și, deodată, se trezi așezată pe jos.

– N-o simt, se auzi rostind. N-ar trebui să o simt?

Connor strânse tare ultimul nod și se grăbi spre ea. Adelaide observă oarecum detașată că era palid când o prinse de umeri și o întinse cu blândețe. Mâna îi tremură când își apăsă palma pe rana ei. Tare.

Ceața dispăru, sfâșiată de sunetul propriului ei țipăt.

Acum o simțea.

Nu mai simțise niciodată așa ceva, amestecul hidos de sfâșiere și de arsură, de parcă ar fi tăiat-o cineva cu un vătrai înroșit. Și pentru o clipă, se pierdu cu firea. Nu mai simțea decât nevoia de a scăpa de durere. Se zbătu să se ridice, își înfipse călcâiele în pământ și îl împinse cu mâna dreaptă pe Connor. Încercă să îl împingă într-o parte cu ambele, dar când ridică mâna stângă, valuri noi de agonie îi alergară într-o parte a trupului și teama îi goni prin vene.

Connor continuă să apese. Se aplecă deasupra ei, îi prinse mâna care se zbătea și o țintui la pământ.

– Nu, scumpo... Îmi pare rău. Draga mea, nu... respiră printre dinți.

Ultimul ordin fu atât de scandalos, de absurd că reuși să tulbure ușor panica.

– Să respir... printre... *dinții mei?*

– Încearcă... Răsuflă întretăiat și se aplecă protector deasupra ei. Corpul lui fu cuprins de un fior când își apăsă cu putere buzele pe fruntea ei. Te rog. Pentru mine.

Adelaide încercă, pentru el. Cu ochii într-ai lui, trase aer pe nas și răsuflă printre dinți.

– Încet, spuse Connor. Răsuflarea lui era fierbinte și liniștitoare pe pielea ei. Așa... așa, dragoste... E mai bine?

Îi răspunse cu o mișcare convulsivă din cap. O durea ca naiba într-o parte, dar era mai bine și, cu fiecare expirație ușoară, durerea pălea un pic.

– Îmi pare rău, spuse ea înăbușit.

– Nu. Dumnezeule! Își apăsă buzele pe ale ei. E totul bine. Acum e totul bine. Continuă să respiri... așa... continuă...

Îi dădu drumul și își îndreptă spatele ca să examineze rana. Simți cum mâna lui se ridică și auzi cum materialul rochiei se rupse. Ca să își distragă atenția, studie părul de pe capul lui plecat, detaliile fiecărei șuvițe și unduiri aurii. Durerea continuă să se retragă până ce se transformă dintr-o arsură accentuată într-o pulsație dureroasă.

– E o rană superficială, șopti el aspru. E doar o rană superficială.

Adelaide se simți imediat ofensată de cuvintele lui.

– Dar e trupul *meu*, spuse ea tăios. Nu există „doar" în cazul ăsta.

Connor îi răspunse cu un zâmbet șovăielnic.

– N-ai încredere că o să mă ocup de ea?

Voia să îi zâmbească și ea, dar nu avu nici curajul, nici puterea. Se hazardă să arunce o privire la rană și zări o bucățică de carne de un roșu aprins înainte să fie acoperită de un bandaj improvizat făcut din batista lui Connor și o bucată din cămașa lui.

– Nu e... fatală?

– *Nu, scumpo. El se aplecă deasupra ei pentru* a-i da rapid o sărutare ușoară, în vreme ce se dezbrăcă de haină și o puse peste ea. A ratat organele vitale. Ai pierdut ceva sânge, dar se oprește.

Voia să îl întrebe ce erau organele vitale, mai exact, și cum de putea să fie atât de sigur că scăpaseră nevătămate, dar fu întreruptă de sosirea bruscă a mai multor lachei înarmați.

– Aici sunt! urlă unul dintre ei. Coliba grădinarului!

În numai câteva clipe, intendenta, majordomul și mai mulți lachei înarmați li se alăturară.

– Doamne sfinte, ce s-a întâmplat?

– Ăsta e Sir Robert?

– Ți-am zis că s-a auzit o împușcătură.

– O, doamna...

Connor îi reduse la tăcere prin câteva ordine scurte:

– Jennings, cheamă medicul. Montgomery, judecătorul. Vreau doi paznici pentru baron. Doamnă McKarnin, să aduceți în dormitorul principal bandaje, apă fierbinte și miere. Și coniac. O sticlă.

Își strecură un braț pe sub genunchii ei, pe celălalt îl înfășură în jurul umerilor și, cu grijă, o ridică în brațe. Cu grijă sau nu, mișcarea o zgâlțâi, și Adelaide își mușcă interiorul obrazului ca să nu urle

de durere. Connor se mișcă iute și eficient, dar chipul îi era brăzdat de linii adânci de încordare. Detesta să le vadă.

– Connor...

– Șșt. Se îndreptă spre casă fără să mai arunce măcar o privire peste umăr înspre baron. Închide ochii. Odihnește-te.

Să se odihnească? Inima încă îi mai bătea de să îi sară din piept, mintea îi era o încrengătură de întrebări și groaza mai zăbovea încă. Și avea o gaură în trup. Aveau să treacă luni bune până să fie în stare să își închidă ochii și să se odihnească. Dar ca să îi facă pe plac și să îi liniștească pe amândoi, își înfășură brațul în jurul gâtului său, își așeză obrazul pe umărul lui și se uită la vibrația regulată a pulsului său.

– Connor? Scrisorile lui Sir Robert...

– Odihnește-te.

– Nu vreau, spuse ea ușor. Vreau să-ți aud vocea.

O strânse mai tare în brațe.

– Suferi. Trebuie să...

– Nu atât de tare, spuse ea și se gândi că nu era decât o minciună minoră. O durea groaznic, dar tot era o îmbunătățire față de groaza primelor momente. Scrisorile despre care a vorbit Sir Robert... am crezut că le-ai ars.

El șovăi înainte să răspundă.

– Le-am ars. Pe unele dintre ele. Eu... Cuvintele i se stinseră și scoase ceva ce semăna cu un mârâit.

– Ce-i?

– N-am ars totul. La naiba, n-am ars nici jumătate! Am crezut că aveam nevoie de câteva ca să... Connor își întinse gâtul. Le-am ars ca...

– Ca?

– Gest. Culoarea se răspândi un pic mai mult. Am vrut să fac un gest. A fost simbolic... Gregory și Michael trebuiau să se ocupe de restul.

– O. Înțeleg. Evident, Gregory și Michael duseseră mai departe planurile lor. Chiar au fost sute?

– Nu, spuse el chiar când intrară printr-o ușă laterală a casei. Câteva zeci. Nu contează. Până și una a fost de ajuns.

Capitolul 30

Discuția se încheie când Connor o poartă pe Adelaide prin casă, pe scări, în dormitorul principal, unde o așează cu blândețe pe pat. Servitoarele și lacheii se repeziră în cameră, purtând bandaje, foarfece, apă, pături în plus și lemn. Connor înlocui batista îmbibată de sânge cu o pânză curată. O slujnică aprinse focul în șemineu, în vreme ce doamna McKarnin și bucătăreasa dezbătură dacă mierea trebuia aplicată pe bandaje înainte sau după ce doctorul examina rana.

Forfota i se păru lui Adelaide ciudat de liniștitoare până când cineva menționă cuvântul „septicemie".

– Afară! urlă Connor, alb ca varul. Toată lumea afară!

Membrii personalului se grăbiră să se supună, lăsară din brațe poverile lor și fugiră pe ușă. Peste învălmășeala de picioare, Adelaide auzi cum ușa de la intrare se trânti și bocănit de cizme pe scări.

– Connor!

– Băiete!

Ea scoase un geamăt. Michael și Gregory erau acasă și nu se putea ca potrivirea să fie mai proastă.

– Ce-i asta? urlă Michael. Deci, unde-i băiatul? O să vrea să audă...

– Îhî, de la mine, îl auzi ea pe Gregory spunând. *Eu* îi spun.

– Pe dracu' ai să-i spui. De la mine o să audă sau...

Connor se duse la ușă.

– Am auzit!

Chiar dacă cea mai bună parte dinspre coridor era blocată de Connor, Adelaide zări conturul trupului plinuț al lui Michael și silueta osoasă a lui Gregory când se opriră brusc.

– Ce-i agitația asta aici? Soția e în pat? De ce...

– A fost împușcată, neispră...

– Împușcată? spuseră amândoi în același timp.

– Am să fiu bine, strigă Adelaide, mai ales pentru Connor. Nu e decât o rană superficială.

– O rană superficială, ai? Auzi două izbucniri de ușurare, ceva despre coloana ei vertebrală, apoi: Cine te-a împușcat, fetițo?

– Sir Robert, răspunse tăios Connor.

Urmă un moment scurt de tăcere.

– Ah.

– La dracu'.

– Ați dus totul până la capăt, mârâi Connor. Ați livrat nenorocitele alea de scrisori.

– Bineînțeles că le-am livrat, recunoscu Gregory.

Vocea lui Michael căpătă o notă defensivă.

– Secătura ne-a băgat în închisoare. Ce te așteptai?

– Mă așteptam să îmi ascultați afurisitele de ordine! urlă Connor. V-am spus să distrugeți scrisorile. V-am spus că Adelaide voia să termin cu ele. Mi-ați spus c-ați înțeles.

– Și am înțeles, răspunse Gregory.

– Un bărbat trebuie să își pună soția pe primul loc, consimți Michael.

– Atunci de ce naiba...?

– Păi, nu e soția *noastră*, nu?

Gregory aruncă o privire peste umărul lui Connor.

– Ai vrea să ai mai mult de-un soț?

– Mulțumesc, dar nu.

– Iată, băiete. Mâna ridată a lui Gregory atinse ușor umărul lui Connor. E cu totul a ta.

– Cu cerințe și tot tacâmul.

– Nu a cerut... Connor își trecu o mână peste față. Plecați! Doar plecați. Vorbesc cu voi mai târziu.

– Dar ce s-a întâmplat cu...

Connor trânti ușa, apoi înjură fioros când o bătaie ușoară răsună în ușă, după vreo cinci secunde.

– La naiba, v-am spus să...!

Deschise din nou ușa și în prag apăru o servitoare tânără și mirată care ținea în mână o sticlă de coniac și două pahare.

– Îmi cer iertare, domnule, spuse ea nervoasă. Doamna McKarnin a spus să o aduc cât mai repede. Dar dacă nu vreți...

– Nu. Vreau.

El luă sticla, ignoră paharele și mormăi ceva ce Adelaide își dori din inimă să fie niște scuze. Iute ca gândul, servitoarea făcu o reverență și se făcu nevăzută.

Adelaide studie atent chipul lui Connor când se întoarse. Își recăpătase culoarea, dar nu aducea cu o nuanță sănătoasă. Era prea

întunecată și continua să se întunece și mai tare. El trânti sticla pe masa de scris și începu să se plimbe de colo-colo la capul patului. În speranța că exercițiul avea să îl liniștească, Adelaide hotărî să tacă pentru câteva momente. Se răzgândi când el începu să îi arunce priviri sumbre la fiecare cinci pași sau așa ceva.

Ea ridică o mână și făcu semn spre coniac.

– Ce facem cu el?

– Îl beau.

– Direct din sticlă? Ai fi o infirmieră minunată, îl tachină ea și speră să primească un zâmbet. Măcar ai de gând să-l împarți?

– Nu. Îi răspunsese aproape răstit. Tu bei laudanum.

Ușor revoltată, Adelaide se încruntă la el.

– Ești furios pe mine?

– Nu... Da... Rosti un cuvânt pe care Adelaide nu îl mai auzise până atunci și pe care, de aceea, îl consideră teribil de păgân, apoi ocoli patul și se ghemui lângă ea, cu mâinile prinse strâns de pernă, de-o parte și de alta a capului ei. *Ia-mă cu tine?*

– O. Asta. Schiță un zâmbet spre el. N-am vorbit serios.

El făcu ochii mici.

– Și chiar ai *vrut* să te pui în fața unui glonț?

– Sigur că nu. Voise să se pună în fața armei. Își amintea clar că nu își dorise să apară și gloanțele.

Aparent, Connor nu sesiză diferența. Chipul îi fu cuprins de o expresie chinuită.

– Eu trebuia să mă lupt cu el. Eu trebuia să te apăr...

– Erai prea departe. Nu puteai să faci nimic. Și...

– Ba puteam. Aveam nevoie de mai mult timp, doar atât. Eu...

– Nu asta ți-am dat?

Urmă un moment îndelungat de tăcere în care un mușchi din maxilarul lui Connor zvâcni din ce în ce mai tare.

– Ba da, răspunse el în cele din urmă. Și era într-adevăr uimitor cât de multă reticență încăpea în două cuvinte. Dar m-aș fi descurcat singur. Nu era treaba ta să...

Se opri, cu corpul încordat la maximum, și lupta dinăuntrul lui se stinse în cele din urmă. Mânia i se șterse de pe chip și un oftat greu îi scăpă pe buze.

– O, Doamne. Un geamăt adânc îi vui în piept și coborî capul, odihnindu-și fruntea pe degetele ei. Am crezut că te pierd, spuse el răgușit și închise ochii. Am crezut...

– Și eu am crezut același lucru. Își ridică mâna ca să atingă mușchii încordați ai gâtului lui. Și iată-ne aici.

Și părea minunat că se regăseau așa, splendid că putea să îi simtă răsuflarea, puternică și sigură pe pielea ei. Închise ochii și se lăsă învăluită de minunăția amândurora. Connor era în viață. Era întreg, sănătos și în siguranță. Nu putea să ceară mai mult.

Ar fi putut să fie ucisă.

Connor se luptă cu emoțiile contradictorii din sufletul lui. Simțea furie, ușurare și remușcare. Dar în primul rând și cel mai important, simțea frică. De mii de ori, o revăzu pe Adelaide prăbușită la pământ și pata strălucitoare de sânge colorându-i rochia.

Nu mai cunoscuse niciodată o asemenea frică, nici în cele mai întunecate clipe, după moartea părinților lui, nu simțise o asemenea groază. Nu putea să scape de ea, nu putea să o ignore sau să o înăbușe cu mânie. Încă mai simțea cum îl cutremura.

– Vreau să...

Voia să o acopere în puf și să o țină închisă undeva. Ba mai mult, voia să îi șteargă amintirile, să o scutească de fiecare secundă de frică, de fiecare tresărire de durere.

– Îmi pare rău. Vocea îi era tremurătoare. Adelaide...

– Șșt. Nu e vina ta.

– Dacă aș fi oprit totul mai devreme. Dacă le-aș fi spus-o răspicat lui Gregory și...

Ea pufni înfuriată.

– Dacă Sir Robert nu te-ar fi lovit în cap cu un pistol de duel și nu te-ar fi înrolat cu forța pe o corabie. Dacă tatăl tău nu și-ar fi neglijat soția și copilul. Dacă...

El scutură din cap.

– N-ar fi trebuit de la început să încep toate astea. A fost vina mea că Sir Robert te-a remarcat. N-ar fi trebuit niciodată să te implic și pe tine.

– Mă bucur că ai făcut-o. Mă bucur atât de mult că te-am cunoscut. Își trecu mâna prin părul lui. Te iubesc.

Connor fu cuprins de un fior de plăcere, urmat de o hotărâre de nezdruncinat. Ce se întâmplase se întâmplase. Nu putea să schimbe trecutul, nu putea să recupereze ce-i fusese furat, să șteargă cine fusese sau să ignore ce făcuse. Dar putea să învețe din greșelile lui. Putea să prețuiască tot ce avea acum. Atent să nu o rănească, își sprijini greutate în saltea, apoi îi luă chipul în mâini.

– M-ai întrebat de ce te-am compromis, de ce m-am însurat cu tine și de ce am ars hârtiile alea. Și ți-am oferit numai...

Îi oferise numai răspunsuri vagi și jumătăți de adevăr. O voia. Ea era importantă. Avea nevoie de ea.

– Te iubesc, îi șopti. Te iubesc cu... Connor șovăi. Te iubesc mai mult decât... Se poticni din nou. La naiba!

Nu fu în stare să găsească cuvintele potrivite. Crezuse că avea să îi fie mai ușor după ce i-ar fi spus ce era mai greu, dar acum totul părea banal și nepotrivit. Și nimic, nici măcar cele mai puternice cuvinte, nu părea să exprime sentimentele nemăsurate din inima lui.

Îi luă mâna și o apăsă pe piept, vrând ca ea să înțeleagă.

– Te iubesc mult. Buzele îi dezmierdară tandru obrazul, fruntea, pleoapele. Te iubesc. Își apăsă înfometat gura pe gura ei și revărsă fiecare părticică din el în sărutul acela. Te iubesc, îi șopti. Nu am alte cuvinte.

Cu ochii sclipind de lacrimi, Adelaide îi cuprinse chipul în mâini.

– Sunt singurele de care am nevoie. Sunt tot ce am sperat vreodată.